

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 362 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Κοινωνική έρημο φέρνει η Νέα Δανειακή Σύμβαση

Να διώξουμε

τους δοτούς των τραπεζών

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Καταιγίδα νέων μέτρων το 2012

σελ. 5

ΣΥΝΟΔΟΣ Ε.Ε.

Αντιμέτωποι με την συνθήκη για την σταθερότητα

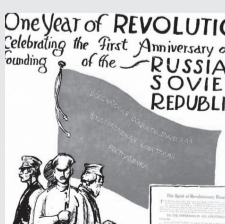
σελ. 7

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Νίκη στους εργαζόμενους σε GOODY'S - ΧΑΤΖΗΣ

σελ. 11

ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

Λαϊκό και Ενιαίο Μέτωπο

σελ. 14

Ανοιχτό παραμένει το κολαστήριο στο Γκουαντάναμο

Το στρατόπεδο συγκέντρωσης Γκουαντάναμο (αμερικανική στρατιωτική βάση στην Κούβα), σύμβολο του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας», έκλεισε 10 χρόνια λειτουργίας. Εκεί οι ΗΠΑ κρατούσαν υπόπτους ως μέλη της Αλ Κάιντα και άλλους «εχθρικούς μαχητές», όπως είχαν χαρακτηριστεί, που συλλαμβάνονταν σε Αφγανιστάν, Ιράκ, Πακιστάν κ.α. και δεν ανήκαν σε τακτικούς στρατούς. Σύμφωνα με την κυβέρνηση Μπους, οι ΗΠΑ απαλλάσσονταν έτσι από την υποχρέωση να εφαρμόζουν γι' αυτούς τις Συνθήκες της Γενεύης για τους αιχμαλώτους πολέμου.

Το δόγμα «όποιος δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας» εξελίχθηκε στην επαναφορά στον 21ο αιώνα των βασανιστηρίων, στην κατάργηση βασικών εννοιών του αστικού δικαίου και των στοιχειωδέστερων ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Οι πόλεμοι σε Ιράκ και Αφγανιστάν εγκαινίασαν μια περίοδο όπου οι ομαδικές εκτελέσεις αμάχων, οι δολοφονίες δημοσιογράφων, τα

βασανιστήρια μετονομασμένα σε «τεχνικές ανάκρισης», αποτελούσαν τη διεθνή «έννομη τάξη» του παγκόσμιου χωροφύλακα.

Το κλείσιμο του Γκουαντάναμο ήταν κεντρικό σύνθημα στην εκλογή του Ομπάμα. Όμως το Δεκέμβριο επικύρωσε νόμο που προβλέπει ότι ο στρατός μπορεί να φυλακίζει οποιονδήποτε κρίνει ότι είναι μέλος της Αλ Κάιντα ή «δυνάμεων που σχετίζονται μ' αυτή». Είναι η πρώτη φορά που το αμερικανικό Κογκρέσο ενέκρινε νόμο για τη δυνατότητα του στρατού να φυλακίζει, ουσιαστικά να κρατά επ' αόριστον όποιον θεωρεί μέλος ή υποστηρικτή της Αλ Κάιντα και των Ταλιμπάν. Ο νόμος απαγορεύει τη μεταφορά κρατούμενων από το Γκουαντάναμο στις ΗΠΑ για να δικαστούν και στερεώνει το υπόβαθρο ώστε αυτό να μείνει ανοιχτό επ' αόριστον.

Τουλάχιστον 780 άτομα φυλακίστηκαν στο Γκουαντάναμο. Οι πρώτοι δώδεκα που μεταφέρθηκαν εκεί, κρατού-

νται ακόμα και μόνο ένας απ' αυτούς δικάστηκε και καταδικάστηκε σε ισόβια. Σήμερα παραμένουν 171 κρατούμενοι, μοιρασμένοι σε διάφορα επίπεδα ασφαλείας. Μόνο ένας μικρός αριθμός όσων έχουν φυλακιστεί στο Γκουαντάναμο έχει προσαχθεί σε δίκη. Από αποκαλύψεις του Wikileaks έγινε γνωστό ότι τουλάχιστον ένας στους πέντε κρατούμενους είχε φυλακιστεί αυθαίρετα και μ' ελάχιστα στοιχεία ότι ήταν «εχθρικός μαχητής». Πολλοί από αυτούς κρατήθηκαν βάσει ψευδών πληροφοριών ή ομολογιών αποσπασμένων με βασανιστήρια.

Οι εργαζόμενοι και η νεολαία στις ΗΠΑ, που αρχίζουν να ριζοσπαστικοποιούνται αγωνιζόμενοι για τις στοιχειώδεις κατακτήσεις τους, πρέπει να πουν την τελευταία λέξη, κλείνοντας το σύγχρονο κολαστήριο και φέρνοντας τα μισάνθρωπα πολιτικά τους επιτελεία στο εδώλιο του κατηγορούμενου για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, τον βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/ συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.

Εδώ και έναμιση μήνα η ΟΚΔΕ πραγματοποιεί πολιτικές εξορμήσεις-παρεμβάσεις σε γειτονιές και χώρους εργασίας σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Ιωάννινα, Πάτρα, Λάρισα, Βόλο, Σάμο κ.α. με κεντρικό σύνθημα «**Εξέγερση Παντού**» και επίκεντρο την ανάδειξη μιας σοσιαλιστικής διεξόδου από την κρίση.

Στόχος είναι η πλατιά συζήτηση των μέτρων απίστευτης σκληρότητας της συγκυβέρνησης ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ, του πρωτοφανούς εκβιασμού του Παπαδήμου, των τραπεζιτών, βιομηχάνων, μεγαλοδημοσιογράφων, διαφόρων πανεπιστημιακών κ.α. για το τι θα σημάνει η έξοδος της Ελλάδας από το ευρώ. Επίσης, του καταστροφικού ρόλου των ρεφορμιστών (ΚΚΕ, ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ) και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, μπροστά στην ανάγκη ανάπτυξης και οργάνωσης των αγώνων - και της ανάγκης οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η νεολαία να στηριχτούν στις δικές τους δυνάμεις, για να οργανώσουν ένα κύμα αντίστασης στη διάλυση της ζωής μας, μέσα από κινητοποιήσεις και κινηματικές δομές αλληλοϋποστήριξης και αλληλεγγύης.

Το κείμενο που μοιράζεται στις παρεμβάσεις καταλήγει:

«**Να φύγουν όλοι όσοι ευθύνονται για την χρεοκοπία της χώρας.**»

Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας παντού... Για να ριξουμε τη χούντα της συγκυβέρνησης, που χωρίς καμία νομιμοποίηση προσπαθεί να μας επιβάλλει τα νέα έκτακτα μέτρα, τη νέα δανειακή σύμβαση και το νέο μνημόνιο.

Συντακτική Συνέλευση, για ν' αποφασίσει ο ελληνικός λαός για μια άλλη οργάνωση και λειτουργία της οικονομίας, της κοινωνίας, της πολιτικής, που θα στηρίζεται:

(α) Σε κινηματικές δομές και όργανα εργατικού ελέγχου σε κάθε επιχείρηση, συνοικία, νομό, βιομηχανικό κλάδο, σε Λαϊκές Συνελεύσεις... με όλα τα όργανα εκλεγμένα και ανακλητά.

(β) Στην κινητοποίηση των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας για να επιβάλουν απέναντι στην κρίση ένα άμεσο πρόγραμμα σωτηρίας με πρωταρχικά μέτρα τη διαγραφή του χρέους, την εθνικοποίηση όλων των τραπεζών, μεγάλων επιχειρήσεων και ΔΕΚΟ χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο, την απαγόρευση των απολύσεων.

Να χτίσουμε μια επαναστατική δύναμη, που θα μπορέσει να συγκρουστεί με το σύστημα και το κράτος του - και θ' ανοίξει το δρόμο για την εξουσία των εργαζομένων και τη Σοσιαλιστική Δημοκρατία.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρι" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνανα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καίνα Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρι" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Καθώς η οικονομική και πολιτική κρίση βαθιάει και οξύνεται, εξελίσσεται ένας κατακερματισμός του πολιτικού σκηνικού και έρχονται στην επιφάνεια οι αντιθέσεις που επικρατούν στο εσωτερικό των πολιτικών σχηματισμών, όχι μόνο των αστικών αλλά και της αριστεράς, ρεφορμιστικής και αντικαπιταλιστικής. Κατά το τελευταίο διάστημα οι εντονότερες διεργασίες συντελούνται στον ευρύτερο χώρο του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, καθώς οι ετερόκλητες δυνάμεις που τον αποτελούν αδυνατούν να διαμορφώσουν ενιαία και συνεκτική πολιτική πρόταση. Η κυρίαρχη τάση του Συνασπισμού, με επικεφαλής τον Τσίπρα, προχωρά σε μια σαφέστατη στροφή προς τα δεξιά, τόσο σε επίπεδο συμμαχιών όσο και σε επίπεδο προγράμματος. Η «ενότητα της αριστεράς» και το «αριστερό μέτωπο» έχουν πλέον αντικατασταθεί από το «αντιμνημονιακό μέτωπο», που μπορεί βεβαίως να χωρά διάφορα πολιτικά «φρούτα», από το Δημαρά και τη Σακοράφα μέχρι τον Κοτζιά, το Μ. Θεοδωράκη, ακόμα και τον Καμμένο! Την ίδια στιγμή, οι θέσεις για επαναδιαπραγμάτευση του χρέους, διαγραφή του «επαχθούς» χρέους κλπ. εγκαταλείπονται και προβάλλεται η νέα πρόταση Τσίπρα για αναστολή των πληρωμών του χρέους για τρία χρόνια, δηλαδή απλά η αναβολή της εκτέλεσης από τους τοκογλύφους. Τα παραπάνω προκαλούν τριβές στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ και αντιδράσεις από το «Αριστερό Ρεύμα» του Λαφαζάνη, το «Μέτωπο Αλληλεγγύης και Ανατροπής» του Αλαβάνου και τις πρώην αντικαπιταλιστικές οργανώσεις που συμμετέ-

χουν στο ενιαίο σχήμα. Όλες όμως αυτές οι δυνάμεις, με τις επιμέρους θέσεις και την κριτική που ασκούν, έχουν έναν κοινό παρονομαστή: τις ρεφορμιστικές λογικές διαχείρισης της κρίσης, του τύπου «νέου ΕΑΜ» και «λαϊκού μετώπου», και την καλλιέργεια των αυταπατών ότι η λύση θα έρθει μέσα από τις εκλογές και το σχηματισμό μιας «αριστερής κυβέρνησης». Ούτε λόγος δεν γίνεται για ένα πρόγραμμα σωτηρίας των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων από την καπιταλιστική λαίλαπα, πολύ περισσότερο για τις μορφές οργάνωσης και πάλης που απαιτούνται για την επιβολή του στην πράξη.

Το πολιτικό αδιέξοδο του ΣΥΡΙΖΑ είναι η βασική αιτία της διάσπασης που εκδηλώθηκε στην Κομμουνιστική Οργάνωση Ελλάδας, τη μεγαλύτερη από τις άλλοτε αντικαπιταλιστικές «συνιστώσες», που εδώ και πολλά χρόνια επενδύει την πολιτική της ύπαρξη στο εγχείρημα της «παναριστεράς». Η πλειοψηφία του καθοδηγητικού οργάνου της ΚΟΕ προχώρησε στην απομάκρυνση από αυτό 11 μελών, με βασική κατηγορία, μεταξύ διάφορων άλλων, ότι διατηρούσαν «συστηματικές επαφές με μια σειρά παράγοντες της αριστεράς από άλλα κόμματα και οργανώσεις και ανένταχτους, επαφές που κρατούνταν μυστικές από την υπόλοιπη οργάνωση», με σκοπό «όταν θα είχαν διαμορφωθεί οι κατάλληλες συνθήκες», να προχωρήσουν μαζί με «άλλες δυνάμεις

Διεργασίες και ανακατατάξεις στην αριστερά

της εξωκοινοβουλευτικής κυρίως αριστεράς (...) σε προσυμφωνημένο πείραμα συμπόρευσης». Ουσιαστικά δηλαδή φωτογραφίζεται πολιτική προσέγγιση των διαγραφέντων με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Από την πλευρά τους οι τελευταίοι καταγγέλλουν έλλειψη εσωκομματικής δημοκρατίας και τονίζουν τη διαφωνία τους με τη θολή θέση της πλειοψηφίας περί «μεταπολίτευσης του λαού», υποστηρίζοντας ότι ευνοεί τη «διολίσθηση της ΚΟΕ σε απολίτικες ή και φιλοσοσιαλδημοκρατικές θέσεις» και την μετατρέπει σε «ουραγό και κομπάρσο στις επανεκκινήσεις του ΣΥΡΙΖΑ ή στα παντρέματά του με την υπό εκκώλαση κεντροαριστερά (Κοτζιάς κ.λπ.)». Όποιες και αν είναι οι επόμενες εξελίξεις, αποδεικνύεται ότι οι ευκαιριακές συγκολλήσεις ετερόκλητων πολιτικών δυνάμεων προκαλούν τελικά μεγαλύτερες αντιθέσεις και διασπάσεις από αυτές που υποτίθεται ότι «θεραπεύουν».

Στο μεταξύ, το ΚΚΕ, παρότι η ηγεσία του θέλει να εμφανίζει ότι παραμένει ανεπηρέαστο από τις γενικότερες πολιτικές ανακατατάξεις, βρίσκεται αντιμέτωπο με την πίεση σημαντικών κομματιών της εργατικής και λαϊκής του βάσης και τη δυσαρέσκειά τους για την ουσιαστική αδράνειά του -

πέρα από τις συνήθεις παρελάσεις του ΠΑΜΕ - απέναντι στην καπιταλιστική λαίλαπα. Έτσι, και λόγω βέβαια και των επερχόμενων εκλογών, είναι υποχρεωμένο να παρουσιάσει ένα αγωνιστικό πρόσωπο σε διάφορα μέτωπα (Χαλυβουργία, Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη Περάματος κ.α.). Την ίδια στιγμή, σε θεωρητικό επίπεδο, το ΚΚΕ εμφανίζεται να αποστασιοποιείται από την παραδοσιακή σταλινική θεωρία των σταδίων και την αναγκαιότητα παρεμβολής ενός ενδιάμεσου σταδίου στην επανάσταση, το όνομα του οποίου άλλαξε από εποχή σε εποχή (αστικοδημοκρατική επανάσταση, εθνική δημοκρατική αλλαγή, αντιμονοπωλιακό αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο κλπ.). Στο πλαίσιο αυτό αφήνεται να εννοηθεί ότι η περιβόητη «λαϊκή εξουσία» ταυτίζεται λίγο-πολύ με το σοσιαλισμό, ενώ ο ιδεολογικός «καθοδηγητής» Μ. Μαΐλης κατακεραυνώνει τον Λαφαζάνη και άλλους θιασώτες του «νέου ΕΑΜ» και της «ενότητας της αριστεράς», ασκώντας κριτική ακόμα και σε σχετικές θέσεις του Ζαχαριάδη! Οστόσο, οι απότομες μεταστροφές σε θεωρητικά και πρακτικά ζητήματα είναι πολύ συνηθισμένο φαινόμενο στην ιστορία των σταλινικών κομμάτων και δεν πρέπει να ξεγελούν τους εργαζόμενους. Άλλωστε, το πραγματικό πρόσωπο του ΚΚΕ φαίνεται καθημερινά με τη συνέχιση της διάσπασης των απεργιών, των σωματείων και των αγώνων, την κα-

τασχοφάντηση των πολιτικών του αντιπάλων μέσα στο εργατικό κίνημα και βέβαια την περιφρούρηση της βουλής στις 20 Οκτώβρη απέναντι στην οργή των μαζών. Ιδιαίτερα σημαντικές και δυστυχώς προς το χειρότερο είναι και οι διεργασίες στο χώρο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Πολλές δυνάμεις της (ΑΡΑΝ, ΑΡΑΣ και ένα σημαντικό κομμάτι του ΝΑΡ) έχουν ήδη αντικαταστήσει την επιδίωξη του «μετώπου των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων» με το «αριστερό μέτωπο» και την προσέγγιση με το ΣΥΡΙΖΑ. Βασικά συστατικά ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος, όπως ο εργατικός έλεγχος στην οικονομία, εγκαταλείπονται. Επιπλέον, η πλειοψηφία αυτών των δυνάμεων, και ιδιαίτερα του ΝΑΡ, διακηρύσσουν την ανάγκη προσέγγισης με το ΚΚΕ, μιλώντας για «ενιαίες ταξικές συγκεντρώσεις», δηλαδή κοινές με το ΠΑΜΕ. Έτσι, όχι μόνο επιβραβεύουν τη διασπαστική πολιτική του ΠΑΜΕ και «ξεχνούν» τις χυδαίες επιθέσεις που και οι ίδιοι έχουν δεχθεί πολλές φορές από το ΚΚΕ, αλλά και καλλιεργούν αυταπάτες στους εργαζόμενους σχετικά με τον πραγματικό του ρόλο.

Οι ανακατατάξεις στους διάφορους χώρους της αριστεράς θα ενταθούν και θα βαθύνουν όσο οξύνεται η συνολική πολιτική κρίση και δεν ξεπερνιούνται οι χρόνιες αδυναμίες του εργατικού κινήματος. Μόνη διέξοδος είναι η οικοδόμηση μιας επαναστατικής πολιτικής δύναμης, ικανής να συγκρουστεί με την καπιταλιστική βαρβαρότητα σε όλα τα επίπεδα και να συσπειρώσει όλους τους πραγματικούς επαναστάτες αγωνιστές της χώρας.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Μελέτη τριών ελβετών ερευνητών του Πολυτεχνείου της Ζυρίχης αναδεικνύει τη συγκέντρωση και συγκεντροποίηση του κεφαλαίου εν μέσω της οικονομικής κρίσης. Σύμφωνα μ' αυτή, 737 επιχειρήσεις ελέγχουν το 80% της παγκόσμιας οικονομίας, εκ των οποίων μάλιστα οι πρώτες 147 ελέγχουν το 40%. Η έρευνα άντλησε στοιχεία από βάσεις δεδομένων του ΟΟΣΑ για το 2007, που τότε περιλάμβανε στοιχεία για 37 εκ. επιχειρήσεις σ' όλο τον κόσμο (σήμερα περιλαμβάνει για 44 εκ.). Απ' αυτά τα 37 εκ. ξεχώρισαν περίπου 43.000 επιχειρήσεις, οι οποίες ανταποκρίνονται στα κριτήρια του ΟΟΣΑ για να οριστούν ως πολυεθνικές. Καθεμία απ' αυτές τις μεγάλες επιχειρήσεις διαπιστώθηκε ότι κατά μέσο όρο έχει πακέτα μετοχών σε άλλες 20 επιχειρήσεις αυτής της κατηγορίας. Αυτό όμως που είναι ακόμα πιο χαρακτηριστικό και αποκαλυπτικό, είναι ότι τα 2/3 απ' αυτές τις 147 επιχειρήσεις ανήκουν στο διαβόητο χρηματοπιστωτικό τομέα, δείχνοντας την κυριαρχία των πιο αρπακτικών και κερδοσκοπικών μερίδων της παγκόσμιας αστικής τάξης, που έχουν κάτω από τον έλεγχο και καθοδήγησή τους το σύνολο σχεδόν των αστικών κυβερνήσεων και πολιτικών δυνάμεων.

Σύμφωνα με την ετήσια έκθεση του Διεθνούς Οργανισμού Εργασίας (ILO), που δόθηκε στη δημοσιότητα, την επόμενη δεκαετία θα πρέπει να δημιουργηθούν περίπου 600 εκ. νέες θέσεις εργασίας προκειμένου να καλυφθεί το νέο εργατικό δυναμικό που θα «βγει» στην αγορά εργασίας. Όπως αναφέρει ο διεθνής οργανισμός, αυτή την στιγμή σε παγκόσμιο επίπεδο υπάρχουν 200 εκ. άνεργοι (αυτό το νούμερο θα πρέπει στην πραγματικότητα να θεωρείται μικρό, καθώς βασίζεται στα επίσημα καταγεγραμμένα νούμερα), ενώ μέσα στην επόμενη 10ετία θα «βγαίνουν» στην αγορά εργασίας 40 εκ. νέοι εργαζόμενοι κάθε χρόνο. Ακόμη όμως κι αν αυτός ο στόχος επιτευχθεί, θα υπάρχουν 900 εκ. άνθρωποι που θα ζουν μαζί με τις οικογένειές τους με λιγότερα από δύο δολάρια τη μέρα, δηλαδή κάτω από το «αποδεκτό επίπεδο φτώχειας». Ο οργανισμός υποστηρίζει ότι η παγκόσμια ανεργία θα διαμορφωθεί κοντά στο 6% σε ετήσια βάση ως το 2016, αλλά μόνο αν βρεθεί μια «λύση» στην κρίση της ευρωζώνης.

Αυξάνεται ολοένα και περισσότερο ο αριθμός των αστέγων στην Ελλάδα, λόγω της οικονομικής κρίσης και της δραματικής αύξησης της ανεργίας. Σύμφωνα με εκτιμήσεις, 20.000 άνθρωποι ζουν στον δρόμο ή σε ακατάλληλες συνθήκες στέγασσης, ενώ πολύ περισσότεροι είναι αυτοί που κινδυνεύουν να χάσουν το σπίτι τους. Αν και ο αριθμός των αστέγων δεν μπορεί να προσδιοριστεί με ακρίβεια, εκτιμάται πως από πέρυσι αυξήθηκε κατά 20% ή 25%. Παρά τη διαδεδομένη αντίληψη ότι οι άστεγοι είναι κυρίως άτομα κοινωνικά περιθωριοποιημένα, η οικονομική κρίση έχει δημιουργήσει μια νέα «τάξη» αστέγων, ανθρώπους από 28 έως 50 ετών, που στο παρελθόν είχαν αξιοπρεπές ή και καλό βιοτικό επίπεδο, αλλά απότομα βρέθηκαν στον δρόμο, ενώ δεν λείπουν και οι περιπτώσεις οικογενειών καθώς και συνταξιούχων και μισθωτών που έχουν υποστεί σημαντικές μειώσεις του εισοδήματός τους. Αν και το μεγαλύτερο ποσοστό των αστέγων σημειώνεται στην Αθήνα, το φαινόμενο εντοπίζεται και σε Θεσσαλονίκη, Πάτρα και άλλα μεγάλα αστικά κέντρα.

Μαζικές απολύσεις Δημοσίων υπαλλήλων μέσω «Αξιολόγησης»

Εδώ και μήνες ετοιμάζονται μαζικές απολύσεις στο δημόσιο τομέα. Το έδαφος ετοιμάζεται με τις διαδοχικές δηλώσεις υπουργών και η αρχή της μεγάλης σφαγής θα γίνει μέσα στο 2012. Ο υπουργός Οικονομικών Βενιζέλος μιλά για μείωση του προσωπικού, ο Π. Καψής υπενθυμίζει τις απαιτήσεις της τρόικας για απολύσεις στο δημόσιο, ενώ ο αρμόδιος υπουργός Ρέππας μιλά για «αξιολόγηση» μέσω ΑΣΕΠ με γραπτή εξέταση και συνέντευξη όλων των υπαλλήλων. Η δε τρόικα σε έγγραφο της ζητά κλείσιμο φορέων του δημοσίου και μαζικές απολύσεις μέσα στο 2012.

Η εφεδρεία-απόλυση εκτιμά η κυβέρνηση ότι «δεν περπάτησε», καθώς «μόνο» 10.000 εργαζόμενοι έχουν ενταχθεί σε αυτή και άλλοι 5.000 θα ενταχθούν στο αμέσως επόμενο διάστημα, ενώ από το κλείσιμο 100 φορέων στο επόμενο διάστημα θα απολυθούν άλλοι 8.000. Η κυβέρνηση βέβαια ψεύδεται όταν λέει ότι η εφεδρεία δεν πήγε καλά, καθώς φτάνουμε τις 23.000 απολύσεις, προσπαθεί να υποβαθμίσει το θέμα και να περάσει στις μαζικές απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων άμεσα. Άλλωστε ο στόχος για 150.000 λιγότερους υπαλλήλους μέχρι το 2015 ήταν φανερό ότι δεν καλυπτόταν από την εφεδρεία.

Μετά την απογραφή των δημοσίων υπαλλήλων στον Ιούλιο του 2010 από το Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, την έκθεση του ΟΟΣΑ για το δημόσιο τομέα, που προβλέπει κατά 30% μείωση των υπηρεσιακών μονάδων του δημοσίου, το υπουργείο προχώρησε το έργο «Αναμόρφωση του κράτους: Προς ένα επιτελικό κράτος» με την εκπόνηση της Λευκής Βίβλου. «Η Λευκή Βίβλος αποτελεί το έργο-γέφυρα μεταξύ των ευρημάτων της απογραφής και των εκθέσεων λειτουργικής αξιολόγησης που έχουν συνταχθεί από τον ΟΟΣΑ και την Ομάδα Συντονισμού του έργου «Αναμόρφωση του κράτους» καθώς και του νόμου για τη «Χρηστή Διακυβέρνηση», που θα περιέχει τις νέες αρχές οργάνωσης και λειτουργίας των δημοσίων υπηρεσιών» αναφέρει στο εισαγωγικό της σημείωμα η Λευκή Βίβλος. Θεωρεί ότι για την κρίση ούτε λίγο ούτε πολύ φταίει η σημερινή δημόσια διοίκηση και για να περάσουμε στην ανάπτυξη θα πρέπει να συρρικνωθεί και να εξυπηρετεί κυρίως τους επιχειρηματίες.

Το υπουργείο, στα πλαίσια της «ανάληψης» από τη Γαλλία της ευθύνης για τη «διοικητική μεταρρύθμιση», υπέγραψε μνημόνιο με την «Ομάδα δράσης για την Ελλάδα» για την «αξιολόγηση των δομών του κράτους και του προσωπικού του δημοσίου τομέα». Ο Χορστ Ράιχενμπαχ και γάλλοι εμπειρογνώμονες θα είναι υπεύθυνοι για την αξιολόγηση, σε δύο φάσεις. Η πρώτη θα είναι η «αξιολόγηση» όλων των δημοσίων υπαλλήλων για τη βαθμολογική τους εξέλιξη σύμφωνα και με το νέο μισθολογιο-βαθμολογιο που επέφερε δραματικές μειώσεις μισθών στο δημόσιο. Με Προεδρικό Διάταγμα θα συσταθούν συμβούλια αξιολόγησης σε κάθε φορέα και οι υπάλληλοι θα αξιολογούνται «για τις ικανότητές τους, την απόδοση σε σχέση με τους προβλεπόμενους στόχους, τόσο σε ατομικό επίπεδο όσο και σε επίπεδο μονάδας και τη συμπεριφορά τους στην υπηρεσία». Αυτή η αξιολόγηση θα γίνεται κάθε χρόνο και θα αφορά όλους τους δημοσious υπαλλήλους. Για παράδειγμα, οι εκπαιδευτικοί θα αξιολογούνται για τις επιδόσεις των μαθητών, τα μέσα και τους πόρους της σχολικής μονάδας. Η δεύτερη φάση θα αφορά την αξιολόγηση του συνόλου του προσωπικού σε σχέση με την αναμόρφωση του κράτους, την κατάργηση-συγχώνευση δημοσίων υπηρεσιών και ο στόχος της θα είναι οι 150.000 απολύσεις μέχρι το 2015. Είναι φανερό ότι τα πρώτα θύματα θα είναι οι υπάλληλοι Υποχρεωτικής και

Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, καθώς δεν ανταποκρίνονται στα «περιγράμματα» προσόντων της «Ομάδας δράσης για την Ελλάδα», και οι υπάλληλοι των φορέων που κλείνουν ή θα δοθούν σε ιδιώτες ή θα μεταφερθούν στις περιφέρειες και δήμους. Αυτές οι απολύσεις είναι προαπαιτούμενο της τρόικας για την υπογραφή της νέας δανειακής σύμβασης και θα αρχίσουν από το 2012 (80.000).

Ένα νέο νομοσχέδιο θα αφορά την «αναμόρφωση του δημοσίου». Με πρόσημα τη γραφειοκρατία και την πολυνομία, για τις οποίες βέβαια μόνο οι υπάλληλοι και οι πολίτες δεν είναι υπεύθυνοι, επιχειρούνται η κατάργηση του 30% των υπηρεσιών του δημοσίου, η μεταφορά υπηρεσιών από το κράτος στις περιφέρειες και στους καλλικρατικούς δήμους, οι μαζικές υποχρεωτικές μετατάξεις χωρίς γεωγραφικά όρια και οι μαζικές απολύσεις. Σε περίπτωση που οι υπάλληλοι που μετατάσσονται δε βρουν αντίστοιχη θέση στο φορέα όπου μετατάσσονται θα απολύονται.

Με τις καταργήσεις δημοσίων υπηρεσιών και τις απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων στοχεύουν στη δραματική μείωση των εξόδων του προϋπολογισμού και στη μεταφορά αυτών των χρημάτων στους έλληνες και ξένους τραπεζίτες. Άλλωστε, παρά τη φλυαρία περί «αξιολόγησης», «καταπολέμησης της διαφθοράς και της γραφειοκρατίας», το στόχο αυτό τον ομολογούν ανοιχτά και οι ίδιοι. Για τους εργαζόμενους συνολικά αυτό θα σημαίνει δραματική αύξηση της ανεργίας, μιας και στο μακρύ κατάλογο των ανέργων θα προστεθούν και οι απολυμένοι δημοσίοι υπάλληλοι, αλλά και αποκλεισμό μεγάλων τμημάτων των ανέργων, των εργαζομένων και των φτωχών από βασικές υπηρεσίες. Το κλείσιμο σχολείων, νοσοκομείων, υπηρεσιών πρόνοιας και η ιδιωτικοποίηση όσων θα απομείνουν θα ρίξει απότομα τα στάνταρ ζωής του πληθυσμού συνολικά.

Μπροστά στο ξετύλιγμα της επίθεσης στους δημοσious υπαλλήλους οι ηγεσίες της ΑΔΕ-ΔΥ και των διαφόρων ομοσπονδιών καλλιεργούν αυταπάτες για το μέγεθός της και κυρίως δεν οργανώνουν τους αγώνες των δημοσίων υπαλλήλων. Με την εφεδρεία-απόλυση δεν έκαναν απολύτως τίποτε για να ενώσουν και να κινητοποιήσουν το σύνολο των δημοσίων υπαλλήλων για να μην περάσει. Οι δημόσιοι υπάλληλοι πρέπει με πρωτοβουλία της βάσης και μέσα από γενικές συνελεύσεις να οργανώσουν την αντίσταση στις απολύσεις και τη διάλυση- κατάργηση των υπηρεσιών προς τους εργαζόμενους και τους φτωχούς. Με ενοποίηση των αγώνων από τα κάτω, με ριζοσπαστικούς και δυναμικούς αγώνες όπως καταλήψεις υπουργείων, δημοσίων υπηρεσιών κ.ά. να σταματήσουν τις απολύσεις, να σώσουν τα σχολεία, τα νοσοκομεία, τις υπηρεσίες προς τους εργαζόμενους και τους φτωχούς. Με Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας να αγωνιστούν μαζί με όλους τους εργαζόμενους για να φύγουν όλοι αυτοί που οδηγούν τους εργαζόμενους στο μεσαίωνα, κυβέρνηση, τρόικα, για να διαγραφεί το χρέος.

επίκαιρα...

Energa-Hellas Power

Αεριοτήδες φεσώνουν την ΔΕΗ

Άλλη μια κομπίνα σε βάρος δημοσίας επιχείρησης είδε το φως της δημοσιότητας, αυτή των ιδιωτικών εταιριών παρόχων ηλεκτρικού Hellas Power και Energa σε βάρος της ΔΕΗ. Στο πόρισμα της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθήνας διαπιστώνεται ότι μεγάλο ποσό από το τίμημα που εισέπρατταν από τους καταναλωτές οι δύο εταιρίες αντί να το αποδώσουν ως όφειλαν στον Διαχειριστή Ελληνικού Συστήματος Ηλεκτρικής Ενέργειας (ΔΕΣΜΗΕ), το μετέφεραν σε ιδιωτικούς λογαριασμούς στο εξωτερικό φεσώνοντας την ΔΕΗ. Ανάμεσα σε αυτά τα χρήματα περιλαμβάνονται και ποσά που κατέβαλλαν οι καταναλωτές για την «ειδική εισφορά αλληλεγγύης», το γνωστό χαράτσι που έχει ενσωματωθεί στον λογαριασμό του ηλεκτρικού ρεύματος.

Η εισαγγελέας Πρωτοδικών έχει καλέσει 18 άτομα, που σχετίζονται με τις δύο εταιρίες για να παράσχουν εξηγήσεις ως ύποπτοι για τα αδικήματα της απιστίας, της υπεξαίρεσης σε βάρος του δημοσίου και της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα.

Θύματα της υποκρισίας οι άστεγοι

Δύο νεκρούς στους δρόμους της Αθήνας άφησε προς το παρόν πίσω της η παγωνιά. Ο χουντικός δήμαρχος Καμίνης πρωταγωνιστεί ξανά σε μια καλοστημένη οπερέτα υποκρισίας και πρωτοφανούς κοινωνικού μίσους. Από την μία υιοθετεί όλα τα βάρβαρα αντερρατικά μέτρα που εξαπλώνουν την φτώχεια και κρατάει κλειστό νεόδμητο ξενώνα αστέγων στην οδό Πατησίων. Από την άλλη μαζί με τα όρνια των ΜΚΟ πουλάει στα μίντια φτηνή ελεημοσύνη «φιλοξενώντας» ελάχιστους άστεγους σε κτίρια του Δήμου, μόνο για τις λίγες ημέρες της παγωνιάς. Οι 2.500 μερίδες φαγητού που μοιράζει την ημέρα σε άπορους και άστεγους, δεν φτάνουν για να καλύψουν ούτε το 1/10 των αναγκών των αστέγων. Εξίσου υποκριτική είναι πρόσφατη εγκύκλιος του υπ. Υγείας, η οποία καλεί τους (ήδη υπερχρεωμένους) δήμους να ορίσουν θερμαινόμενους χώρους, οι οποίοι θα είναι προσβάσιμοι και θα φιλοξενούν προσωρινά αστέγους μόνο όταν «η θερμοκρασία είναι κάτω των 4 βαθμών Κελσίου»!

Ακόμη, σε πρόσφατη προσπάθεια αστέγων και αλληλέγγυων να καταλάβουν το καφενείο του Πνευματικού Κέντρου Αθήνας για να προστατευτούν από το κρύο, ο Δήμαρχος απάντησε με μηνύσεις, επιχειρήσεις των ΜΑΤ, ξύλο και 15 συλλήψεις, ο ένας εκ των οποίων οδηγήθηκε στο εισαγγελέα. Στην ίδια κατεύθυνση ποινικοποίησης της αλληλεγγύης και βίαιης καταστολής κάθε προσπάθειας αυτοπροστασίας των αστέγων, σε πρόσφατη εγκύκλιο ο γενικός γραμματέας Δημόσιας Υγείας, Αντώνης Δημόπουλος, απαγορεύει τη διανομή συσσιτίου από «μη αρμόδιους φορείς» για να «προστατευτεί η δημόσια υγεία».

Έκοψαν το ρεύμα στους -8 βαθμούς

Στην διακοπή της ηλεκτροδότησης σε 50 οικογένειες ηλικιωμένων αγροτών με την θερμοκρασία να πέφτει κάτω από του -8 βαθμούς Κελσίου, προχώρησε συνεργείο εργαλάβων της ΔΕΗ στο Νεοχώρι Σερρών. Χωρίς καμία προειδοποίηση έκοψαν το ρεύμα σε ηλικιωμένους που δεν μπορούν να μετακινηθούν και φτωχούς Ρομά, γιατί δεν είχαν πληρώσει τους λογαριασμούς μαζί με το χαράτσι! Πρόκειται για ένα φτωχό χωριό, όπου οι περισσότεροι κάτοικοι ζουν με επιδόματα της Πρόνοιας. Ύστερα από δυναμικές παρεμβάσεις των κατοίκων οι υπεύθυνοι της ΔΕΗ στις Σέρρες δήλωσαν ότι το ηλεκτρικό ρεύμα διακόπηκε «από λάθος» και προχώρησαν στις επανασυνδέσεις.

Ανασφάλιστος ένας στους τρεις εργαζόμενους

Μια στις δύο επιχειρήσεις στην Ελλάδα απασχολεί ανασφάλιστο προσωπικό, σύμφωνα με στοιχεία της Ειδικής Υπηρεσίας Ελέγχων Ασφάλισης ΙΚΑ-ΕΤΕΑΜ. Σε ελέγχους που πραγματοποιήθηκαν από 1/1/2011 έως 31/12/2011 σε 21.063 επιχειρήσεις όλων των κατηγοριών διαπιστώθηκε η απασχόληση 20.567 ανασφάλιστων σε σύνολο 68.345 απασχολούμενων ή ποσοστό της τάξης του 30%!

ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ ΝΕΩΝ ΜΕΤΡΩΝ ΤΟ 2012

Σε πολυσέλιδο κείμενο που παρέδωσε στον πρωθυπουργό, η Τρόικα υποδεικνύει συνολικά μέτρα ύψους 25 δις ευρώ (8% του ΑΕΠ) για το διάστημα 2011-2012 και ένα επιπλέον πακέτο μέτρων αντίστοιχο του 6% του ΑΕΠ για το 2013-2014, ως προϋπόθεση για την ενεργοποίηση της Νέας Δανειακής Σύμβασης. Τα μέτρα, που θα συμπεριληφθούν στο Νέο Μνημόνιο 2012-2015 και βιάζονται να τα υπογράψουν στο πρώτο 10ήμερο του Μαρτίου, περιλαμβάνουν καταίγίδα φορολογικών και αντι-ασφαλιστικών μέτρων και δραστική μείωση του εργατικού κόστους σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα.

Νέα φορομπηχτική μεταρρύθμιση

Από την πρώτη κιόλας σύσκεψη στις 25 Ιανουαρίου, τα τρία κόμματα του κυβερνητικού συνασπισμού συμφώνησαν να ακολουθήσουν εντατικούς ρυθμούς στην θέσπιση νέου **εθνικού φορολογικού συστήματος**, όπως επιτάσσει η Τρόικα που θέτει τα μέσα Απριλίου ως τον ορίζοντα εφαρμογής του. Το βασικό σχέδιο επικεντρώνει σε μέτρα που εναρμονίζονται με τις απαιτήσεις του Μεσοπρόθεσμου, των Μνημονίων και της νέας Δανειακής Σύμβασης, και στα οποία υπάρχει μέχρι στιγμής πλήρης σύγκλιση:

1. Καθολικό Πόθεν έσχες: Με τις φορολογικές δηλώσεις του 2013 πρέπει να δηλωθούν κάθε μορφής περιουσιακά στοιχεία (κινητά και ακίνητα) σε Ελλάδα και εξωτερικό. Σε επόμενο στάδιο θα εφαρμοστεί η υποχρεωτική ηλεκτρονική υποβολή αναλυτικών δηλώσεων «πόθεν έσχες» και ο έλεγχος της προέλευσης όλων των κεφαλαίων που δαπανώνται, διακινούνται ή αποταμιεύονται. Δηλαδή για κάθε ευρώ που ξοδεύουμε θα πρέπει να έχουμε απόδειξη και να δίνουμε αναλυτική αναφορά στην εφορία: τρόφιμα, ενέργεια, ενοίκιο, δίδακτρα, λογαριασμοί, οικιακές υπηρεσίες, νομικές και ιατρικές υπηρεσίες, ταξίδια, καταθέσεις, μετοχές. Μόνο ένα μικρό ποσοστό (10% - 20%) του εισοδήματος θα εξαιρεθεί από τη συλλογή αποδείξεων.

2. Κατάργηση των περισσότερων φοροελαφρύνσεων και φοροαπαλλαγών για τις δαπάνες των νοικοκυριών (νοίκια, δίδακτρα, στεγαστικά δάνεια, παιδιά), εξομοίωση των ειδικών φόρων κατανάλωσης, δηλαδή απογείωση των τιμών στο πετρέλαιο θέρμανσης, καθώς και μειώσεις στα αφορολόγητα για γονικές παροχές, κληρονομικές κ. Την ίδια στιγμή προωθούν την **μείωση του φορολογικού συντελεστή για τα επιχειρηματικά κέρδη** κατά 5 επιπλέον μονάδες, από το 20% στο 15%!

3. Εξετάζεται να καθιερωθεί ένας ενιαίος φόρος για όλα τα ακίνητα, που θα περιλαμβάνει τον φόρο ακίνητης περιουσίας (ΦΑΠ) και την «ειδική εισφορά αλληλεγγύης», που εισπράττεται σήμερα μέσω των λογαριασμών της ΔΕΗ και θα παραταθεί επ' αόριστον. Με αυτό τον τρόπο το χαράτσι, που τώρα επιβάλλεται σε όλα τα εισοδήματα πάνω από 12.000 ευρώ, θα γενικευτεί σε όλα τα εισοδήματα πάνω από το ύψος του σημερινού αφορολόγητου ορίου των 5.000 ευρώ.

4. Αύξηση των αντικειμενικών αξιών των ακινήτων κατά 25% και αναδρομικά από την 1η Ιανουαρίου 2012, που θα επιφέρει μεγάλη αύξηση στα χαράτσια και στα δημοτικά τέλη. Ακόμη η πιθανολογούμενη μείωση κάποιων συντελεστών ΦΠΑ, θα αντισταθμιστεί από την εφαρμογή νέων αντικειμενικών κριτηρίων σε 900.000 επαγγελματίες και μικρομεσαίες επιχειρήσεις.

5. Καταργούν πλήρως το αφορολόγητο όριο για τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις και αξιώνουν την εφαρμογή ενιαίου φορολογικού συντελεστή, πιθανόν στο 15%, σε όλα τα νομικά πρόσωπα, που θα πλήξει περισσότερο τις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις. Ακόμη αποχαρκτηρίζονται όλοι οι αγρότες «ειδικού καθεστώτος», και υποχρεώνονται να κρατούν λογιστικά βιβλία, να αποδίδουν ΦΠΑ στην Εφορία, και να καταβάλουν το «τέλος επιτηδεύματος», δηλαδή το χαράτσι 400 ευρώ κάθε χρόνο, ακόμη και για μηδενικά εισοδήματα!

Πολλαπλές μειώσεις στους μισθούς

Οι αποδοχές μισθωτών και συνταξιούχων μειώθηκαν σημαντικά από τον περασμένο Ιανουάριο εξαιτίας της αύξησης της μηνιαίας παρακράτησης φόρου εισοδήματος, ως αποτέλεσμα της **μείωσης του αφορολόγητου** από τα 12.000 ευρώ στα 5.000 ευρώ, και της επιβολής της ειδικής **εισφοράς αλληλεγγύης**, που πλέον θα εισπράττεται κάθε μήνα. Μόνο από αυτά τα δύο μέτρα, ένας μισθωτός έγγαμος με μισθό 1.500 ευρώ καθαρά μηνιαίως είχε απώλεια εισοδήματος περίπου 60 ευρώ μηνιαίως. Ο ίδιος μισθωτός κατά την υποβολή της φορολογικής του δήλωσης θα πρέπει να πληρώσει και **έκτακτη εισφορά** για τα εισοδήματα του 2011. Το 2012 θα φέρει

ισοπέδωση των μισθών στον δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα. *«Δεν χρειάζονται τα προστατευτικά μέτρα που υπάρχουν σήμερα, θα πρέπει να συγκρινόμαστε και με τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και όχι μόνο με την Ισπανία και την Πορτογαλία»* τονίζει η Τρόικα, που μαζί με την κυβέρνηση ετοιμάζουν:

- **μείωση (δηλ. κατάργηση) του κατώτατου μισθού** των 751 ευρώ,
- **μείωση έως και 20%** συγκεκριμένων μισθολογικών κατηγοριών,
- **κατάργηση των δώρων** Χριστουγέννων και Πάσχα και του επιδόματος αδειάς (13^{ος} και 14^{ος} μισθός) ή έστω μείωσή τους με την αλλαγή στον τρόπο υπολογισμού τους,
- **«πάγωμα» των αυξήσεων** στους μισθούς για μια τριετία,
- **κατάργηση μισθολογικών κλιμακίων**, χρονοεπιδομάτων και άλλων παροχών.

Ειδικά για τους δημοσίους υπαλλήλους προβλέπεται καθολική εφαρμογή του **νέου μισθολογίου** για όλους, που θα επιφέρει μέσα στη χρονιά μείωση έως και 20% στους ήδη από το 2011 μειωμένους μισθούς τους, ενώ την ίδια ώρα θα μειωθούν κι άλλο οι βασικοί κατά μέσο όρο 17%, θα καταργηθούν επιδόματα και ωριμάνσεις και θα παρακρατείται κι άλλο 3% για εισφορά ανεργίας.

Η συμφωνία των εργοδοτών και της ξεπουλημένης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας για να μην αγγιστούν ο κατώτατος μισθός, ο 13^{ος} και ο 14^{ος} μισθός είναι απλώς για πέταμα. Ήδη όλα αυτά καταστρατηγούνται καθημερινά στην πράξη και είναι βέβαιο ότι ούτε οι βουλευτές, ούτε το ΔΝΤ δεν θα συγκινηθούν από τις κλαψιάρικες εκκλήσεις του προέδρου της ΓΣΕΕ Γ. Παναγόπου-

λου «να μη δεχθούν να ψηφίσουν κάτι στο οποίο δεν έχουν συμφωνήσει οι κοινωνικοί εταίροι». Γι' αυτό είναι αξιοθρήνητοι οι γραφειοκράτες της ΓΣΕΕ που προσέτρεξαν στο τραπέζι του «διαλόγου» με τους εργοδότες, σε μια εποχή που το κεφάλαιο έχει κηρύξει ανοιχτά τον πόλεμο στους εργαζόμενους και υπό την απειλή της κυβέρνησης ότι αν δεν συμφωνήσουν θα επιβάλλει με νομοθετική ρύθμιση τα μέτρα. Η συμφωνία των «εταίρων» πίσω από τις πλάτες των εργαζομένων για διетές πάγωμα των μισθών (2013-2014) και μείωση του λεγόμενου μη μισθολογικού κόστους¹ έχει σκοπό να δώσει μια επίφαση «δημοκρατίας» στα βάρβαρα αντεργατικά μέτρα, να διασώσει τον ρόλο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας ως συνομιλητή-εκπρόσωπο των εργαζομένων και να ανοίξει ακόμα περισσότερο την όρεξη των εργοδοτών.

Απολύσεις, διάλυση εργασιακών σχέσεων

Κυβέρνηση, ΕΕ και ΔΝΤ θέλουν να ανατρέψουν το σύνολο της εργατικής νομοθεσίας, όπως είχε διαμορφωθεί με τους αγώνες του εργατικού κινήματος από την Μεταπολίτευση έως σήμερα. Αξιώνουν εδώ και τώρα αποφάσεις δεσμευτικού χαρακτήρα για:

- **150.000 απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων** από το 2010

μέχρι το 2015, που αντιστοιχεί στο 22% της απασχόλησης στον δημόσιο τομέα,

- **πλήρη απελευθέρωση των κλειστών επαγγελματιών** μέχρι το τέλος Μαρτίου (άμεσα για τις οδικές μεταφορές) με τριμηνιαίο έλεγχο της προόδου της διαδικασίας,
- **κατάργηση των Συλλογικών Συμβάσεων**, μέσω της κατάργησης της μετενέργειας (δηλ. της παράτασης ισχύος για ένα 6μηνο μετά την λήξη τους) και της ταυτόχρονης αλλαγή του πλαισίου προσφυγής στον Οργανισμός Μεσολάβησης και Διαιτησίας, που θα καθιστά αδύνατη την ανανέωσή τους
- **νέο πετσόκομμα της λίστας βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελματιών**,
- **μεγαλύτερη ευελιξία** στις εργασιακές σχέσεις και διευθέτηση του χρόνου εργασίας,
- **ανατροπή των κανονισμών εργασίας** σε ΔΕΚΟ και τράπεζες στα πρότυπα των ανθρωποφαγικών κανονισμών του ιδιωτικού τομέα.

«Σφαγή» στις συντάξεις

Δεν έχει τέλος το δράμα για όσους υπολόγιζαν σε μια σύνταξη. Μέσα στο 2012 το κράτος θα μειώσει κατά 3 δις τις επιχορηγήσεις στα Ταμεία (11% για ΝΑΤ και ΟΑΕΕ, 23% του ΟΓΑ, 41% του ΙΚΑ), τα αποθεματικά των Ταμείων θα «κουρευτούν» σχεδόν 50% λόγω του PSI, ενώ προβλέπεται και μείωση των ασφαλιστικών εισφορών των εργοδοτών, εξελίξεις που θα οδηγήσουν στην κατάρρευση τα ήδη χρεοκοπημένα ασφαλιστικά ταμεία. Μετά τις μειώσεις του 2011, από το 2012 προβλέπεται «σφαγή» των αποδοχών των συνταξιούχων με:

- **μείωση κατά 20% στις κύριες συντάξεις**

- **άνω των 1.200 ευρώ** μηνιαίως και κατά 40% για τους δικαιούχους κάτω των 55 ετών που λαμβάνουν άνω των 1.000 ευρώ μηνιαίως,
- **περικοπές κατά 15% ή 30%** -ανάλογα με το ταμείο- **στις επικουρικές** που ξεπερνούν τα 150 ευρώ μηνιαίως,
- **μείωση 10% στο εφάπαξ** το 2011 και 2012, επιπλέον όσων περικοπών περιλαμβάνονταν στο Μεσοπρόθεσμο,
- **μείωση της χρηματοδότησης για το ΕΚΑΣ** κατά 175 εκατ. με αποτέλεσμα οι δικαιούχοι να μειωθούν κατά 15.000-20.000, δηλ. ο ένας στους πέντε θα χάσει το επίδομα,
- **μερική ή ακόμα και πλήρη απώλεια της σύνταξης** για χιλιάδες που αναγκάζονται να εργάζονται για να συμπληρώσουν ένα αξιοπρεπές εισόδημα,
- **συντριπτικές μειώσεις στις συντάξεις των ειδικών ταμείων των ΔΕΚΟ.**
- **«γενικό ξεκαθάρισμα»** για άτομα που δηλώνουν αναπηρία
- **ενοποίηση των ταμείων μισθωτών.**

«Μαχαίρι» στις κοινωνικές δαπάνες

Ο προϋπολογισμός του 2011 έκλεισε με έλλειμμα 21,7 δις ευρώ, δηλαδή στα επίπεδα του 10% ΑΕΠ! Το κλείσιμο μέρους αυτής της τρύπας (2,2 δις ευρώ, δηλ. 1% του ΑΕΠ) προβλέπεται να καλυφθεί με ακόμη σκληρότερη μείωση των δαπανών

- **κατάργηση δεκάδων οργανισμών του Δημοσίου** με διαδικασίες-εξπρές και επακόλουθες απολύσεις 10.000 εργαζομένων,
- **νέες περικοπές των φαρμακευτικών δαπανών και των δαπανών για τα νοσοκομεία**, που ήδη λειτουργούν οριακά μετά τις μεγάλες μειώσεις του 2011,
- **«μαχαίρι» στα κοινωνικά και προνοιακά επιδόματα**, με αυστηρότερα κριτήρια και μείωση των δικαιούχων.

Μέχρι το 2021 και βλέπουμε...

Σε πρόσφατη έκθεσή του το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο αναγνωρίζει την αποτυχία των μέτρων στην επίτευξη των στόχων τους, την οποία αποδίδει υποκριτικά στις καθυστερήσεις θεσμοθέτησης και στους αργούς ρυθμούς εφαρμογής των μεταρρυθμίσεων που ψηφίζονται. Για να καταλήξει ότι είναι αναγκαία τα νέα μέτρα που περιγράφηκαν παραπάνω, κι άλλα ακόμη πιο σκληρά στο μέλλον, πάντα στην ίδια νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση. Και πάλι, παραδέχονται, η ανάκαμψη είναι αβέβαιη και τοποθετείται σε ένα θολό μέλλον, τουλάχιστον μετά το 2021! Κανείς, ούτε η κυβέρνηση, ούτε η ΕΕ, ούτε το ΔΝΤ δεν θέλουν, ούτε τολμούν να παραδεχτούν το αυτονόητο: ότι υπεύθυνος είναι ο ίδιος ο καπιταλισμός, η παγκόσμια καπιταλιστική οικονομική και πολιτική κρίση που βυθίζει όλο τον πλανήτη στην χρεοκοπία και την κοινωνική βαρβαρότητα, ενώ αυτές οι νεοφιλελεύθερες συνταγές που εφαρμόζονται παντού όχι μόνο δεν αναστρέφουν, αλλά αντίθετα επιταχύνουν αυτή την πορεία.

Υποσημείωση

¹ «Μη μισθολογικό» κόστος δεν υπάρχει. Πρόκειται για τις εισφορές των εργοδοτών, οι οποίες είναι κομμάτι του μισθού των εργαζομένων, που παρακρατείται απευθείας από τους εργοδότες για να καταβάλλεται στα ασφαλιστικά ταμεία τους.

■ Σοφία Θεοδωροπούλου

Νταβός

Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ

Για 42η χρονιά, στο ελβετικό θέρετρο του Νταβός, μαζεύτηκε η «αφρόκρεμα» του παγκόσμιου καπιταλισμού για να συζητήσει και να προτείνει λύσεις στα αδιέξοδα του καπιταλιστικού συστήματος, που τραντάζεται παγκοσμίως από την χειρότερη ίσως κρίση της ιστορίας του.

40 αρχηγό κρατών και κυβερνήσεων, 19 διοικητές κεντρικών τραπεζών, 2.600 στελέχη εταιρειών (Unilever, Shell, Facebook κ.α.), τραπεζών (JP Morgan, Barclays, Citigroup, UBS κ.α.), μεγαλοεπενδυτές και οικονομολόγοι συμμετείχαν στο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ. Φέτος υπήρξε ρεκόρ συμμετοχής, προφανώς λόγω των κρίσιμων διαστάσεων που λαμβάνει η παγκόσμια κρίση - των άμεσων κινδύνων καταρρεύσεων και χρεοκοπιών κρατών και τραπεζών - της επικέντρωσης στην «κρίση χρέους», ειδικά στην Ευρωζώνη - της αγωνίας για τη διασφάλιση των κερδών πολυεθνικών, τραπεζών, μεγαλοεπενδυτών - του φόβου που τους προκαλούν η Αραβική Άνοιξη και τα κινήματα των Αγανακτισμένων.

Το άνοιγμα του Φόρουμ έγινε από την Μέρκελ. Έχοντας επιβάλει πλήρως τη γερμανική τακτική/στρατηγική εντός της ΕΕ, έχει παραμερίσει τη Γαλλία και την Μ. Βρετανία και όλοι πλέον την παρακολουθούν ως τον πρόεδρο/αρχηγό της Ευρωζώνης. Πολλοί περίμεναν κάποια στροφή σε πιο γενναία χρηματοδότηση των Μηχανισμών Στήριξης, ζεστό χρήμα για τις τράπεζες και τους μεγαλοεπενδυτές κρατικών ομολόγων - καμία όμως τέτοια δεν υπήρξε. Το «πόκερ» μεταξύ ιδιωτών πιστωτών-τραπεζών-ΕΚΤ-ΔΝΤ-Γερμανίας, για το ποιοι και πόσο θα πληρώσουν την «κρίση χρέους» (βλ. κούρεμα, χρηματοδότηση Μηχανισμών Στήριξης) συνεχίζεται με φόντο την καλπάζουσα κρίση.

Λιτότητα και Επιτροπεία

Η Μέρκελ, αφού παραδέχτηκε πως τα Μνημόνια και η συνταγή της Τρόικας απέτυχαν στην Ελλάδα, συνέχισε στον ίδιο δρόμο... Οι προτάσεις της είναι οι εξής: α) Περιορισμός του κόστους της εργατικής δύναμης, ειδικά στις χώρες της περιφέρειας, ώστε «ν' αυξηθεί η ανταγωνιστικότητα» των οικονομιών αυτών! β) Μεγαλύτερη λιτότητα και περικοπή κοινωνικών δαπανών για περιορισμό των κρατικών χρεών. γ) Αυστηρή εποπτεία των εθνικών προϋπολογισμών (δηλ. ορισμός επιτρόπου) σε κάθε χώρα από κλιμάκιο της Κομισιόν! Κατέληξε τονίζοντας πως οι πολιτικές αδυναμίες στην ένωση της Ευρώπης και στην εφαρμογή κοινής πολιτικής παντού θα λυθούν αν «συνηθίσουμε στην ιδέα πως η Κομισιόν θα λειτουργεί όλο και περισσότερο ως κυβέρνηση και θα έχουμε μια ισχυρότερη Ευρωπαϊκή Βουλή, ενώ οι εθνικές κυβερνήσεις θα λειτουργούν περίπου ως παράλληλο κοινοβουλευτικό Σώμα...»!!

Αυτή την πολιτική προτείνουν εκ νέου στο πειραματόζωό τους, τον ελληνικό καπιταλισμό. Νέα Δανειακή Σύμβαση, με μέτρα που οδηγούν στην αφρικανοποίηση του πληθυσμού και με διορισμό επιτρόπων, που αυτοί θα εγκρίνουν πρώτα ό,τι συζητιέται και ψηφίζεται στη Βουλή - με βάση τις οδηγίες της πραγματικής κεντρικής κυβέρνησης, δηλαδή της Κομισιόν, δηλαδή των γερμανών καπιταλιστών κυρίως.

Μ' αυτή την έννοια, η Μέρκελ απέρριψε κάθε ιδέα/πρόταση για ενίσχυση του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Στήριξης με περισσότερα κεφάλαια, απευθείας οικονομική ενίσχυση κρατών από άλλες χώρες-μέλη, έκδοση Ευρωομολόγου, συμμετοχή του δημόσιου τομέα - δηλαδή της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας - στο «κούρεμα» ομολόγων (PSI), χαλάρωση της λιτότητας προς όφελος της ανάπτυξης.

Όλα αυτά ήταν προτάσεις μεγαλοεπενδυτών και οικονομολόγων που δι-αβλέπουν την όξυνση της οικονομικής κρίσης και κατά συνέπεια και της ταξικής πάλης. Ο γνωστός Τζορτζ Σόρος προειδοποίησε πως η κρίση της ΕΕ και πιθανή διάλυση της θα συμπαρασύρει τις ΗΠΑ και όλη την παγκόσμια οικονομία στο χάος, ενώ θα επιφέρει βίαιες κοινωνικές αναταραχές. Ο διευθύνων σύμβουλος της Shell προειδοποίησε πως «δεν υπάρχει πια χρόνος...είναι μόλις δύο λεπτά πριν τα μεσάνυχτα!», ο επικεφαλής του ομίλου Carlyle τόνισε ότι «σε τρεις-τέσσερις μεγάλες δυτικές οικονομίες, μέσα στην τετραετία που ακολουθεί, πρέπει το οικονομικό μοντέλο να βελτιωθεί... Αν δεν συμβεί αυτό, θα χαθεί η μάχη απέναντι στον κινεζικό κρατικό καπιταλισμό ή στον καπιταλισμό των αναπτυσσόμενων οικονομιών».

Αυτοί που έδειχναν σχετικά ήρεμοι ήταν οι εκπρόσωποι των μεγάλων τραπεζών, καθώς τους δόθηκαν 489 δις ευρώ σε ρευστό από την ΕΚΤ πριν ένα μήνα περίπου -με επιτόκιο μόλις 1%- και αύξησαν τη ρευστότητά τους, ενώ στην πραγματικότητα ήταν και είναι πτωχευμένες.

Ανέφικτη η διαχείριση της κρίσης

Σ' αυτό το Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ, το βασικό θέμα ήταν πως θα επιδιορθωθεί η λειτουργία του παγκόσμιου καπιταλισμού και πιο ειδικά αυτή την χρονική στιγμή στην Ευρωζώνη. Σ' αυτό

δεν δόθηκε καμία απάντηση πέρα από την πολιτική της Μέρκελ και των υποστηρικτών της, που λέει οι εργάτες της Ευρώπης να εξισωθούν με τους κινέζους, να δεχτούν καθεστώς ατομικής και εθνικής δουλείας, με το διορισμό κυβερνήσεων από την ΕΕ (βλ. Παπαδήμος - Μόντι) και να προστατεύονται/ενισχύονται με κάθε τρόπο οι τράπεζες και οι μεγάλες επιχειρήσεις (βλ. αποκρατικοποιήσεις/ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας σε ιδιώτες). Αυτή η πολιτική, που οδήγησε ήδη πάνω από το 30% του ελληνικού πληθυσμού σε μεγάλη φτώχεια, θα εξοντώσει μαζικά τα λαϊκά στρώματα σε όλη την Ευρώπη. Όχι μόνο στην Ελλάδα. Στην Πορτογαλία, που ζήτησε ήδη δεύτερο δάνειο, στην Ουγγαρία, που συζητά την ένταξη της σε πρόγραμμα του ΔΝΤ, στην Ισπανία που έχει 5,5 εκ. ανέργους, την Ιταλία κλπ. Ακόμα και στη Γερμανία οι δείκτες της φτώχειας χτυπάνε κόκκινο!

Και επειδή συνειδητοποιούν τις κοινωνικές συνέπειες της πολιτικής τους, οργανώνουν κατασταλτικούς μηχανισμούς και τον πλήρη έλεγχο/παρακολούθηση του Ίντερνετ, θορυβημένοι από τον ενεργό ρόλο που στην Αραβική Άνοιξη και τα κινήματα των Αγανακτισμένων σε όλο τον κόσμο. Οργανώνουν μια δικτατορία σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Αυτή είναι η μόνη απάντηση που δίνει το Νταβός στους ανά τον κόσμο υπέρμαχους της ιδέας πως μπορεί να υπάρξει ΕΕ των λαών μέσα στον καπιταλισμό.

A.Φ

Ένας Χρόνος από την Απεργία Πείνας των 300 Μεταναστών

Στις 25 Γενάρη 2011 ξεκίνησε η ηρωική απεργία πείνας των 300 μεταναστών σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Στις 9 Μάρτη, μετά από 44 μέρες, ο αγώνας των συναδέλφων μας μεταναστών εργατών κατέληξε σε μια νίκη, με τις δεσμεύσεις της κυβέρνησης για παροχή ανανεώσιμου «καθεστώς ανοχής» 6μηνης διάρκειας, τη δυνατότητα ταξιδιού στις χώρες προέλευσης και την έκδοση άδειας εργασίας για τους 300 απεργούς πείνας. Επίσης, κερδήθηκε η μείωση των απαιτούμενων ενσήμων για την ανανέωση της ετήσιας άδειας παραμονής των μεταναστών από 200 σε 120 και των ενσήμων για έκδοση βιβλιαρίου ασθένειας από 100 σε 60 για όλους τους εργαζόμενους. Τέλος, ο απαιτούμενος χρόνος παραμονής για τη νομιμοποίηση χωρίς προϋποθέσεις μειώθηκε από τη 12ετία σε 10ετία, παρότι η συμφωνία με την κυβέρνηση αφορούσε δετία. Ένα χρόνο μετά, η κυβέρνηση δεν έχει εκπληρώσει τη δέσμευση για την έκδοση Άδειας Εργασίας. Όσον αφορά τη δυνατότητα ταξιδιού, οι πρώην απεργόι πείνας συναντούν απροθυμία εξυπηρέτησης από τις ελληνικές πρεσβείες των χωρών τους. Αλλά και κατά την πρώτη ανανέωση των χαρτών τους το Σεπτέμβριο του 2011, υπήρξε προσπάθεια από κύκλους της αστυνομίας για κατάργηση της δυνατότητας ανανέωσης, που δεν τελεσφόρησε μετά από παρεμβάσεις των πρώην απεργών και του κινήματος αλληλεγγύης.

Η κυβέρνηση, με την αμέριστη υποστήριξη ΝΔ και ΛΑΟΣ, εξαπέλυσε μια εκοστρατεία καταστροφάντησης του αγώνα και κινητοποίησε ολόκληρο τον κατασταλτικό μηχανισμό για να τους διώξει από τη Νομική αίροντας το άσυλο. Διαρκώς απειλούσε με βαρύτερες ποινές όσους στέκονταν αλληλέγγυοι. Στο τέλος, οδήγησε στα άκρα την απεργία πείνας παίζοντας με τη ζωή και την υγεία των απεργών.

Η απεργία πείνας είχε να αντιμετωπίσει και τις αντίξοες καιρικές συνθήκες καθώς και ένα χώρο που δεν προσφερόταν ιδιαίτερα για τη φιλοξενία των απεργών και για να αποτελέσει ένα κέντρο αγώνα. Είχε όμως να αντιμετωπίσει και τη δυσπιστία, διαφορούμενη στάση έως και εχθρότητα μεγάλου κομματιού της κοινοβουλευτικής και μη αριστεράς καθώς και κομματιών του α/α χώρου. Το ΚΚΕ δήλωσε: «Αυτοί που οδήγησαν τους μετανάστες στο υπό ανακαίνιση παλιό κτήριο της Νομικής, με αυτή την ενέργεια δεν υπηρετούν τα δίκαια αιτήματα των μεταναστών - προσφύγων, αλλά τους εκθέτουν περισσότερο στη συκοφάντηση και στις απειλές αντιδραστικών κομμάτων και μηχανισμών, στην κρατική καταστολή και στους εκβιασμούς των κυκλωμάτων που τους εκμεταλλεύονται». Ανάλογη δήλωση για το άσυλο και την ευκαιρία για συκοφάντηση του αγώνα έκανε και ο Τσίπρας. Πιο συμμαζεμένες αλλά δυστυχώς σε ανάλογο σχεδόν μήκος κύματος ήταν και απόψεις προερχόμενες από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ περί «πατροναρίσματος μεταναστών»,

«ρήξη που θα θέσει ζήτημα ασύλου» και «εγκατάλειψη των προτεραιοτήτων που είναι το μνημόνιο» κλπ. Έτσι, αυτές οι δυνάμεις (εκτός από τη νεολαία ΣΥΝ) δε συμμετείχαν στον αγώνα, στις συνελεύσεις αλληλεγγύης και στα πρακτικά καθήκοντα.

Ο αγώνας των 300 μεταναστών ήταν ένας από τους πρώτους και σημαντικότερους αγώνες στην περίοδο του μνημονίου, που στρίμωξε την κυβέρνηση και μάλιστα με πρωταγωνιστή ένα από τα πιο αδύναμα κομμάτια, τους μετανάστες χωρίς χαρτιά. Κατάφερε στο εξωτερικό αρκετούς αλληλέγγυους, ενώ πολλοί συμμετείχαν και πρακτικά (περιφρουρήσεις, υλική βοήθεια, γιατροί κλπ). Δημιουργήθηκαν σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη συνελεύσεις αλληλεγγύης, που πραγματοποιήσαν διαδηλώσεις, καταλήψεις, καθημερινές παρεμβάσεις κ.α. Συνέβαλε σε κάποιο βαθμό στην άμβλυνση της διαίρεσης που προσπαθεί να επιβάλει το σύστημα μεταξύ ντόπιων και μεταναστών. Ωστόσο, δεν έλειψαν και οι αδυναμίες, που κυρίως θα μπορούσαν να εντοπιστούν στο επίπεδο της διεύθυνσης του μετώπου του αγώνα σε μετανάστες και ντόπιους εργαζόμενους, άνεργους, νεολαία.

Ο αγώνας δεν τελείωσε, αλλά συνεχίζεται για να περιφρουρηθούν όσα κατακτήθηκαν και για να υλοποιηθεί η δέσμευση για παροχή άδειας εργασίας.

■ Χρήστος Ζάκας

Σύννοδος της Ε.Ε.

Το εργατικό κίνημα αντιμέτωπο με τη Συνθήκη για τη Σταθερότητα

Στις 30 Γενάρη πραγματοποιήθηκε η Σύνοδος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εν μέσω των διαπραγματεύσεων της ελληνικής κυβέρνησης με την τρόικα για την άγρια επίθεση εναντίον των εργαζομένων με αντάλλαγμα τα 130 δις ευρώ, αλλά και των διαπραγματεύσεων για το “κούρεμα” (PSI) των ελληνικών ομολόγων. Την ίδια στιγμή, δηλώσεις του γερμανού υπουργού Οικονομικών Σόιμπλε και άλλων γερμανών πολιτικών άφησαν να φανεί ξεκάθαρα ότι εξετάζεται στα σοβαρά το ενδεχόμενο της εγκατάλειψης της “βοήθειας” προς την Ελλάδα και της έξωσής της - ή της εθελοντικής αποχώρησής της - από το ευρώ, ενώ εκφράζονταν φόβοι ότι η Πορτογαλία πρόκειται να γίνει η “νέα Ελλάδα”.

Το βασικό θέμα της συνόδου ήταν η οριστικοποίηση της άνευ προηγουμένου επίθεσης εναντίον των ευρωπαίων εργαζομένων και του ευρωπαϊκού εργατικού κινήματος, που ακούει στο όνομα “Συνθήκη για τη Σταθερότητα, το Συντονισμό και τη Διακυβέρνηση στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση”. Οι πρωτοφανείς συνέπειες της συνθήκης για τους εργαζόμενους, τους νέους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα ακυρώνουν τις όποιες “ανησυχίες” που εξέφρασαν τα μέλη του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου για την ανεργία στην ΕΕ (23 εκατ. άνεργοι), για την οποία εξάλλου επαναλήφθηκε μονότονα ότι θα πρέπει να αντιμετωπιστεί μέσω της σύνδεσης των μισθών με την παραγωγικότητα και με τη μείωση του μη μισθολογικού κόστους της εργασίας (π.χ. μέσω της μείωσης της φορολογίας των επιχειρήσεων), αλλά και μέσω της θεσμοθέτησης ειδικών καθεστώτων “μαθητείας” για τους νέους που τελειώνουν το σχολείο και τη διευκόλυνση της κινητικότητας της εργασίας - με απλά λόγια, με ένα σύγχρονο

σκληροπρόσδοτο των νέων ευρωπαίων εργαζομένων.

Η Συνθήκη θα υπογραφεί από τις 17 χώρες της ευρωζώνης στην επόμενη σύνοδο του Μαρτίου. Ο Ρομπάι επισήμανε και πάλι ότι κάθε χώρα που την υπογράφει θα δεσμεύεται να εισάγει ένα “φρένο χρέους” ή ένα “χρυσό κανόνα” στην εθνική της νομοθεσία σε συνταγματικό ή αντίστοιχο επίπεδο. Συνολικά προβλέπεται να το υπογράψουν 25 χώρες (εκτός της Μ. Βρετανίας και της Τσεχίας) και το σύμφωνο θα ισχύει από τη στιγμή που θα το επικυρώσουν 12 χώρες, το αργότερο από την 1η Γενάρη του 2013. Μέσα στην επόμενη πενταετία από την επικύρωσή του προβλέπεται να μπει και στη νομοθεσία της ΕΕ.

Πιο αναλυτικά, η Συνθήκη προβλέπει ότι:

α) Ο προϋπολογισμός της γενικής διακυβέρνησης θα πρέπει να είναι είτε πλεονασματικός είτε ισοσκελισμένος.

β) Ο παραπάνω στόχος θα θεωρείται ότι γίνεται σεβαστός όταν μια χώρα έχει έλλειμμα στον προϋπολογισμό της το πολύ 0,5% του ΑΕΠ της.

γ) Μπορούν να υπάρχουν προσωρινές αποκλίσεις από τον παραπάνω στόχο μόνο σε περίπτωση “ασυνήθιστων γεγονότων” ή μεγάλης οικονομικής ύφεσης.

δ) Όπου ο λόγος του χρέους της κυβέρνησης προς το ΑΕΠ είναι αρκετά κάτω από 60%, το έλλειμμα του προϋπολογισμού θα επιτρέπεται να φτάνει το 1% του ΑΕΠ.

ε) Οι παραπάνω κανόνες θα πρέπει να εισαχθούν στη νομοθεσία κάθε χώρας που υπογράφει τη Συνθήκη το πολύ ένα έτος μετά από την υπογραφή της. Η νομοθεσία αυτή θα πρέπει να έχει δεσμευτικό και μόνιμο χαρακτήρα και κατά προτίμηση να ενσωματώνεται στο Σύνταγμα κάθε χώρας. Σε εθνικό επίπεδο θα στήνεται ένας “διορθωτικός μηχανισμός” στη βάση “κοινών αρχών” που θα προτείνονται από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, ο οποίος θα καθορίζει συγκεκριμένα τη “φύση, το μέγεθος και το χρονικό πλαίσιο της διορθωτικής δράσης” που θα αναλαμβάνεται.

στ) Όταν ο λόγος του χρέους της γενικής διακυβέρνησης προς το ΑΕΠ ξεπερνά το 60%, οι χώρες που υπογράφουν τη Συνθήκη θα πρέπει να τον μειώνουν κατά 1/20, δηλαδή κατά 5% ετησίως.

ζ) Οι χώρες που αποκλίνουν από τους παραπάνω στόχους θα καταρτίζουν ένα πρόγραμμα που θα περιλαμβάνει μια αναλυτική περιγραφή των “δομικών μεταρρυθμίσεων” που θα πρέπει να εφαρμοστούν. Η εφαρμογή αυτού του προγράμματος θα παρακολουθείται από την Κομισιόν και το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο.

η) Αν η Κομισιόν ή κάποια μεμονωμένη χώρα θεωρεί ότι μια άλλη

χώρα παραβιάζει τους όρους της Συνθήκης, θα μπορεί να φέρνει το ζήτημα στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, το οποίο θα λαμβάνει οριστικές αποφάσεις και το οποίο έχει δικαίωμα να επιβάλλει ποινή που μπορεί να φτάνει το 0,1% του ΑΕΠ της χώρας που “τιμωρείται”.

ι) Η κοινή παρακολούθηση των παραπάνω στόχων θα γίνεται άτυπα σε συναντήσεις μεταξύ των πρωθυπουργών κάθε χώρας με τον πρόεδρο της Κομισιόν και τον πρόεδρο της ΕΚΤ, σε κάθε Σύνοδο Κορυφής.

Δεν μπορεί να υπάρξει αμφιβολία ότι η Συνθήκη αυτή αποτελεί κήρυξη πολέμου προς όλους τους ευρωπαίους εργαζόμενους. Επί της ουσίας δεν υπάρχει αυτή τη στιγμή καμία χώρα που να καλύπτει όλους τους όρους της Συνθήκης και κατά συνέπεια όλες οι χώρες που θα προσχωρήσουν θα λάβουν τα απαραίτητα μέτρα για τον περιορισμό των χρεών και των ελλειμμάτων τους. Στα τέλη του 2010, 14 από τις 27 χώρες-μέλη της ΕΕ είχαν λόγο χρέους προς ΑΕΠ μεγαλύτερο του 60% (συμπεριλαμβανομένης της Γερμανίας, της Ιταλίας, του Βελγίου, της Γαλλίας και της Μ. Βρετανίας). Το ίδιο ισχύει και με τα δημόσια ελλείμματα (για το 2010: Ισπανία

-9,2%, Γαλλία -7%, Ιταλία -4,6%, Ολλανδία -5,4%, Αυστρία -4,6%, Πορτογαλία

-9%, Βρετανία -10,4% κ.ο.κ.).

Ωστόσο ούτε και οι ίδιοι οι εμπνευστές αυτής της Συνθήκης δεν μπορεί να περιμένουν ότι θα έχει τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα, ειδικά

στις σημερινές συνθήκες όξυνσης της κρίσης. Εξάλλου είναι ενδεικτικό ότι μετά από δύο ολόκληρα χρόνια μέτρων, Μνημονίων, μεσοπρόθεσμων κλπ. το χρέος της Ελλάδας αυξήθηκε τελικά από τα 300 δις ευρώ στα 370 δις ευρώ.

Συνεπώς, το μόνο που απομένει (γιατί οι στόχοι δεν πρόκειται να τηρηθούν) είναι μια διακηρυγμένη πλέον δικτατορία των ευρωπαίων καπιταλιστών πάνω στους εργαζόμενους και τις φτωχές μάζες της Ευρώπης, οι οποίοι θα θυσιαστούν στο κνήγι των “δημοσιονομικών στόχων” και θα υποστούν τις βάρβαρες συνέπειες των “διορθωτικών μηχανισμών”. Αλλά όχι μόνο αυτό: πρόκειται ταυτόχρονα και για μια δικτατορία της ΕΕ (και μέσω αυτής της Γερμανίας) πάνω στις χώρες και για κατάργηση σημαντικού κομματιού της εθνικής κυριαρχίας κάθε χώρας, στο οποίο φυσικά περιλαμβάνεται η ψήφιση του προϋπολογισμού σε εθνικό επίπεδο.

Η μετάφραση της Συνθήκης είναι λοιπόν η κατάργηση κάθε εργασιακού, ασφαλιστικού και δημοκρατικού δικαιώματος για τους εργαζόμενους της Ευρώπης. Σε όλες τις χώρες θα πρέπει να αναπτυχθούν απεργιακά κινήματα τα οποία θα εμποδίσουν στην πράξη την υπογραφή της Συνθήκης και των μέτρων που τη συνοδεύουν, με την προοπτική της Ενωμένης Σοσιαλιστικής Ευρώπης των Εργαζομένων και όχι των αγορών.

Στ. Ι.

Δημήτρης Κατσιμάρδος 1951-2012

Την Παρασκευή 20/1/2012 σε ηλικία 61 χρόνων έφυγε από κοντά μας, από ανακοπή καρδιάς, ο σ. Δημήτρης Κατσιμάρδος, ο γνωστός σε όλους μας «Μήτσος». Ο Δ. Κατσιμάρδος, γεννήθηκε το 1951 στην Αγία Παρασκευή, ένα μικρό χωριό της Αιτωλοακαρνανίας και από πολύ μικρός στρατεύτηκε στο εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα. Μέχρι την τελευταία πνοή της ζωής του έμεινε πιστός στις ιδέες και τις αρχές του και υπήρξε στέλεχος της Κομμουνιστικής Οργάνωσης Ανασύνταξη.

Ήταν εργάτης κλωστοϋφαντουργίας για πολλά χρόνια, ασχολήθηκε με το συνδικαλιστικό κίνημα αυτού του κλάδου και είχε αναδειχθεί στα όργανά του. Μετά την απόλυσή του λόγω της δράσης του εργάστηκε στο χώρο του αθλητισμού, όπου και πάλι ασχολήθηκε με το συνδικαλισμό και αναδείχθηκε μέλος της διοίκησης του Πανελληνίου Συλλόγου Υπαλλήλων Αθλητικών Σωματείων (Π.Σ.Υ.Α.Σ). Όπως γράφει στην ανακοίνωσή της η οργάνωσή του Κ.Ο. Ανασύνταξη, «Ο Δ. Κατσιμάρδος ήταν προλετάριος, πολύτιμος σύντροφος και μάχιμος μέχρι την τελευταία στιγμή της ζωής του». Ο σ. Μήτσος έφυγε νωρίς από τη ζωή, αφήνοντας πολύτιμες παρακαταθήκες στις νεότερες γενιές των εργατών. Ο θάνατός του είναι μια απώλεια για το εργατικό κίνημα, ειδικά στη σημερινή δύσκολη συγκυρία.

Η ΟΚΔΕ εκφράζει τα βαθιά συλλυπητήριά της στους δικούς του και στην Οργάνωσή του.

Μας οδηγούν στον Μεσαίωνα...

Να διώξουμε τη Συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ

**Μόνο κωμικοτραγική
θα μπορούσε να
χαρακτηριστεί η
πολιτική κατάσταση
και η κατάσταση στο
εσωτερικό των κομμάτων
της συγκυβέρνησης,
ιδιαίτερα βέβαια
στο ΠΑΣΟΚ.
Υπουργοί, «στελέχη»,
μεγαλοδημοσιογράφοι,
αναλυτές,
πανεπιστημιακοί κλπ.
«ομολογούν» τώρα,
ανοιχτά ή με μισόλογα,
ότι το Μνημόνιο ήταν
λάθος.**

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Ορισμένοι έχουν ξεπεράσει κάθε όριο και ισχυρίζονται τα πιο απίθανα πράγματα, προκειμένου ν' αποσείσουν από πάνω τους κάθε ευθύνη για την τρομακτική καταστροφή που επέφεραν στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Όπως οι Χρυσοχοϊδης και Κατσέλη, που δήλωσαν ότι δεν ασχολήθηκαν και ιδιαίτερα με την ανάγνωση του Μνημονίου, το οποίο όμως ψήφισαν δαγκωτό και επί δυο χρόνια περίπου υπεράσπιζαν με νύχια και με δόντια, κατακεραυνώνοντας και ελεεινολογώντας όποιον έλεγε κάτι ενάντια του! Στις 24/1, στον ΣΚΑΪ, προσπαθώντας ν' απαντήσει στους επικριτές του, ο Χρυσοχοϊδης τόνισε με ανεπανάληπτο τρόπο και ύφος: «Δεν διάβασα το Μνημόνιο, γιατί είχα άλλες υποχρεώσεις, είχα άλλα καθήκοντα. [...] Δεν ήταν δική μου δουλειά!» Στην εύλογη απορία εκατομμυρίων πολιτών και εργαζομένων, που στεναίνουν κάτω απ' τον ζυγό του Μνημονίου, σχετικά με το ποιες ήταν αυτές οι «υποχρεώσεις», απάντησε: «Είχα να αντιμετωπίσω το έγκλημα ως υπουργός Προστασίας του Πολίτη!» Με την ίδια αναισθησία και κυνικότητα, η Κατσέλη (καθηγήτρια οικονομικών και υπουργός Οικονομικών εκείνη την εποχή!), μιλώντας στο Mega, επικαλέστηκε περίπου «άγνοια», καθώς ομολόγησε ότι είχε πολύ λίγο χρόνο για να διαβάσει το Μνημόνιο! «Εγώ προσωπικά το διάβασα ένα Σάββατο πρωί για τρεις ώρες»(!), είπε και πρόσθεσε ότι περίπου τον ίδιο χρόνο για να το μελετήσουν είχαν στη διάθεσή τους και άλλοι υπουργοί. Από τα παραπάνω, γίνεται φανερό ότι μάλλον κανένας απ' αυτούς που ψήφισαν το Μνημόνιο ούτε καν το είχε διαβάσει. Οι δοσίλογοι ψήφισαν στα τυφλά αυτό που τους σέρβιραν οι τραπεζίτες, τοκογλύφοι και ιμπεριαλιστές.

Όλοι αυτοί -και πρώτη και καλύτερη η «υπουργός της φωτοτυπίας» Διαμαντοπούλου- δεν θέλουν να γίνουν εκλογές «για να μην καταστραφεί η χώρα», δηλαδή για να μη χάσουν οι ίδιοι την καρέκλα και το μεγάλο φαγοπότι. Γιατί γνωρίζουν πολύ καλά ότι θα καταψηφιστούν από τον ελληνικό λαό όσο ποτέ άλλοτε στην ιστορία.

Διαμορφώνουν σκηνικό κατοχής

Η Τρόικα, ο Παπαδήμος και τα τρία αστικά κόμματα (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΛΑΟΣ) ψάχνουν να βρουν τρόπους για να περάσουν τα νέα βάρβαρα μέτρα: Κατάργηση του κατώτατου, 13^{ου} και 14^{ου} μισθού, κατάργηση όλων των μισθολογικών ωριμάνσεων (τριετίες), νέα μείωση των επικουρικών συντάξεων, μείωση των ασφαλιστικών εισφορών των εργοδοτών (όταν τα ασφαλιστικά ταμεία βουλιάζουν), νέα επέκταση των ελαστικών μορφών απασχόλησης και παραπέρα διάλυση των εργασιακών σχέσεων, κατάργηση των «κανονισμών εργασίας» στις πρώην ΔΕΚΟ (που θα επιφέρει νέες δραστικές περικοπές στους μισθούς), νέα φοροεισπρακτικά μέτρα (αύξηση των αντικειμενικών αξιών) κλπ. Αν το κατορθώσουν, η ανεργία, η φτώχεια και η εξαθλίωση θα πάρουν τρομακτικές διαστάσεις.

Υπάρχει όμως και η νέα Δανειακή Συνθήκη και το Μνημόνιο Νο2, που θα επιφέρουν κι άλλα βάρβαρα μέτρα. Όλα αυτά θα δημιουργήσουν μια ζοφερή κατάσταση, γυρνώντας το βιοτικό επίπεδο και τα στάνταρντ ζωής των εργαζομένων και της νεολαίας στη δεκαετία του '50. Και όχι μόνο αυτό. Αντίθετα απ' ό,τι λένε, όλα τα παπαγαλάκια της συγκυβέρνησης, της Τρόικας, των τραπεζιτών, της ΕΕ και των ιμπεριαλιστών, όχι μόνο δεν πρόκειται να ξεφύγουμε απ' αυτή την κατάσταση, αλλά θα βυθιστούμε πολύ περισσότερο στην ανεργία,

την φτώχεια και την εξαθλίωση. Οι ουρές στο Σύνταγμα, όπου χιλιάδες φτωχοί κάτοικοι της Αθήνας έτρεξαν για να πάρουν λίγες πατάτες, κρεμμύδια και καρότα που μοιράζαν δωρεάν οι αγρότες της Βοιωτίας (για ν' αποδείξουν ότι τα προϊόντα τους δεν είναι μολυσμένα από βιομηχανικά απόβλητα), είναι σκηνές που ξεπερνούν ακόμα κι εκείνες της δεκαετίας του '50. Θύμιζαν περισσότερο **τα συσσίτια επί γερμανικής Κατοχής**. Αυτές οι ουρές είναι η πραγματική χρεοκοπία και όχι εκείνη με την οποία εκφοβίζουν τον ελληνικό λαό, αυτή είναι μια κατάσταση χειρότερη απ' ό,τι επικρατεί στην Αλβανία και στη Β. Κορέα, με τις οποίες μας εκβιάζουν ότι θα πέσουμε αν βγούμε από το Ευρώ.

Πέρα όμως από την πλήρη εξαθλίωση του ελληνικού λαού, όπου οδηγεί η μνημονιακή τους πολιτική, προετοιμάζουν μεθοδικά και την κατάργηση της εθνικής κυριαρχίας. Αφού έχουν σχεδόν καταργήσει τη λαϊκή κυριαρχία και κυβερνούν με πολιτικά πραξικοπήματα -τέτοιο είναι η συγκυβέρνηση Παπαδήμου- και έχουν υπονομεύσει σοβαρά με τους διάφορους Ράιχενμπαχ, Φούχτελ κλπ. την εθνική κυριαρχία, ετοιμάζονται τώρα να βάλουν τη χώρα κάτω από την επιτροπεία της ΕΕ και ιδιαίτερα της Γερμανίας. Όπως αναφέρει ρητά το απίστευτα εξευτελιστικό για τη χώρα μας γερμανικό έγγραφο: «Η Ελλάδα πρέπει να δεσμευτεί νομικά να δίνει απόλυτη προτεραιότητα στη μελλοντική εξυπηρέτηση του χρέους. Τα κρατικά έσοδα θα χρησιμοποιούνται πρώτα και πάνω απ' όλα για την εξυπηρέτηση του χρέους. Μόνο τα έσοδα που απομένουν μπορούν να χρησιμοποιούνται για να χρηματοδοτούν πρωτογενείς δαπάνες»! Με απλά λόγια, ο γερμανός γκαουλάιτερ θα αποφασίζει και θα κλείνει σχολεία και νοσοκομεία ή δεν θα πληρώνει μισθούς και συντάξεις στο Δημόσιο, για έναν ή πολλούς μήνες! Κάθε μήνα, δηλαδή, ο κατοχικός διοικητής της ΕΕ θα πληρώνει τους δανειστές και ανάλογα με τα λεφτά που θα μένουν, θα παίρνουν ή δεν θα παίρνουν μισθό οι δημόσιοι υπάλληλοι, συντάξεις οι συνταξιούχοι, χρήματα τα σχολεία τα νοσοκομεία κλπ.! Βλέποντας την αντίδραση -κυρίως από άλλα ευρωπαϊκά κράτη- γι' αυτή την ωμή παραβίαση της εθνικής κυριαρχίας άλλαξαν όχι τα σχέδιά τους αλλά το όνομα: αντί για επιτροπεία την ονόμασαν εποπτεία!

Να τους διώξουμε πριν είναι αργά

Η συγκυβέρνηση Παπαδήμου είναι μια κυβέρνηση σε αποσύνθεση, απόρροια πολιτικών δυνάμεων που βρίσκονται σε τρομακτική κρίση αν όχι και διαιλυτική αποσάθρωση. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν είναι και επικίνδυνη, ίσως μάλι-

Κ-ΝΔ-ΛΑΟΣ

στα είναι περισσότερο επικίνδυνη και αυτό φαίνεται από όσα κάνει και ετοιμάζει. Όλοι οι «σωτήρες της χώρας» έχουν συνασπιστεί ενάντια στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τη νεολαία. Η κρίση του συστήματός τους, η παταγώδης αποτυχία της πολιτικής τους τούς καθιστά περισσότερο ανίκανους, γελοίους και επικίνδυνους. «Η υπουργός της φωτοτυπίας» θέλει «κυβέρνηση των αρίστων», η οποία μάλλον δεν χρειάζεται και να εκλέγεται από τον ελληνικό λαό! Ο κ. Μάνος θέλει επιστροφή του Σημίτη, γιατί προφανώς ορέγεται νέα φαγοπότια αλά Χρηματιστήριο και Ολυμπιάδα!

Είναι καιρός ν' απαλλαγούμε απ' αυτό τον συρφετό των ανίκανων, χρεοκοπημένων, απατεώνων και κουίσλινγκ. Οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η νεολαία πρέπει να προχωρήσουμε μπροστά, με εμπιστοσύνη στις δικές μας δυνάμεις. Δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από κανέναν «σωτήρα», από τους γραφειοκράτες της ΓΣΕΕ (που διαλέγονται και συζητούν το «μη μισθολογικό κόστος»), ούτε από τις ρεφορμιστικές ηγεσίες και πολύ περισσότερο από εκείνους που όψιμα ανακάλυψαν ότι το Μνημόνιο ήταν λάθος! Ο δρόμος των εργατών της Χαλυβουργίας, του ALTER κλπ. είναι δρόμος όλων μας.

Να ενισχύσουμε παντού τη δική μας οργάνωση και αλληλεγγύη. Στους χώρους δουλειάς και στις σχολές. Στις γειτονιές και στις πλατείες, ενισχύοντας τις Λαϊκές Συνελεύσεις, για να οργανώσουμε ένα κύμα αντίστασης στη διάλυση της ζωής μας μέσα από κινητοποιήσεις και κινηματικές δομές αλληλοϋποστήριξης και αλληλεγγύης.

Μπορούμε, όπως ανατρέψαμε τον Τσολόκογλου- Παπανδρέου, να προετοιμάσουμε τη Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας, για να ανατρέψουμε τη μαύρη συγκυβέρνηση των αστικών κομμάτων, τραπεζών, Τρόικας, ΕΕ και να επιβάλλουμε τις δικές μας λύσεις.

Να διώξουμε όλους όσους ευθύνονται για την χρεοκοπία της χώρας. Να διαγράψουμε το χρέος και να βγούμε από την ΕΕ και το Ευρώ.

Να προχωρήσουμε σε Συντακτική Συνέλευση, για ν' αποφασίσει ο ελληνικός λαός για μια άλλη οργάνωση και λειτουργία της οικονομίας, της κοινωνίας, της πολιτικής.

Να χτίσουμε μια επαναστατική δύναμη, που θα μπορέσει να συγκροτήσει με το σύστημα και το κράτος του, και θ' ανοίξει το δρόμο για την εξουσία των εργαζομένων και τη Σοσιαλιστική Δημοκρατία.

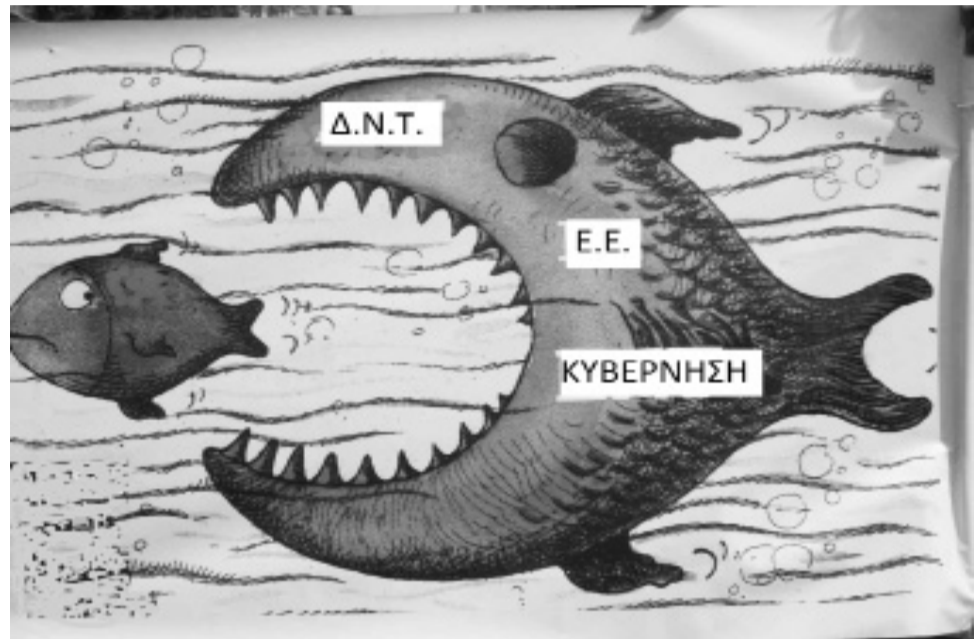
Το PSI και η σφαγή της εργατικής τάξης

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Οι διαπραγματεύσεις για το «κούρεμα» μεγάλου τμήματος του ελληνικού δημόσιου χρέους (το λεγόμενο PSI) μεταξύ της δοτής κυβέρνησης Παπαδήμου και του εκπροσώπου των ιδιωτών δανειστών Τσαρλς Νταλάρα, φαίνεται πως έχουν οριστικά καταλήξει. Απ' αυτά που είναι μέχρις στιγμής γνωστά, στους ιδιώτες κατόχους των ελληνικών ομολόγων (που λήγουν μέχρι το 2020) θα αποπληρώνεται μόνο το 15% της αξίας τους σε ευρώ σε μετρητά και το 35% σε νέα ομόλογα 20ετούς ή 30ετούς διάρκειας, με μεσοσταθμικό επιτόκιο περίπου 3,75-4%. Το υπόλοιπο 50% της αξίας θα «κουρευτεί», δηλαδή θα χάνεται. Βέβαια, όλες τις λεπτομέρειες της συμφωνίας δεν πρόκειται να τις μάθουμε ποτέ, γιατί ποτέ δεν πρόκειται να τις δημοσιοποιήσουν, μια που «εκεί κρύβεται ο διάβολος». Π.χ. αν το επιτόκιο, μέσω ενός πολύπλοκου μαθηματικού τύπου (ακριβώς για να μην καταλαβαίνει κανείς τίποτα και όλοι να ισχυρίζονται ό,τι θέλουν), φτάσει τελικά να είναι υψηλό, δηλαδή τοκογλυφικό, τότε το «κούρεμα» θα είναι μικρό. Ακόμα κι έτσι, όμως, το μεσοσταθμικό επιτόκιο 3,75-4% είναι σχεδόν τοκογλυφικό, μια που τα νέα ομόλογα είναι εγγυημένα, άρα θα έπρεπε να είχαν επιτόκιο το πολύ 2%. Μην ξεχνάμε ότι μέσα στις διακοπές των Χριστουγέννων, ο άγιος Ντράγκι (πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας), έδωσε δάνεια περίπου 500 δις στις ευρωπαϊκές τράπεζες, με συνοπτικές διαδικασίες και χωρίς δράματα και εκβιασμούς, με επιτόκιο 1% και τριετή διάρκεια. Τέλος, να υπενθυμίσουμε ότι οι σημερινοί κάτοχοι πολλών ελληνικών ομολόγων δεν τα έχουν αγοράσει απευθείας από το ελληνικό δημόσιο αλλά από άλλους «τρομοκρατημένους» κατόχους, που τα πουλούσαν στο 30-60% της ονομαστικής τους αξίας.

Η διαμάχη μεταξύ ΔΝΤ και Γερμανίας γύρω από το ύψος του επιτοκίου δεν ήταν τυχαία. Το ΔΝΤ, υποστηρίζοντας τους ιδιώτες δανειστές (με πρόσχημα τη βιωσιμότητα του ελληνικού χρέους μετά το «κούρεμα») ήθελε να μπουκνιστούν στο «κούρεμα» και τα ομόλογα που έχει στην κατοχή της η ΕΚΤ, μόνο και μόνο για να δοθεί στα νέα ομόλογα υψηλότερο επιτόκιο. Η Γερμανία, από την άλλη, δεν θέλει με τίποτα να «κουρευτούν» αυτά τα ομόλογα, γιατί έτσι το βάρος θα μεταφερόταν μέσω της ΕΚΤ στην ίδια.

Το «κούρεμα» αφορά περίπου όλους τους ιδιώτες κατόχους των ελληνικών ομολόγων ύψους 200 δις. Εξαιρούνται τα υπόλοιπα περίπου 170 δις του ελληνικού χρέους, που αποτελούνται από ομόλογα που κατέχει η ΕΚΤ (καθώς και

διάφορες κεντρικές τράπεζες των κρατών της Ε.Ε.) και που είναι γύρω στα 55 δις, τα διακρατικά δάνεια που πήρε μέχρι τώρα το ελληνικό δημόσιο μέσω μνημονίων, όπως επίσης και ειδικές εκδόσεις ελληνικών ομολόγων και τα έντοκα γραμμάτια του ελληνικού δημοσίου. Απ' αυτά που θα «κουρευτούν», οι ελληνικές τράπεζες κατέχουν περίπου 50 δις, τα ελληνικά ασφαλιστικά ταμεία περίπου 30 δις, ευρωπαϊκές τράπεζες 40 δις, ευρωπαϊκές και ελληνικές ασφαλιστικές εταιρείες 15 δις και περίπου άλλα 70 δις κατέχουν ευρωπαϊκά ασφαλιστικά ταμεία, κρατικά επενδυτικά κεφάλαια, hedge funds, δήμοι κ.α. στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό.

Είναι λοιπόν προφανές ποιοι θα είναι οι μεγάλοι χαμένοι από το «κούρεμα» κατά 50%: τα ασφαλιστικά ταμεία, που θα καταρρεύσουν οριστικά και αμετάκλητα - και πιθανόν όσοι από τα λαϊκά στρώματα είχαν αποταμιεύσει σε ομόλογα. Οι τράπεζες, ελληνικές και ξένες, θα διασωθούν, μια που για τις απώλειές τους θα εισπράξουν την αντίστοιχη αποζημίωση. Για τις ελληνικές, μάλιστα, μια από τις απαιτήσεις της Τρόικας είναι η συμμετοχή του δημοσίου στο μετοχικό τους κεφάλαιο (μ' αυτή τη μορφή θα διασωθούν) να γίνει με προνομιούχες μετοχές, δηλαδή χωρίς ψήφο στο διοικητικό συμβούλιο της κάθε τράπεζας. Με άλλα λόγια, οι ελληνικές τραπεζίτες παρόλο που οι τράπεζές τους θα χρεοκοπήσουν, και εν συνεχεία θα διασωθούν, αυτοί να παραμείνουν οι... πραγματικοί ιδιοκτήτες τους! Η δικαιολογία που προβάλλεται: δεν φταίνε οι τράπεζες για την χρεοκοπία του κράτους. Ωραία! Τότε μήπως φταίνε τα ασφαλιστικά ταμεία; Σίγουρα όχι. Γιατί λοιπόν να μην υπάρχει υποχρεωτική διάσωση και αυτών; Ή του όποιου άλλου κατόχου ομολόγων;

Τι πρόκειται να κερδίσουμε από το PSI; Αν αυτό ολοκληρωθεί, τότε προβλέπεται το χρέος του ελληνικού δημο-

σίου να φτάσει το 2020 στο 120% του ελληνικού ΑΕΠ, δηλαδή να είναι διαχειρίσιμο. Δεν πρόκειται απλώς για λάθος πρόβλεψη, αλλά για μακάβριο και περιφρονητικό αστείο. Καταρχάς, ακόμα κι αν φτάσει το χρέος το 120% του ΑΕΠ, δεν σημαίνει ότι θα είναι διαχειρίσιμο, όπως δεν ήταν και το 2009. Δεύτερον, όχι μόνο παραβλέπεται η παγκόσμια και ευρωπαϊκή κρίση, αλλά θεωρείται δεδομένο ότι η ελληνική καπιταλιστική οικονομία από το 2013 και μετά θα αναπτύσσεται κατά 2-5% ετησίως, την στιγμή που όλοι γνωρίζουν ότι τα μέτρα της νέας Δανειακής Σύμβασης (ξεπούλημα δημόσιου πλούτου, κατάργηση του βασικού μισθού, των δώρων κ.α.) θα ισοπεδώσουν κυριολεκτικά την οικονομία. Τρίτο, και το καταπληκτικότερο, είναι ότι το πρωτογενές έλλειμμα του προϋπολογισμού (δηλαδή χωρίς τον υπολογισμό των τόκων) θα πρέπει να είναι μηδενικό από το 2012 και μετά! Με άλλα λόγια, θα πρέπει το ελληνικό δημόσιο να δαπανά ακριβώς όσα θα εισπράττει και να μην δημιουργεί άλλα ελλείμματα, δηλαδή να γίνει «αυτάρκης», «δημόσιο Βόρειας Κορέας»!

Ποιος ο λόγος λοιπόν για το PSI και τη νέα Δανειακή Σύμβαση; Ούτε για μείνουμε στο ευρώ, ούτε για να γλιτώσουμε την χρεοκοπία, ούτε για να σωθούμε — αυτά είναι από μόνα τους αστεία. Το PSI είναι ένα ελεγχόμενο «κούρεμα», μια ελεγχόμενη χρεοκοπία, ώστε να μην υπάρξουν επιπτώσεις στην Ε.Ε. Για την ελληνική εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα και τη νεολαία, ένα «κούρεμα» και μάλιστα ολοκληρωτικό (δηλαδή διαγραφή) όλου του χρέους θα ήταν σημαντικό, αν το διαχειρίζονταν οι ίδιοι. Το να διαχειρίζονται, όμως, αυτή την ελεγχόμενη χρεοκοπία οι ιμπεριαλιστές και η ελληνική μπουρζουαζία, δηλαδή οι τοκογλύφοι, είναι καταστροφικό.

«Νέο Λύκειο»

Το σχολείο της χρεοκοπίας

Μετά το νόμο-πλαίσιο για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ, που αποτελεί μια «ταφό-πλακα» για τη δημόσια και δωρεάν παιδεία, και μετά τις εκατοντάδες συγχωνεύσεις σχολείων τον περσινό χρόνο, η υπουργός Παιδείας της Τρόικας, Άννα Διαμαντοπούλου, ετοιμάζει από κοινού με τη ΝΔ και το ΛΑΟΣ νομοσχέδιο για τις αλλαγές στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, γνωστές ως «νέο λύκειο».

Η συζήτηση γι' αυτό το νομοσχέδιο είχε ξεκινήσει πριν από έναν χρόνο, και παρ' όλο που δεν έχει ψηφιστεί ακόμα, μερικές από τις αλλαγές εφαρμόζονται φέτος στην Α' Λυκείου. Αν και δεν έχει παρουσιαστεί ακόμα ολόκληρο, επί της ουσίας τίποτα «νέο» δεν υπάρχει σ' αυτό το νομοσχέδιο, παρά μόνο οι ίδιες αποτυχημένες νεοφιλελεύθερες απόψεις. Τα βασικά σημεία που έχουν έρθει μέσα σ' αυτό το χρονικό διάστημα στη δημοσιότητα είναι:

(α) Η διαδρομή ενός μαθητή στο λύκειο θα είναι ατομική του υπόθεσης.

Καταργείται το ενιαίο αναλυτικό πρόγραμμα. Κάθε μαθητής, πέρα από την κατεύθυνση που θα επιλέγει -ανάμεσα σε τρεις- στη Β' Λυκείου και σε δύο στη Γ', θα επιλέγει και το ατομικό του πρόγραμμα σπουδών, δηλαδή μια σειρά από μαθήματα επιλογής αλλά και «εμβάθυνσης», δηλαδή μαθημάτων κατεύθυνσης. Αυτό σημαίνει αφενός ότι το κράτος παύει να παρέχει σε όλους τους μαθητές την ίδια παιδεία, δημιουργώντας μαθητές πολλών ταχυτήτων, αφετέρου -και σε συνδυασμό με το ότι τα υποχρεωτικά μαθήματα θα είναι

πολύ λίγα- ότι θα υπάρχουν μαθητές λυκείου που δεν θα διδάσκονται βασικά μαθήματα, όπως μαθηματικά ή λογοτεχνία.

(β) Εκτός από μαθητές, δημιουργούνται και σχολεία πολλών ταχυτήτων. Όχι μόνο το πρόγραμμα μαθημάτων δεν θα είναι ενιαίο, αλλά καταργείται και η ύλη των μαθημάτων. Μ' αυτή την έννοια, θα υπάρχουν ολόκληρα σχολεία -προφανώς στις πιο εργατικές και λαϊκές συνοικίες- στα οποία δε θα διδάσκεται ούτε καν το ελάχιστο των απαραίτητων γνώσεων που πρέπει κάποιος να πάρει από το λύκειο.

(γ) Ειδικά για τα ΕΠΑΛ, η επίθεση γίνεται ακόμα πιο ξεκάθαρη. Εκεί οι μαθητές χωρίζονται σε δύο κατηγορίες, σ' αυτούς που θα φοιτούν τρία και σ' αυτούς που θα φοιτούν τέσσερα χρόνια, καθεμία από τις οποίες θα αποφοιτά με διαφορετικά δικαιώματα. Ταυτόχρονα, δίνεται στους μαθητές το «δικαίωμα» για πρακτική άσκηση και μαθητεία, ενώ κάθε ΕΠΑΛ θα μπορεί να συνάπτει συμφωνίες με ιδιωτικές επιχειρήσεις. Θεσμοθετείται δηλαδή η εργασία μαθητών με ελάχιστες απολαβές και χωρίς ασφάλιση, αποτελώντας ήδη από το σχολείο φτηνό εργατικό δυναμικό.

(δ) Παρά τις όποιες διαβεβαιώσεις για το αντίθετο, το σχολείο και η πρόσβαση στα πανεπιστήμια γίνονται ακόμη πιο ταξικά, με την ιδιωτική εκπαίδευση (φροντιστήρια, ιδιαίτερα μαθήματα) να παίζει ακόμα πιο σημαντικό ρόλο. Όπως έχει γίνει ήδη γνωστό, η επίδοση και στις τρεις τάξεις του λυκείου θα συνυπολογίζεται στο βαθμό πρόσβασης, ενώ είναι πιθανό

οι εισαγωγικές εξετάσεις να δίνονται όχι μία αλλά τρεις φορές τον χρόνο!

(ε) Πιο σημαντικό απ' όλα, όπως και με οποιαδήποτε αλλαγή που γίνεται, ειδικά τα τελευταία δύο χρόνια, είναι η μείωση με κάθε τρόπο του κόστους λειτουργίας των σχολείων. Πέρα από τις συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολείων και τη μείωση του προϋπολογισμού για την παιδεία, αυτό θα γίνει και με μια σειρά άλλους τρόπους. Με την αντικατάσταση των «ακριβών» μόνιμων(;) καθηγητών με φτηνούς ωρομίσθιους, που να εξυπηρετούν και το νέο πρόγραμμα (για παράδειγμα, σ' ένα σχολείο με πέντε μαθηματικούς, τώρα θα αρκεί ένας και πέντε καθηγητές μαθημάτων επιλογής με ελάχιστες ώρες ο καθένας). Με την υποτιθέμενη «διαδραστική» ή «τεχνολογική» παιδεία, όπου τα βιβλία θα αντικατασταθούν με DVD ή ακόμα και οι καθηγητές θα αντικατασταθούν με σημειώσεις μέσω Ίντερνετ. Τέλος, με την «αποκέντρωση» των σχολείων, τα οποία σταδιακά θα περάσουν στους καταχρεωμένους δήμους και αργά ή γρήγορα θα αναγκαστούν ή να κλείσουν ή να αναζητήσουν τους πόρους από τους ίδιους τους μαθητές και τις οικογένειές τους με μορφή διδάκτρων.

Όσο κι αν η υπουργός και το επιτελείο της τρικομματικής κυβέρνησης Παπαδήμου στολίσουν με επιχειρήματα αυτό το νόμο, όσο κι αν πουν ότι στοχεύει στον

«εκσυγχρονισμό του σχολείου, στην λύπληρη και σύγχρονη μόρφωση, στην πάταξη της παραπαιδείας», η αλήθεια είναι μία και δεν μπορεί να κρυφτεί. Το «νέο σχολείο» που ετοιμάζουν είναι το σχολείο της κρίσης και της χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού. Δε νοείται σήμερα για τους καπιταλιστές και τις κυβερνήσεις τους να δίνονται λεφτά για τη μόρφωση των νέων, τη στιγμή που ο ελληνικός καπιταλισμός καταρρέει. Γι' αυτό χρειάζεται ένα σχολείο που αντί για μόρφωση θα δίνει σκόρπιες και ασύνδετες πληροφορίες, που δεν θα κοστίζει στο κράτος, που θα είναι ατομική υπόθεση κάθε μαθητή και οικογένειας και όχι κοινωνικό δικαίωμα και κατάρκτηση. Ένα σχολείο με μαθητές να λιποθυμούν από την ασιτία και που αντί για βιβλία να παίρνουν DVD. Το μαθητικό κίνημα πρέπει να αξιοποιήσει όλες του τις αγωνιστικές παραδόσεις και εμπειρίες και να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στον αγώνα όχι μόνο για να μην περάσει αυτό το νομοσχέδιο, που ισοπεδώνει το δημόσιο και δωρεάν σχολείο, αλλά και για να φύγει η χούντα της Τρόικας και του Παπαδήμου μαζί με τα σχέδια τους μια ώρα αρχίτερα.

■ Γιάννης Σ.

Εκλογές καθηγητών στην Ε' ΕΛΜΕ Θεσ/νίκης

Ε' ΕΛΜΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ		
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΣΥΝΟΛΟ	1.373 (1.296)	7
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ των ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ	37 (41)	
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ (ΝΑΡ-ΣΕΚ-ΑΡΑΝ)	301 (167)	2(0)
ΕΣΑΚ-ΔΕΕ(ΚΚΕ)	246 (224)	2(1)
ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΕΚΠ/ΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ (ΣΥΝ-ΔΕΑ)	206 (234)	1(2)
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	280 (286)	2(2)
ΠΑΣΚ(ΠΑΣΟΚ)	148 (243)	0(2)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΕΚΠ/ΚΩΝ(ΚΚΕ-μλ)*	46 (-)	
ΔΕΥΚΑ	70 (62)	
ΑΚΥΡΑ	39 (39)	

* Στις εκλογές της Ε' ΕΛΜΕ το 2010 οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπ/κων κατέβαιναν από κοινού με την Αγωνιστική Παρέμβαση.

Πραγματοποιήθηκαν στις 19/1/2012 οι εκλογές των καθηγητών για την ανάδειξη των διοικητικών συμβουλίων των Β', Δ' και Ε' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης. Τα αποτελέσματα ακολούθησαν τη συνολική τάση που καταγράφεται πανελλαδικά. Έχουμε δηλαδή, εκλογική συντριβή της ΠΑΣΚ, μικρή πτώση και εκλογική επιβίωση της ΔΑΚΕ (κυρίως λόγω εξυπηρετήσεων μέσω ΠΥΣ-ΔΕ) και συνεχιζόμενη από πέρσι σημα-

ντική άνοδο, τόσο σε απόλυτο αριθμό ψήφων όσο και σε ποσοστό, των δυνάμεων της Αριστεράς και κυρίως των σχημάτων της Άκρας και Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς (όπου αυτά υπάρχουν). Επίσης, αυξάνεται για τρίτη συνεχόμενη χρονιά η αποχή (με εξαίρεση την Ε' ΕΛΜΕ), η οποία δεν ερμηνεύεται ως στάση παραίτησης από τα κοινά, αλλά ως γενική αποστροφή απέναντι στην απαράδεκτη κατάσταση στην οποία έχει οδηγήσει τα σωματεία και τους αγώνες (σε μια τόσο κρίσιμη επο-

χή για τα δικαιώματα και την επιβίωση των εργαζομένων), η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των ΠΑΣΚ-ΔΑΚΕ αλλά και της ρεφορμιστικής αριστεράς σε πολλές περιπτώσεις.

Τα αποτελέσματα των εκλογών στην Ε' ΕΛΜΕ, όπου συμμετέχει η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών, φαίνονται στον πίνακα (σε παρένθεση τα περσινά αποτελέσματα).

Αυτή η εκλογική στροφή αποτυπώνεται και στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό και αναδεικνύει τη βαθιά κρίση των αστικών κομμάτων. Οι εκπαιδευτικοί, όπως και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι, κατάλαβαν ότι τα κόμματα αυτά, συνεπικουρούμενα από τις παρατάξεις τους, επιδείνωσαν την κρίση, συνεχίζουν να μην έχουν λύση για την έξοδο από αυτή, οδηγούν (μαζί με την τρόικα) με ταχείς ρυθμούς την κοινωνία σε καταστροφή και μετατρέπουν τους εργαζόμενους σε δουλπαρόικους. Προς το παρόν, οι εκπαιδευτικοί αναζητούν λύση σε εκλογικό επίπεδο σε αυτούς που αντιπολιτεύθηκαν ή αντιτάχθηκαν σε αυτές τις πολιτικές εξαθλίωσης των εργαζομένων και διάλυσης του δημόσιου σχολείου. Οι δυνάμεις της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς πρέπει να απεγκλωβιστούν από τις λογικές των αριστερών πλειοψηφιών στα διοικη-

τικά συμβούλια και της ψευδεπίγραφης ενότητας της Αριστεράς. Χρειάζεται να δώσουμε και στους εργαζόμενους στην εκπαίδευση ένα μεταβατικό πρόγραμμα σωτηρίας και ένα σχέδιο διεξόδου από την κρίση, να συμβάλουμε στην ενίσχυση της αυτοοργάνωσής τους και στην οργάνωση ενωτικών, μαζικών, ριζοσπαστικών και ανυποχώρητων αγώνων για την επιβολή αυτού του προγράμματος και την τελική ανατροπή αυτού του συστήματος. Μαζί με όλους τους εργαζόμενους να οργανώσουμε Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας, για να ακυρώσουμε τη νέα δανειακή σύμβαση, να διαγράψουμε το χρέος, να διώξουμε τη συγκυβέρνηση και τη χούντα του μνημονίου και της τρόικας. Να απαιτήσουμε Συντακτική Συνέλευση, για να αποφασίσει δημοκρατικά ο ελληνικός λαός για μια άλλη οργάνωση και λειτουργία της οικονομίας, της κοινωνίας και της πολιτικής, που θα στηρίζεται σε λαϊκές συνελεύσεις και όργανα εργατικού ελέγχου σε κάθε επιχείρηση, γειτονιά, περιοχή, με όλα τα όργανα εκλεγμένα και ανακλητά.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Απεργιακές κινητοποιήσεις στην Ίντρακομ

Η διοίκηση του ομίλου Intracom εξαπολύει νέα αντεργατική επίθεση με μειώσεις μισθών, εκ περιτροπής απασχόληση και απολύσεις. Οι εκπρόσωποι της διοίκησης, σε συνάντηση με το επιχειρησιακό σωματείο, ανακοίνωσαν πως η εταιρεία θα επεκτείνει τις μειώσεις μισθών που είχε επιβάλει πέρυσι (μειώσεις μέχρι και 15% για μισθούς άνω των 1.000 ευρώ) στο σύνολο των εργαζομένων μέσω της υπογραφής νέων ατομικών συμβάσεων. Όσοι από τους εργαζόμενους πέρυσι δεν είχαν υπογράψει τις ατομικές συμβάσεις, να υπενθυμίσουμε πως είχαν απολυθεί. Επιπλέον, ανακοίνωσε απολύσεις στην Intrasoftware International και την επιβολή εκ περιτροπής απασχόλησης 4 ημερών στην Intracom Defense, καθώς και περικοπή κάποιων επιδομάτων. Καθαρή ήταν η πρόθεσή της να διαірσει τους εργαζόμενους του ομίλου, για να περάσει πιο εύκολα τα σχέδιά της, αλλά και να τους φορτώσει τις λογιστικές ζημιές.

Σε έκτακτη γενική συνέλευση τη Δευτέρα 16/1, με μεγάλη μαζικότητα, το ΔΣ του σωματείου κατέβασε πρόταση, κατά πλειοψηφία, για κήρυξη 24ωρων επαναλαμβανόμενων απεργιών μέχρι τις 20/1. Η πρόταση καταψηφίστηκε, με διαφορά μόλις 14 ψήφων, αλλά κηρύχτηκε με απόφαση της ΓΣ 24ωρη απεργία για την Τετάρτη 18/1, με αίτημα την απόσυρση όλων των σχεδίων της διοίκησης. Στις 17/1, στην παναττική απεργία, το σωματείο της Intracom συμμετείχε με ταυτόχρονη περιφρούρηση των κτηριακών εγκαταστάσεων του τμήματος Defense. Από τις 16/1, ξεκίνησε ο απεργιακός αγώνας σ' αυτό το κομμάτι του ομίλου, που διήρκεσε δύο εβδομάδες, συμπληρώνοντας εννέα ολόκληρες μέρες καθολικής απεργίας και πέντε 3ωρες στάσεις εργασίας, κατά τη διάρκεια των οποίων συγκαλούνταν οι Γενικές Συνελεύσεις. Σε συνάντηση στις 31/1 ανάμεσα στο επιχειρησιακό σωματείο και τη διοίκηση, η εργοδοσία παρουσίασε σημάδια μιας πρώτης υπαναχώρησης, δεσμευόμενη σε κάποιες προτάσεις, από τις οποίες οι σημαντικότερες είναι:

1. Ισχύς του 4μερου αρχικά για εννέα μήνες, με έναρξη από τον Φλεβάρη.

2. Οι εργαζόμενοι με μισθό έως 2.200 € (μισθός έτους 2010) για το 9μηνο που θα εργάζονται με μειωμένο ωράριο (4μερο), δεν θα υποστούν την επιπλέον μείωση που ίσχυε το έτος 2011. Μετά το τέλος του 9μηνου, οι μισθοί θα επιστρέψουν για 2 μήνες (Νοέμβριο & Δεκέμβριο 2012) στο ύψος του έτους 2011. Εξαιρείται ο Ιανουάριος 2012, ο οποίος δεν θα υποστεί καμία μείωση (μισθός 2010). Για τους εργαζόμενους με μισθό άνω των 2.200€, θα ισχύουν οι ίδιες μειώσεις με το 2011 για ένα έτος.

3. Διάθεση διατακτικών αγορών (κουπόνια), για κάθε μήνα από τους 9 μήνες που θα ισχύει το 4μερο, από 70 μέχρι και 130€, ανάλογα με το μισθολογικό κλιμάκιο και διατήρηση του βρεφονηπιακού επιδοματός μέχρι και το καλοκαίρι, οπότε θα ξανασυζητηθεί.

4. Δέσμευση ότι με την ισχύ των παραπάνω δεν θα υπάρξουν απολύσεις το 2012.

Στη Γενική Συνέλευση που έγινε στις 2/2, με σχεδόν καθολική συμμετοχή, η πρόταση που κατέβηκε από την πλειοψηφία του ΔΣ του σωματείου για συνέχιση της απεργίας καταψηφίστηκε (342 ψηφίσαντες, 125 ναι, 201 όχι), με αποτέλεσμα ο αγώνας να λάβει τέλος.

Μπορεί οι εργαζόμενοι να μην κατάφεραν να αναστείλουν τα σχέδια της διοίκησης αλλά θα πρέπει να σημειώσουμε πως έδωσαν έναν σημαντικό αγώνα, με πρωτόγνωρα χαρακτηριστικά για έναν χώρο σαν της Ίντρακομ, που ανοίγει δρόμους για τους νέους σκληρότερους αγώνες που προμηνούνται. Ο αγώνας αυτός, με τις αδυναμίες του (σημαντικές, όπως και η έκβαση του αγώνα, αλλά μόνο μέσα από τέτοιες εμπειρίες θα μάθουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι πως να νικούν), αποτελεί συνέχεια όλων των εργασιακών μετώπων που έχουν ξεσπάσει τους τελευταίους μήνες (Χαλυβουργία, Alter, Λούκις, Goody's κλπ.) και σηματοδοτούν μια εμφάνιση του εργατικού κινήματος στο προσκήνιο, με όλο και πιο έντονο το χαρακτηριστικό της διάρκειας της πάλης – το οποίο ίσως αποτελεί έναν δείκτη των διαθέσεων που ωριμάζουν στην εργατική τάξη ακόμα και για μια γενική απεργία διάρκειας.

■ Ασλανίδη Άννα

Ο αγώνας στη Χαλυβουργία συνεχίζεται

Μετά από τρεις μήνες απεργίας και χωρίς κανένα από τα βασικά αιτήματα των απεργών να υλοποιείται, η απεργία στην Ελληνική Χαλυβουργία συνεχίζεται. Μετά από αρκετές συναντήσεις της εργοδοσίας με τους εργαζόμενους, με την τελευταία να γίνεται μετά από κινητοποίηση και πορεία έξω από τα γραφεία της εταιρίας στον Κηφισό στις 30 Ιανουαρίου, η απάντηση είναι ίδια: να σπάσει η απεργία χωρίς ανάκληση των απολύσεων και χωρίς δέσμευση ότι δε θα γίνουν και οι υπόλοιπες μέχρι τις 180 απολύσεις που έχουν ανακοινώσει. Η απάντηση από τη μεριά των απεργών είναι ο ανυποχώρητος αγώνας και η συνέχιση της απεργίας μέχρι να ανακληθούν οι απολύσεις και να εφαρμοστεί η Συλλογική Σύμβαση.

«Κορύφωση της κλιμάκωσης» του αγώνα αποτέλεσε η Παναττική απεργία που πραγματοποιήθηκε στις 17 Ιανουαρίου, ως αλληλεγγύη στους απεργούς της Χαλυβουργίας, του Alter και της Ελευθεροτυπίας. Η συμμετοχή του κόσμου ήταν αρκετά μεγάλη, για απεργία που καλύπτεται από εργατικά κέντρα και μόνο, ενώ για άλλη μία φορά γίναμε μάρτυρες διάφορων διασπαστικών ενεργειών: από τη μία το ΚΚΕ να κάνει μόνο του πορεία οδηγώντας τους απεργούς στο υπουργείο Εργασίας και από την άλλη το Συντονιστικό Πρωτοβάθμιων Σωματείων με κάποιες από τις δυνάμεις της ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ να συγκεντρώνονται στη μέση του δρόμου σε απόσταση λίγων μέτρων από τη συγκέντρωση του ΚΚΕ.

Ο απεργιακός αγώνας των χαλυβουργών είναι ένας από τους σημαντικότερους των τελευταίων χρόνων για το ελληνικό εργατικό κίνημα, μιας και έχει καταφέρει να δημιουργήσει ένα τεράστιο κύμα αλληλεγγύης και συμπαράστασης από όλη την Ελλάδα.

Παρόλα αυτά, με την πολιτική που ακολουθούν οι εργαζόμενοι, έχοντας στην ηγεσία του αγώνα τους την απομονωτική πολιτική του ΠΑΜΕ, είναι αμφίβολο εάν αυτός ο αγώνας θα καταφέρει να ξεφύγει από τα στενά του όρια. Εκτός από το «όργωμα» των πόλεων για ενημερωτικού τύπου εκδηλώσεις, δεν γίνεται καμία προσπάθεια για την εξάπλωση και τη γενίκευσή του, ούτε καν στα γειτονικά εργοστάσια. Ενώ αυτός ο αγώνας μπορεί να αποτελέσει λαμπρό παράδειγμα της αντίστασης των εργαζομένων απέναντι στη λαίλαπα των μνημονίων και της εξαθλίωσης, ή ακόμη και να τροφοδοτήσει ένα γύρο γενικευμένης εξέγερσης, χωρίς μια πολιτική συντονισμού, ενοποίησης και κλιμάκωσης οδηγείται μάλλον στην ήττα ή καλύτερα στην εκλογική εξαργύρωση.

Δεν αρκεί να γίνονται μόνο κινήσεις ηθικής και υλικής υποστήριξης στους απεργούς. Χρειάζεται να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας. Να κάνουμε γενικές συνελεύσεις και να εκλέξουμε απεργιακές επιτροπές παντού, με αυτοοργάνωση, κινήσεις συντονισμού και ένα σχέδιο κλιμάκωσης του αγώνα, κάνοντας το αίτημα της απαγόρευσης των απολύσεων πράξη και παλεύοντας για Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας.

■ Κωστής Παπαθανασίου

Από την δράση μας

ΝΙΚΗ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΣΕ GOODY'S ΚΑΙ «ΧΑΤΖΗ»

Σε πλήρη εξέλιξη βρίσκονται δύο σημαντικοί αγώνες στον κλάδο του επισιτισμού στη Θεσσαλονίκη.

Στα **Goody's Λευκού Πύργου**, η εργοδοσία από την άνοιξη του 2011 επιχειρεί να επιβάλλει εκ περιτροπής εργασία για να μειώσει τις ήδη πενιχρές αποδοχές κατά 300 ευρώ. Οι εργαζόμενοι συσπειρώθηκαν, ήρθαν σ' επαφή με συναδέλφους από την Αντεπίθεση των Εργαζομένων, καταγγέλλοντας στην επιθεώρηση εργασίας τα αυθαίρετα σχέδια της εργοδοσίας, διαμηνύοντας παράλληλα στον εργοδότη την άρνηση τους να τα δεχτούν. Η εργοδοσία αρχικά υποχώρησε αλλά στις αρχές Οκτωβρίου απέλυσε τον εργαζόμενο Γ. Τσουκαλά, μετά από 10 χρόνια εργασίας, χωρίς αποζημίωση, στήνοντας μια σκευωρία εναντίον του. Ο συνάδελφος κατήγγειλε ότι η απόλυση έγινε για συνδικαλιστικούς λόγους, απαιτώντας την άμεση επαναπρόσληψή του. Παράλληλα συστάθηκε επιτροπή αλληλεγγύης, ξεκινώντας παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από το κατάστημα. Η απάντηση της εργοδοσίας ήταν απειλές και τραμπουκισμοί, ενώ συνεχής ήταν η παρουσία της αστυνομίας έξω από το μαγαζί. Στις αρχές Δεκεμβρη, η εργοδοσία απέλυσε και την Π. Κατσιγιάννη, σύζυγο του Γ. Τσουκαλά, εργαζόμενη και αυτή για 10 χρόνια, με πρόσχημα ότι «δεν κάνει καλά τη δουλειά της», στην πραγματικότητα γιατί συμμετείχε στη Γενική Απεργία. Ο αγώνας πήρε μεγαλύτερες διαστάσεις, οι εβδομαδιαίες κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν αδιάλειπτα, φέρνοντας σε πλήρη αδιέξοδο τον εργοδότη και αναγκάζοντας και τη μητρική εταιρεία να εμπλακεί σε διαπραγματεύσεις.

Στα ζαχαροπλαστεία **ΧΑΤΖΗΣ** (3 ιδιόκτητα καταστήματα στη Θεσσαλονίκη και 2 στην Αθήνα) εδώ και δύο χρόνια η εργοδοσία καθυστερεί τη μισθοδοσία και χρωστάει στους εργαζόμενους 5 μισθούς, επιδόματα αδειάς και δώρα. Στόχος της η πτώχευση της επιχείρησης και η ίδρυση νέας εταιρείας με νέο ΔΣ, ώστε ν' αποφύγει την αποπληρωμή των χρεών της στους εργαζόμενους, το δημόσιο και το ΙΚΑ.

Οι εργαζόμενοι από το κατάστημα της Σοφούλη, μη έχοντας άλλη λύση, κατέφυγαν από τα μέσα Δεκεμβρη σε επίσχεση εργασίας, περιφρουρώντας το κατάστημα, καθώς η εργοδοσία είχε προχωρήσει και στο κλείσιμο καταστήματος στο κέντρο. Η απάντηση του Χατζή ήταν η διακοπή λειτουργίας κι αυτού του καταστήματος, η προσφυγή σε μηνύσεις, με αποτέλεσμα να συλληφθούν 4 εργαζόμενοι και 4 αλληλεγγυοί, οι οποίοι αφέθηκαν ελεύθεροι μετά από παρέμβαση έξω από το αστυνομικό τμήμα Καλαμαριάς συνδικαλιστών και αλληλεγγυών. Η συγκεκριμένη κίνηση όχι μόνο δεν τρομοκράτησε τους εργαζόμενους, αλλά έδωσε μεγαλύτερες διαστάσεις στον αγώνα τους. Ο Χατζής έκανε ασφαλιστικά μέτρα και τα κέρδισε, τόσο εναντίον των εργαζομένων όσο και εναντίον του σωματείου επισιτισμού, για να σταματήσουν οι παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από το κατάστημα της Σοφούλη (που στο μεταξύ λειτουργούσε ξανά). Σήμερα οι παραστάσεις διαμαρτυρίας συνεχίζονται, με τους εργαζόμενους ν' απαιτούν δυναμικά την καταβολή των δεδουλευμένων και την επαναφορά τους στην εργασία. Στις 4/2 έγινε διαδήλωση που κάλεσαν οι εργαζόμενοι και η επιτροπή αλληλεγγύης στην Καλαμαριά, που κατέληξε στο κατάστημα, με τη συμμετοχή λαϊκών συνελεύσεων γειτονιών και του σωματείου εργαζομένων στους ΟΤΑ Καλαμαριάς.

Οι συγκεκριμένοι αγώνες, όπως και αυτοί στη Χαλυβουργία και στο ALTER, μας δείχνουν το δρόμο για όλους τους εργαζόμενους. Ειδικά σήμερα που εργοδότες, συγκυβέρνηση και τρόικα θέλουν να μας μετατρέψουν σε δούλοπαροίκους, η νίκη τους θα είναι νίκη για όλη την εργατική τάξη, για να σταματήσει η εργοδοτική ασυδοσία στους χώρους δουλειάς.

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΑΡΑΒΙΚΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Ενας χρόνος έχει περάσει από τη μέρα που ο Τυνησιός εργαζόμενος Μοχάμεντ Μπουαζίζι αυτοπυρπολήθηκε διαμαρτυρούμενος για την καταβράθρωση του βιοτικού του επιπέδου, πυροδοτώντας έτσι μια ανεπανάληπτη λαϊκή εξέγερση στη χώρα του. Οι αλυσιδωτές εξεγέρσεις που απλώθηκαν στη συνέχεια σε όλο τον αραβικό κόσμο (Αίγυπτο, Λιβύη, Υεμένη, Μπαχρέιν, Συρία, Ιορδανία, Μαρόκο κλπ), με κεντρικά αιτήματα την ανατροπή των απολυταρχικών καθεστώτων και των αντεργατικών - αντιλαϊκών πολιτικών, οδήγησαν σε πρωτόγνωρα για την περιοχή λαϊκά κινήματα, επαναστάσεις, ανατροπές απολυταρχικών καθεστώτων, αποδυνάμωση του ιμπεριαλιστικού ελέγχου και πλήρη αλλαγή του σκηνικού στην περιοχή. Ένα χρόνο μετά, η αραβική άνοιξη όχι μόνο δεν έχει τελειώσει, αλλά εξελίσσεται και βαθιάνει - αλλού πιο ραγδαία και εντυπωσιακά, αλλού με πιο αργούς ρυθμούς - παρά τις προσπάθειες των ιμπεριαλιστών και των συνεργατών τους να ανατρέψουν ή έστω να περιορίσουν τα λαϊκά κινήματα.

Λιβύη

Πρόκειται για τη χώρα που έζησε την πιο βίαιη και εκτεταμένη αλλαγή, με πάνω από 20.000 νεκρούς, ένα λαϊκό ξεσηκωμό που οδήγησε στην ανατροπή του καθεστώτος Καντάφι και την πλήρη καταστροφή όλων των μηχανισμών και δομών του. Στη Λιβύη σήμερα μπορεί να υπάρχει κυβέρνηση, το Μεταβατικό Εθνικό Συμβούλιο (ΜΕΣ), αλλά δεν υπάρχει κράτος, ούτε στρατός - υπάρχουν πολυάριθμες πολιτοφυλακές που δρουν ανεξέλεγκτα - και κανείς δεν ελέγχει την κατάσταση, ούτε οι ιμπεριαλιστές, παρά την εισβολή και την επιμονή τους να επιβάλουν στο ΜΕΣ πρόσωπα του προηγούμενου καθεστώτος και πολιτικές της αρεσκείας τους. Κάθε τέτοια απόπειρα βρίσκεται αντιμέτωπη με το λαϊκό κίνημα: μαζικές διαδηλώσεις που ξεκίνησαν και πάλι το Δεκέμβριο ενάντια στην πολιτική του ΜΕΣ, διαδηλώσεις ενάντια στις κάθε λογής πολιτοφυλακές, εμφάνιση ενός πρωτόγνωρου γυναικείου κινήματος με εξαιρετική οργάνωση και πολιτικοποίηση, σύσταση της Ομοσπονδίας Ανεξάρτητων Συνδικάτων που είναι στην αρχή της αλλά έχει ήδη επαφές με την αιγυπτιακή ομοσπονδία κ.α. Η δυναμική του λαϊκού κινήματος στη Λιβύη κάθε άλλο παρά έχει μειωθεί.

Αίγυπτος

Στη χώρα που με την πλατεία Ταχρίρ έγινε σύμβολο της λαϊκής αντίστασης σε όλο τον κόσμο, το λαϊκό κίνημα επέβαλε τη διεξαγωγή εκλογών, παρότι οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις έκαναν ό,τι μπορούσαν για να διατηρήσουν στην εξουσία τη στρατιωτική χούντα που διαδέχτηκε το Μουμπάρακ, συντηρώντας το καθεστώς του. Η επικράτηση των Ισλαμιστών (Αδελφοί Μουσουλμάνοι και Σαλαφιστές) στις εκλογές, ενός πολιτικού παράγοντα που συνομιλεί και συνεργάζεται με τους ιμπεριαλιστές, δεν σηματοδοτεί την ήττα του λαϊκού κινήματος, αντίθετα ανοίγει το δρόμο για την αποκάλυψη του ρόλου τους και την απαλλαγή του κινήματος από την επιρροή τους. Το εκλογικό αποτέλεσμα δικαιολογείται τόσο από το ότι το λαϊκό κίνημα είναι οργανωμένο σε επιτροπές και δίκτυα και δεν αποτελεί ή δεν κυριαρχείται από κάποια συγκροτημένη πολιτική δύναμη με αποτέλεσμα οι εκλογές να το βρουν απροετοίμαστο να διεκδικήσει την εξουσία μέσω της ψήφου, όσο και από το γεγονός ότι οι Ισλαμιστές διαθέτουν εξαιρετική οργάνωση και δικτύωση μέσα στις μάζες, χρόνια χτισμένη με την ανοχή του καθεστώτος Μουμπάρακ και την αφειδή οικονομική στήριξη γειτονικών καθεστώτων (Κατάρ, Σαουδική Αραβία αλλά και Ιράν). Η νίκη τους, ωστόσο, έχει κοντά ποδάρια, καθώς το στρατιωτικό καθεστώς δεν σκοπεύει να εγκαταλείψει την εξουσία, ενώ η εκφρασμένη πρόθεσή τους να εφαρμόσουν πολιτικές εναρμονισμένες με τις ιμπεριαλιστικές επιταγές αλλά και τον ισλαμικό νόμο θα τους φέρει αντιμέτωπους με το λαϊκό και το εργατικό κίνημα που εξακολουθεί να αναπτύσσεται και να οργανώνεται (π.χ. η Αιγυπτιακή Ομοσπονδία Ανεξάρτητων Συνδικάτων αριθμεί ήδη ενάμισι εκατομμύριο μέλη).

Τυνησία

Παρόμοια εξηγείται η επικράτηση του ισλαμικού Ενά-

χυντα και στην Τυνησία, το οποίο, πριν τεθεί υπό διωγμό από το καθεστώς του Μπεν Άλι, είχε προλάβει να δημιουργήσει κοινωνικές βάσεις και να εξαπλωθεί, με την οικονομική στήριξη των προαναφερθέντων καθεστώτων. Η επικράτησή του λοιπόν στις εκλογές ήταν αναμενόμενη, η τάση, ωστόσο, που διαφαίνεται στο εσωτερικό του είναι η μετεξέλιξη του σε ένα κόμμα ανάλογο με αυτό του Ερντογάν στην Τουρκία, γεγονός που μπορεί να βολέψει τους ιμπεριαλιστές και την ντόπια αστική τάξη, δεν θα γίνει όμως εύκολα ανεκτό από το λαϊκό κίνημα που ανέτρεψε τον Μπεν Άλι και του οποίου σημαντικό συστατικό αποτελεί το εργατικό κίνημα και η Γενική Εργατική Ένωση.

Υεμένη

Σε αυτή τη χώρα με τον πάμφτωχο πληθυσμό, οι πολύμηνες κινητοποιήσεις που οδήγησαν στο διωγμό του δικτάτορα Σάλεχ είχαν να αντιμετωπίσουν μια για χρόνια παγιωμένη κατάσταση διαχωρισμού σε φυλές, θρησκευτικές μειονότητες και περιοχές όπου το καθεστώς εφάρμοζε με μεγάλη επιτυχία την πολιτική του διαίρει και βασιλεύει. Κατάφερε έτσι να οδηγήσει τη χώρα σε έναν πραγματικό εμφύλιο, ενώ το αποσχιστικό κίνημα κερδίζει έδαφος στον καταπιεσμένο Νότο (άλλοτε ανεξάρτητο σταλινικό εργατικό κράτος, που υποχρεώθηκε να ενωθεί με το Βορρά μετά την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ). Οι προσπάθειες και εδώ των ιμπεριαλιστών και των φιλο-ιμπεριαλιστικών καθεστώτων της περιοχής να περιορίσουν τις απώλειες στην απομάκρυνση του Σάλεχ και να διατηρηθεί, ουσιαστικά, η παλιά τάξη πραγμάτων δεν φαίνεται να γίνεται δεκτή από την πλειοψηφία της αντιπολίτευσης, που συνεχίζει δυναμικά τις κινητοποιήσεις.

Συρία

Πρωταγωνιστικό ρόλο στο ηρωικό μαζικό κίνημα που συνεχίζει απότομα τις πολύμηνες αιματηρές συγκρούσεις με το καθεστώς Άσαντ παίζει η νεολαία. Από αυτήν ξεκίνησε η οργάνωση και δικτύωση των τοπικών επιτροπών που οργανώνουν τις κινητοποιήσεις, ξεπερνώντας τις θρησκευτικές - κυρίως - διαίρεσεις που κρατούνταν χωρισμένους τους Σύριους. Την πολιτική ηγεσία, ωστόσο, του κινήματος δεν μπορεί να την αναλάβει κανείς. Τρεις σχηματισμοί φαίνεται να έχουν ως τώρα διαμορφωθεί: Ο πρώτος συσπειρώνει ρεφορμιστικές δυνάμεις έτοιμες να συνδιαλλαγούν με το καθεστώς και να πιέσουν για μεταρρυθμίσεις. Ο δεύτερος (το Εθνικό Συμβούλιο της Συρίας) περιλαμβάνει ένα πλήθος δυνάμεων (από τους Αδελφούς Μουσουλμάνους και κουρδικά κόμματα ως το Δημοκρατικό Λαϊκό Κόμμα - διάσπαση του ΚΚ), απαιτεί την ανατροπή του Άσαντ, αλλά έχει δεχτεί τις συζητήσεις με τις ΗΠΑ και την Τουρκία και να αφήσει την πρωτοβουλία των κινήσεων στους Αδελφούς Μουσουλμάνους. Τέλος, ο Ελεύθερος Συριακός Στρατός, που έχει σχηματιστεί από στρατιώτες και στρατιωτικούς που έχουν αποσκιρτήσει, επιδιώκει επίσης να παίξει ρυθμιστικό ρόλο. Οι προσπάθειες των ιμπεριαλιστών να βοηθήσουν το καθεστώς να επιβληθεί κάνοντας τα στραβά μάτια στις φρικαλεότητες και τις δολοφονίες χιλιάδων αθών διαδηλωτών δεν απέδωσαν. Η ανατροπή του Άσαντ είναι προ των πυλών, χωρίς όμως να είναι ξεκάθαρο ούτε πια θα είναι η διάδοχη κατάσταση, ούτε πώς θα διαμορφωθεί το πολιτικό τοπίο στη χώρα.

Ο άνεμος της αραβικής άνοιξης έχει περάσει από πολλές ακόμα αραβικές χώρες, αλλού σαρώνοντας (π.χ. Μπαχρέιν) κι αλλού ξεκινώντας πιο ήπιες διεργασίες (π.χ. Μαρόκο, Ιορδανία κ.α.). Δεν υπάρχει αμφιβολία πως το λαϊκό και το εργατικό κίνημα αποτελούν τους ρυθμιστές των εξελίξεων. Ωστόσο, αποφασιστικό ρόλο για την εξέλιξη των πραγμάτων θα παίξει το κατά πόσο αυτή η δυναμική θα μπορέσει να εκφραστεί με οργανωμένα πολιτικά χαρακτηριστικά, σε χώρες όπου η σκληρή καταστολή είχε ουσιαστικά εξαφανίσει τη δυνατότητα δημιουργίας πολιτικών σχηματισμών, πολύ δε περισσότερο αριστερού και επαναστατικού χαρακτήρα. Αυτός ο άνεμος έχει επίσης στείλει την αύρα του και στον υπόλοιπο κόσμο, από το Ουισκόνσιν και το κίνημα των Καταλήψεων στις ΗΠΑ μέχρι τις διαδηλώσεις των συνδικάτων στο Λονδίνο, τα κινήματα των αγανακτισμένων, την Ισπανία και τη χώρα μας.

στον κόσμο...

ΒΕΛΓΙΟ

Με 24ωρη γενική απεργία «υποδέχτηκαν» οι βέλγοι εργαζόμενοι τη Σύνοδο Κορυφής στις 30 Ιανουαρίου στις Βρυξέλλες. Η βελγική κυβέρνηση ανακοίνωσε μέτρα ύψους 14,84 δις δολαρίων, πέραν των 1,3 δις ευρώ περικόπων του κρατικού προϋπολογισμού, ο οποίος πάγωσε μετά από προειδοποίηση της Κομισιόν. Μεταξύ άλλων, αυξάνεται το όριο ηλικίας για συνταξιοδότηση. Η απαίτηση των εργαζομένων στο όνομα της σωτηρίας από τη χρεοκοπία έκανε πολλούς εργασιακούς χώρους να παρалуσουν για πρώτη φορά μετά το 1993, με τις τρεις κύριες εργατικές συνμοσπονδίες να έχουν κηρύξει απεργία. Οι ηγέτες των κρατών-μελών ένωσαν την πίεση του αφυπνιζόμενου εργατικού κινήματος στο πετσί τους, καθώς δυσκολεύτηκαν ακόμα και να φτάσουν στη Σύνοδο λόγω της απεργίας στα μέσα μεταφοράς και χρειάστηκαν τη βοήθεια του στρατού. Ωστόσο, η διαδήλωση στα γραφεία της ΕΕ δεν ήταν μεγάλη, ενώ στην απεργία συμμετείχε το 21% των βέλγων εργαζομένων. Μεγάλη ευθύνη για την έλλειψη αυτοπεποίθησης των μαζών έχουν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, που συνδιαλέγονται με την κυβέρνηση και την Κομισιόν για μια «περισσότερο υποφερτή» εφαρμογή των μέτρων.

ΚΑΖΑΚΣΤΑΝ

Στο αίμα πνίγηκε η 7μηνη απεργία των εργαζομένων στις πετρελαιοπηγές της Μαγκιστάου (περιοχή της Κασπίας θάλασσας, μια από τις πλουσιότερες σε πετρέλαιο παγκοσμίως). Οι εκατοντάδες απολυμένοι της Καζ Μουνγκάι Γκαζ που κατασκήνωσαν από το Μάιο στην κεντρική πλατεία της Ζαναοζέν (πρωτεύουσα της επαρχίας) απαιτώντας να γυρίσουν στην εργασία και να πάρουν δεδουλευμένα 6 μηνών, με τη στήριξη συναδέλφων τους από την ανταγωνιστική πετρελαϊκή εταιρία και εκατοντάδων εργαζομένων και κατοίκων της περιοχής, δήλωσαν ότι δεν φεύγουν από την πλατεία αν δεν δικαιωθούν. Η εργοδοσία και οι αρχές δεν έκαναν καμία κίνηση μέχρι τις 16 Δεκεμβρίου, όταν η αστυνομία πήγε να ξηλώσει τις σκηνές με αφορμή τον εορτασμό της Ημέρας της Ανεξαρτησίας του Καζαχστάν. Αφού δεν κατάφεραν να σπάσουν τον αγώνα, έβαλαν μια ομάδα παρακρατικών να επιτεθεί στους εργάτες με μολότοφ και να δημιουργήσει χάος για να επέμβει η αστυνομία. Οι αστυνομικές δυνάμεις άνοιξαν πυρ δολοφονώντας 14 απεργούς και 56 συναγωνιστές τους και τραυματίζοντας πάνω από 500. Στην κοντινή πόλη Σέτπε, όπου οι κάτοικοι σταμάτησαν ένα τρένο σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τους απεργούς, ένας από αυτούς σκοτώθηκε και 11 τραυματίστηκαν από την αστυνομία. Ο Νουρσουλτάν Ναζαρμπάγιεφ, πρόεδρος του Καζαχστάν επί 22 χρόνια, έθεσε τη χώρα σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και την απέσυρε στις 14 Ιανουαρίου, λέγοντας ότι «η κατάσταση πήρε την κανονική πορεία της».

ΜΠΑΧΡΕΪΝ

Το διεθνές συνδικαλιστικό δίκτυο των εκπαιδευτικών καλεί όλους τους εργαζόμενους, εκπαιδευτικούς και νέους να στηρίξουν την καμπάνια για την απελευθέρωση του φυλακισμένου προέδρου της Ένωσης Εκπαιδευτικών του Μπαχρέιν (ΒΤΑ), Μαχντί Ισά Μαχντί Αμπού Ντιμίπ και άλλων αγωνιστών. Η ΒΤΑ μαζί με άλλα σωματεία έπαιξε σημαντικό ρόλο στην οργάνωση του κινήματος που ξέσπασε στο Μπαχρέιν τον προηγούμενο Μάρτιο. Η κυβέρνηση εξαπέλυσε ένα πογκρόμ κατά των αγωνιστών και των οργανώσεων που συμμετείχαν στην εξέγερση, με απειλές, απολύσεις, συλλήψεις και βασανιστήρια. Ο Μαχντί και η αντιπρόεδρος της ΒΤΑ, Χαλίλα αλ-Σαλιμάν, συνελήφθησαν το Σεπτέμβριο για ανατρεπτική δράση και οργάνωση παράνομων συγκεντρώσεων και απεργιών. Η Χαλίλα, καταδικασμένη σε 3 χρόνια φυλάκισης, βγήκε με αναστολή χάρη στις πιέσεις του κινήματος, ενώ ο Μαχντί, καταδικασμένος σε 10 χρόνια βάσει όσων ομολόγησε με βασανιστήρια, παραμένει κρατούμενος. Η υγεία του επιδεινώνεται και στερείται ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης. Τα εργατικά σωματεία σε παγκόσμιο επίπεδο απαιτούν την απελευθέρωσή του. Το κείμενο υπογραφών βρίσκεται στη διεύθυνση:

<http://labourstart.us2.list-manage1.com/track/click?u=f3995b46c18cb039818f29a32&id=8e388edf09&e=a87b63765e>

Πρόβα εξέγερσης στην Ρουμανία

Από το πρώτο δεκαήμερο του Ιανουαρίου η Ρουμανία συγκλονίζεται από ογκωδέστερες λαϊκές κινητοποιήσεις με αφορμή το προτεινόμενο νομοσχέδιο μεταρρύθμισης του εθνικού συστήματος υγείας και ουσιαστικά την ιδιωτικοποίησή του. Η παραίτηση του υπουργού Υγείας, Ραέντ Αραφάτ, που ήρθε σε ρήξη με τον δεξιό πρόεδρο Τραιάν Μπασέσκου, αποτέλεσε την σπίθα για την έκρηξη της κοινωνικής οργής που συσσωρεύονταν αδιάκοπα την τελευταία δεκαετία στη Ρουμανία.

Από την πρώτη στιγμή ξέσπασαν διαδηλώσεις στο Βουκουρέστι και σε περισσότερες από 40 πόλεις της χώρας, που εξελίχθηκαν σε εκτεταμένες συγκρούσεις διαδηλωτών και δυνάμεων καταστολής. Στάσεις λεοφορέων και βιτρίνες καταστημάτων καταστράφηκαν, ενώ κάδοι σκουπιδιών πυρπολήθηκαν και χρησιμοποιήθηκαν ως πρόχειρα οδοφράγματα. Παρά την απόσυρση του νομοσχεδίου την αμέσως επόμενη μέρα, οι κινητοποιήσεις εντάθηκαν και πήραν πολιτικό χαρακτήρα ζητώντας την παραίτηση του προέδρου και της νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης Μπλοτς. Η κυβέρνηση από την πρώτη στιγμή απάντησε με προσαγωγές, χημικά και τραυματισμούς διαδηλωτών, βλέποντας τις διαδηλώσεις να εξελίσσονται στις μεγαλύτερες λαϊκές κινητοποιήσεις από την εξέγερση που ανέτρεψε το σταλινικό καθεστώς του Τσαουσέσκου το 1989.

Κέντρα αυτοοργάνωσης του αγώνα έγιναν η πλατεία του Πανεπιστημίου του Βουκουρεστίου και η πλατεία Ουνιρέι στο κέντρο της πρωτεύουσας, οι οποίες και είχαν καταλήφθει από τα τέλη Ιανουαρίου. Βασι-

κά συνθήματα στα πανό των διαδηλωτών ήταν: «Κατάληψη της Πλατείας - Κατάληψη της Ρουμανίας», «Παίρνοντας τη χώρα πίσω», «Σεβασμός και αξιοπρέπεια», «Το έθνος είμαστε εμείς. Κάτω ο δικτάτορας».

Αυτές οι διαδηλώσεις, που τείνουν να εξελιχθούν σε εξέγερση, έχουν τις ρίζες τους (κυρίως) στα μέτρα που έχει λάβει η κυβέρνηση την τελευταία 3ετία. Στις αρχές του 2009 η Ρουμανία προσέφυγε στο ΔΝΤ, παίρνοντας δάνειο 20 δις ευρώ, για ν' αντιμετωπίσει τη συρρίκνωση του ΑΕΠ κατά 7,1% και τις επιπτώσεις της καπιταλιστικής κρίσης στη ρουμανική οικονομία. Άμεσα μέτρα για την εξοικονόμηση των δόσεων αποπληρωμής του δανείου ήταν η περικοπή των μισθών κατά 25% και των συντάξεων κατά 15%, η αύξηση των φόρων, το κλείσιμο 67 νοσοκομείων που συνοδεύτηκαν με 3.000 απολύσεις. Συνολικά έχουν απολυθεί από το δημόσιο τομέα 180.000 εργαζόμενοι, ενώ άλλες 300.000 απολύσεις πρόκειται να πραγματοποιηθούν μέσα στο 2012. Η ιδιωτικοποίηση του συστήματος υγείας θα απόφερε στην κυβέρνηση 4,5 δις ευρώ και περίπου 1,5 δις ευρώ ακόμη θα εξοικονομούνταν από τη δημιουργία ιδιωτικών ασφαλιστικών ταμείων.

Έναν χρόνο αργότερα, και ενώ είχαν ενταθεί οι αντιδράσεις σε εργασιακούς χώρους και άλλα κομμάτια της κοινωνίας, η κυβέρνηση πέρασε νόμο για την απαγόρευση των συγκεντρώσεων-διαδηλώσεων έξω από δημόσια και κρατικά κτήρια χωρίς ανάλογη άδεια. Ενώ με άλλο νομοσχέδιο άναψε το πράσινο φως για ιδιωτικές εταιρείες να έχουν τη δυνατότητα απαλλοτρίωσης κρατικής ή ιδιωτικής περιουσίας χωρίς κρατική εγκρίση. Αυτό ήταν ουσιαστικά ένα μεγάλο δώρο στην канаδική εταιρεία χρυσού Gold Corporation, η οποία εδώ και μήνες έχει έρθει σε αντιπαράθεση

με τους κατοίκους μια επαρχίας της δυτικής Ρουμανίας, οι οποίοι δεν θέλουν ν' ανοίξει ορυχείο χρυσού στην περιοχή τους. Κινητοποιήσεις και απεργίες που είχαν εξελιχθεί σε συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής είχαν πραγματοποιηθεί και στα τέλη Μάη, όταν 50 χιλιάδες απεργοί διαδηλωτές είχαν κλείσει τους δρόμους του Βουκουρεστίου, ενισχυόμενοι από την κάθοδο αγροτών με τρακτέρ στην πόλη, οι οποίοι διαμαρτύρονταν για μέτρα που προέβλεπαν τη μείωση των συντάξεων και την απόλυση 70 χιλιάδων δημόσιων υπαλλήλων. Το κίνημα κορυφώθηκε με τεράστιες απεργιακές κινητοποιήσεις την πρώτη εβδομάδα του Ιουνίου, με τη χώρα να παραλύει και το στίγμα να δίνεται κυρίως από τους εργαζόμενους στο δημόσιο, την υγεία, την εκπαίδευση και τους σιδηροδρόμους. Η κλιμακωση αυτών των αντιδράσεων με την εφαρμογή των νόμων οδήγησαν μέσα σε μερικές μέρες στη διαδοχική κατάρρευση 3 κυβερνήσεων το περασμένο φθινόπωρο.

Πολύ σημαντικές εργατικές κινητοποιήσεις και απεργίες διαρκείας είχαν πραγματοποιηθεί και την περίοδο 2004-2006 σε εταιρείες γαλλικών συμφερόντων (ο γαλλικός καπιταλισμός είναι ο 2ος σε επενδύσεις στη Ρουμανία, μετά τον ολλανδικό). Οι απεργοί διεκδικούσαν αύξηση των μισθών κατά 50% και εξίσωσή τους μ' αυτούς των εργαζομένων στα αντίστοιχα εργοστάσια της Γαλλίας (Michelin, Renault, Carrefour).

Σαφέστατα εμπνευσμένο από το κίνημα των Αγανακτημένων της Ισπανίας και της Ελλάδας, τις Αραβικές Εξεγέρσεις και το κίνημα Occury στις ΗΠΑ και λογική συνέχεια των εργατικών κινητοποιήσεων οι διαδηλώσεις στη Ρουμανία μόνο φέρελπεις μπορεί να χαρακτηριστούν. Πρωτοπορεία του κινήματος για τη στιγμή είναι η νεολαία και κυρίως το κομμάτι που έχει τελειώσει

κάποια σχολή και αυτό δεν έχει αντίκρουσμα στην αγορά εργασίας. Σε μία χώρα όπου βασικό μισθός είναι τα 340 ευρώ και η φτώχεια αγγίζει το 44,1% του πληθυσμού. Ενεργό ρόλο στο κίνημα παίζουν οι εργαζόμενοι, κυρίως εκείνοι που πλήττονται άμεσα από τα μέτρα και όσοι έχουν μια πείρα από προηγούμενες εργατικές κινητοποιήσεις, οι άνεργοι, οι συνταξιούχοι και οι άστεγοι.

Το κίνημα μέχρι στιγμής δεν έχει διατυπώσει ξεκάθαρα αιτήματα, ούτε έχει βάλει κάποιες βάσεις που θα δώσουν έναν στοιχειώδη οργανωτικό κορμό, πέρα από κάποιες συνελεύσεις στην κατελιγμένη πλατεία του πανεπιστημίου. Η πρόσφατη επανεμφάνιση του εργατικού κινήματος, μετά την ήττα των ιδεών του σοσιαλισμού από το καθεστώς Τσαουσέσκου, δείχνει ότι μπορεί να ηγηθεί του κινήματος και να δέσει γύρω του ευρύτερα λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Βέβαια, η αποκρυστάλλωση του κινήματος σ' ένα ανώτερο πολιτικό και οργανωτικό επίπεδο δεν θα είναι κάτι εύκολο, εφόσον δεν υπάρχουν εργατικές επαναστατικές οργανώσεις-κόμματα με κάποια απήχηση στη Ρουμανία. Αυτό μπορεί να γίνει από την εργατική τάξη προτάσσοντας ένα πρόγραμμα που θα βάζει το ζήτημα της διαγραφής του χρέους, της δημόσιας-δωρεάν υγείας, την εθνικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο και χωρίς αποζημίωση των βασικών τομέων της οικονομίας, την απαγόρευση των απολύσεων και το ξήλωμα όλων των αντιλαϊκών μέτρων κυβέρνησης-ΔΝΤ μέσα από μια επαναστατική πολιτική.

Επίσης, αναδεικνύεται και από τις απεργίες της εργατικής τάξης στη Ρουμανία το ζήτημα του διεθνικού συντονισμού, της διεθνοποίησης της ταξικής πάλης και το κρίσιμο ζήτημα της αναγέννησης της 4ης Διεθνούς. Καθήκον μας είναι η ταξική διεθνιστική αλληλεγγύη, ο πανευρωπαϊκός συντονισμός των αγώνων μας και η κλιμακωση της ταξικής πάλης. Μόνο έτσι μπορεί να νικηθεί η κάθε είδους τρόικα και να τσακιστεί η Ευρωπαϊκή Ένωση.

■ Βασίλης Ζ.

Νιγηρία: Απεργίες και ταραχές λόγω αύξησης της τιμής των καυσίμων

Την πρωτοχρονιά ο πρόεδρος της Νιγηρίας Τζόνθαν Γκούντμαν ανακοίνωσε την πλήρη περικοπή της κρατικής επιδότησης στην τιμή των καυσίμων, με συνέπεια την κατακόρυφη αύξηση της λιανικής τιμής πώλησης κατά 120% καθώς και τη συνακόλουθη αύξηση των τιμών στα τρόφιμα και στις μεταφορές. Πολύ γρήγορα ξεκίνησαν διαμαρτυρίες και διαδηλώσεις που κορυφώθηκαν σε γενική απεργία διαρκείας, που παρέλυσε τη χώρα και απειλήσε να οδηγήσει σε διακοπή την παραγωγή πετρελαίου. Η απότομη αναστολή της απεργίας από τις ηγεσίες των συνδικάτων πριν καλά καλά ανακοινωθεί η μερική ανάκληση του μέτρου από την κυβέρνηση δημιούργησε απογοήτευση και τεράστια ερωτηματικά σε απεργούς και διαδηλωτές.

Η εξόρυξη πετρελαίου με παραγωγή πάνω από 2 εκατομμύρια βαρέλια αργού πετρελαίου την ημέρα ανέδειξε τη Νιγηρία δεύτερη οικονομία της Αφρικής. Ωστόσο, ο μέσος μισθός είναι περίπου 110 δολάρια το μήνα. Η αύξηση της τιμής του πετρελαίου από 65 νάιρα (0,40\$) σε 140 (0,86\$) το λίτρο, με τη συνακόλουθη αύξηση στις τιμές των αγαθών, ήταν ένα ισχυρό χτύπημα στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Ουσιαστικά, κάνει την επιβίωσή τους αδύνατη.

Η κυβέρνηση καθώς και οι οικονομολόγοι της οικονομικής και πολιτικής ελίτ της χώρας, που έσπευσαν να της δώσουν την υποστήριξή τους, χρησιμοποίησαν ως επιχείρημα υπέρ της περικοπής της επιδότησης της τιμής των καυσίμων ότι βλάπτει την οικονομία καθώς τρέφει το λαθρεμπόριο καυσίμων. Οι έμποροι αγοράζουν φτηνά καύσιμα, τα οποία έπειτα μεταπωλούν σε άλλες χώρες λαθραία σε υψηλές τιμές. Επίσης, το καθεστώς της επιδότησης εκτρέφει τη διαφθορά και το χρηματισμό κρατικών λειτουργιών, αξιωματούχων του στρατού και της κυβέρνησης, για να βοηθούν ή απλώς να μην εμποδίζουν τη λαθραία εξαγωγή καυσίμων. Τα κυκλώματα των λαθρεμπόρων προωθούν σε κυβερνητικές θέσεις ή άλλα δημόσια αξιώματα δικούς τους ανθρώπους. Ένα άλλο επιχείρημα που χρησιμοποιείται είναι ότι η επιδότηση βλάπτει τους φτωχούς, καθώς στερεί χρήματα από το κράτος που θα μπορούσαν να δοθούν σε δημόσια έργα, ενώ η τιμή των καυσίμων είναι από τις χαμηλότερες στις χώρες του ΟΡΕΚ και θα πρέπει να αυξηθεί.

Είναι αλήθεια ότι η διαφθορά βασιλεύει στη Νιγηρία. Η πολιτική ελίτ όμως δεν έχει καμία διάθεση να την πολεμήσει και να την εξαλείψει. Στην πραγματικότητα, η διαφθορά είναι η βάση πάνω στην οποία λειτουργεί το σύστημα. Η περικοπή της επιδότησης δεν είχε άλλο σκοπό από το να

αυξήσει τα κέρδη των επιχειρηματιών και να φουσκώσει τις τσέπες διεφθαρμένων κρατικών λειτουργιών. Στην ατζέντα της κυβέρνησης βρίσκονται πολλά τέτοια νεοφιλελεύθερα μέτρα.

Η τιμή του πετρελαίου είναι η υψηλότερη ανάμεσα στις πετρελαιοπαραγωγικές χώρες συγκριτικά με τους μισθούς. Πολλά μικρά καταστήματα και σπίτια στηρίζονται σε γεννήτριες που λειτουργούν με πετρέλαιο, καθώς η λειτουργία της δημόσιας υπηρεσίας ηλεκτρισμού είναι προβληματική. Ιδιωτικές εταιρίες που λειτουργούν με ίδιες γεννήτριες πωλούν πόσιμο νερό σε όσους δεν έχουν και πλήθος άλλων αναγκών εξυπηρετούνται με τέτοιο τρόπο, καθώς δεν υπάρχει κρατική μέριμνα. Η επιβίωση λοιπόν πλατιών στρωμάτων του πληθυσμού βρίσκεται στο μεταίχμιο και το ξέσπασμά τους λογική συνέπεια.

Οι διαδηλώσεις ξεκίνησαν πριν την κήρυξη της απεργίας. Στις μέρες της απεργίας οι δρόμοι των πόλεων σε όλη τη χώρα άδειασαν από οχήματα και πλημμύρισαν από διαδηλωτές. Κλειστά παρέμειναν τα καταστήματα, οι αγορές, οι τράπεζες και οι δημόσιες υπηρεσίες. Η κυβέρνηση, αντιλαμβανόμενη ότι κινδυνεύει να χάσει τον έλεγχο, αποφάσισε να αντιμετωπίσει την κατάσταση με καταστολή. Ανέπτυξε το στρατό μέσα στις πόλεις, ο οποίος επιτέθηκε με σφαίρες και αέρια. Ο απολογισμός εί-

ναι τουλάχιστον δέκα νεκροί και εκατοντάδες τραυματίες. Οι διαδηλωτές δεν υποχώρησαν αλλά φάνηκαν αποφασισμένοι να αντιμετωπίσουν την καταστολή.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση η κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι δεν θα σταματήσει πλήρως την επιδότηση, αλλά θα την περικόψει στο μισό, διευκρινίζοντας ότι το μέτρο είναι προσωρινό και ότι στο τέλος θα εφαρμοστεί η πλήρης περικοπή. Μόλις λίγες ώρες αργότερα τα σωματεία ανήγγειλαν ότι σταματούν την απεργία, μετά από συζητήσεις που έγιναν στο εσωτερικό τους και με άλλες κοινωνικές οργανώσεις. Στην πραγματικότητα, δεν έγινε καμία συζήτηση και κανείς δεν γνωρίζει τίποτα για το πώς και από ποιους πάρθηκε η απόφαση για την αναστολή της απεργίας. Πρόκειται για μια προδοτική στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών, καθώς η κυβέρνηση δεν πήρε πίσω την απόφασή της και στέρεψε από το λαό της Νιγηρίας το δικαίωμα όχι μόνο να αγωνιστεί αλλά και να κερδίσει το δίκαιο αγώνα του. Η χώρα ταλανίζεται από εμφύλιες διαμάχες και συγκρούσεις, που με στρεβλό τρόπο εκφράζουν το ταξικό ζήτημα. Η γενική απεργία και η συσπείρωση όλων των εργαζομένων και των φτωχών σε έναν κοινό στόχο έβαλε τα ζητήματα στη σωστή τους βάση. Προς το παρόν το ταξικό ζήτημα πήγε ένα βήμα πίσω αλλά σύντομα θα ξαναβγει στην επιφάνεια.

Λαϊκό και Ενιαίο Μέτωπο

Σειρά άρθρων για τις συμμαχίες στην Αριστερά και το εργατικό κίνημα (1^ο μέρος)

■ Σταύρος Σκεύος

Κοινωνικές και Πολιτικές Συμμαχίες

Ο στόχος της σοσιαλιστικής επανάστασης, πέρα από τη θεμελιώδη και πρωταρχική προϋπόθεση της ενοποίησης του προλεταριάτου στη βάση ενός επαναστατικού προγράμματος, θέτει το πρόβλημα των συμμαχιών και μ' άλλα εκμεταλλεζόμενα και καταπιεζόμενα στρώματα, με τα μισοπρολεταρικά ή μη εκμεταλλευτικά μικροαστικά στρώματα. Γιατί η αστική τάξη (μέσω του κράτους και με στοχευμένες πολιτικές) δίνει αυτά τα στρώματα γύρω της, περιβάλλει με την υποστήριξη τους την εξουσία της, που αλλιώς θα είχε εξαιρετικά ολιγάριθμη βάση – δηλαδή διαμορφώνει το **αστικό μπλοκ εξουσίας** –, και γιατί η διέξοδος από την καπιταλιστική κρίση, η σοσιαλιστική επανάσταση, απαιτεί μια συνολική αναδιοργάνωση της κοινωνίας.

Ο Μαρξ, με την χαρακτηριστική φράση «Το σόλο του προλεταριάτου κινδυνεύει να εξελιχθεί σε επικείμενο άσος», έδειξε την επιτακτική ανάγκη της εργατικής τάξης να σπάσει την απομόνωση της, που συνεχώς επιδιώκεται από τη μπουρζουαζία. Ο Λένιν και οι μπολσεβίκοι είδαν το καθήκον του προλεταριάτου στην καθυστερημένη Ρωσία να συμμαχήσει με τους αγρότες, δίνοντας λύση στο πρόβλημα της διανομής της γης **κάτω από τη δική του καθοδήγηση**. Η Κομμουνιστική Διεθνής είχε αναλύσει: «*Σημαντικό είναι... να κερδηθεί η εύννοια των τεχνικών, των υπαλλήλων γραφείου, των μεσαίων και χαμηλόβαθμων δημοσίων υπαλλήλων και της διανοήσης, που μπορούν να συμβάλλουν... κατά τη μεταβατική περίοδο από τον καπιταλισμό στον κομμουνισμό, βοηθώντας να ξεπεραστούν τα προβλήματα της κρατικής και οικονομικής διοίκησης. Αν αυτά τα στρώματα ταυτιστούν με την επανάσταση, ο εχθρός θα χάσει το ηθικό του...*» [1]

Σήμερα, το **κοινωνικό βάρος** του προλεταριάτου έχει αυξηθεί εντυπωσιακά. Στις ανεπτυγμένες βιομηχανικά χώρες φτάνει μέχρι και το 90% του πληθυσμού ή και το ξεπερνάει, ενώ στις «αναδυόμενες» ή εξαρτημένες έχουν προλεταριοποιηθεί τεράστιες μάζες. Επιπλέον, έχουν ενσωματωθεί μαζί στο προλεταριάτο (με την έννοια του μισθωτού, όχι στενά του βιομηχανικού εργάτη) «νέα στρώματα», δηλαδή στρώματα της διανοητικής εργασίας (εκπαιδευτικοί, νοσηλευτές, δημόσιοι υπάλληλοι, διάφορες κατηγορίες μηχανικών, γιατρών, ειδικών διαφόρων κλάδων κλπ.) – όχι μόνο κοινωνικά αλλά και πολιτικά, έχοντας δηλαδή φτάσει σε σημαντικούς ή και αντικαπιταλιστικούς αγώνες. Αντίθετα, το βάρος των παραδοσιακών μικροαστικών στρωμάτων (αγρότες, μαγαζάτορες κλπ.) έχει μειωθεί, ενώ τα νέα μικροαστικά στρώματα (που σε μεγάλο βαθμό διογκώθηκαν από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές) δεν έχουν το ίδιο αριθμητικό και πολιτικό βάρος.

Η **αντικειμενική προλεταριοποίηση** ευρύτατων στρωμάτων (επιβεβαίωση μιας βασικής πρόβλεψης του μαρξισμού), προϊόν την ίδια της ιστορικής εξέλιξης, ευνοεί σήμερα τη λύση του προβλήματος των συμμαχιών. Στην Ελλάδα, η θανάσιμη κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, προλεταριοποιώντας μαζί παλιά και νέα μικροαστικά στρώματα (ακόμα και μεσαία), λειτουργεί στην ίδια κατεύθυνση. Ωστόσο, το πρόβλημα δεν απλοποιείται – γιατί ζητούμενο είναι η **υποκειμενική προλεταριοποίηση**, η σύνδεση με τις αγωνιστικές και επαναστατικές παραδόσεις του εργατικού κινήματος ή ακό-

μα περισσότερο η δημιουργία νέων. Μια έλλειψη που διαπιστώνεται πολλές φορές ακόμα και στις πιο στοιχειώδεις μορφές οργάνωσης (π.χ. συνδικαλιστική).

Λαϊκά Μέτωπα

Κάτω από διάφορες μορφές, τα Λαϊκά Μέτωπα είναι η **ρεφορμιστική πολιτική συμμαχιών**, με αφετηρία γενικά τα «λαϊκά συμφέροντα» (ή και τα «εθνικά»). Η κατάχρηση από τους ρεφορμιστές της λέξης «λαός» είναι σκόπιμη για να σβήσουν οι διαχωριστικές ταξικές γραμμές και κυρίως η ιδιαίτερη θέση του προλεταριάτου. [2]

Οι επαναστάτες μαρξιστές είναι υπέρ του σπασίματος της απομόνωσης του προλεταριάτου και έτσι μιας συμμαχίας με τα μικροαστικά/ενδιάμεσα στρώματα – όμως **με τις μεθόδους και κάτω από την πολιτική ηγεμονία του προλεταριάτου**, δηλαδή χωρίς αυτό να εγκαταλείπει όχι μόνο τα άμεσα αλλά ούτε και τα ιστορικά του συμφέροντα και στόχους (σοσιαλιστική επανάσταση), αλλά συμπληρώνοντας δίπλα τους τη λύση των προβλημάτων ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων. [3]

Αντίθετα, οι ρεφορμιστές επιδιώκουν **ένα πολιτικό μπλοκ** εργατικών οργανώσεων και οργανώσεων που ισχυρίζονται ότι αντιπροσωπεύουν τα μικροαστικά στρώματα ή με «προσωπικότητες» του μικροαστισμού και του αστισμού. Αυτό βασίζεται σε διαστρεβλώσεις και αναθεωρήσεις του μαρξισμού, όπως:

(α) **Ότι τα μικροαστικά στρώματα μπορούν να έχουν ανεξάρτητη πολιτική εκπροσώπηση**. Στην πραγματικότητα, από την ενδιάμεση θέση τους στην παραγωγή, συχνά ιδιοκτήτες και ταυτόχρονα εργαζόμενοι, δεν έχουν πολιτική ή πραγματική οργανωτική αυτονομία. Ταλαντεύονται ανάμεσα στο πρόγραμμα των δυο βασικών τάξεων, της αστικής (υπεράσπιση της ατομικής ιδιοκτησίας) και του προλεταριάτου (κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής). Φοβούνται ότι σε μια επανάσταση θα χάσουν την «ευμάρειά» τους, την οποία όμως διαρκώς υπονομεύει η ίδια η εξέλιξη του καπιταλισμού. Έτσι, βρίσκονται με το ένα πόδι στο στρατόπεδο του κεφαλαίου, που τα χρησιμοποιεί σαν μάζα για εκλογικές μανούβρες και τα εξοντώνει με τις κατά καιρούς οικονομικές αναδιαρθρώσεις, ιδιαίτερα σε περιόδους κρίσης – και με το άλλο (λόγω του δυνητικά προλεταριακού μέλλοντός τους) στο στρατόπεδο του προλεταριάτου, που μπορεί να εγγυηθεί μια μετατροπή της θέσης τους περισσότερο σταδιακή και εθελοντική.

Έτσι, δεν υπάρχει σταθερή βάση για ανεξάρτητα «μικροαστικά κόμματα». Αυτά που συνήθως παρουσιάζονται ως τέτοια είναι στην πραγματικότητα οργανώσεις του κεφαλαίου και σε κάθε περίπτωση **αστικά** κόμματα (στο πρόγραμμα, την ηγεσία κλπ.), ακόμα κι αν η κοινωνική τους βάση είναι λαϊκή ή ενσωματώνουν λαϊκά αιτήματα.

(β) **Ότι οι μικροαστικές μάζες φοβούνται την όξυνση της ταξικής πάλης** (παρουσιάζονται έτσι ως στυλοβάτες της «δημοκρατίας»), επομένως πρέπει να υποστείουμε το πρόγραμμα του προλεταριάτου για να μην «τρομάξουν». Στην πραγματικότητα, αυτό που φοβούνται είναι η απαλλοτρίωσή τους από το μεγάλο κεφάλαιο. Όταν κρίνουν (σωστά ή λανθασμένα) ότι τους ανόηγεται μια ρεαλιστική προοπτική να την αντιμετωπίσουν, δεν διστάζουν μπροστά στις πιο

«ακραίες λύσεις», όπως π.χ. ο φασισμός. Αν δουν ότι το προλεταριάτο έχει αποφασιστική πολιτική και ικανή ηγεσία, μπορούν να κερδηθούν στην πλευρά του, βλέποντας τη λύση των προβλημάτων τους ως συμμαχού (πόσο ενεργητικού εξαρτάται από τη συγκυρία) της σοσιαλιστικής επανάστασης, αφού αυτή δεν επιδιώκει την άμεση κατάργηση της ιδιοκτησίας γενικά, αλλά της ιδιοκτησίας των μεγάλων επιχειρήσεων που συγκεντρώνουν στα χέρια τους τα κρίσιμα νήματα της οικονομίας.

Έτσι, ουσία των Λαϊκών Μετώπων είναι η **ταξική συνεργασία**, με την απάρνηση της ανεξάρτητης δράσης, πολιτικής και προγράμματος του προλεταριάτου. Μέσα σ' ένα Λαϊκό Μέτωπο, οι εργατικές οργανώσεις είναι αιχμάλωτοι της αστικής τάξης, παραλύοντας την αποτελεσματικότητά τους, που δήθεν θα πολλαπλασιαζόταν από τη «συμμαχία». Έτσι διαλύεται επίσης η δυνατότητα ηγεμονίας του προλεταριάτου πάνω στα μικροαστικά στρώματα, οδηγώντας στον ιδεολογικό και πολιτικό αφοπλισμό τους, στην παράδοσή τους στο ζυγό της αστικής επιρροής – υποτίθεται όλο το ρεφορμιστικό «σχέδιο» επεδίωκε ακριβώς το αντίθετο!

Ένα Λαϊκό Μέτωπο εξ' ορισμού:

– **Επιδιώκει τη συγκρότηση αστικών κυβερνήσεων συνασπισμού**, από εργατικά ή αριστερά κόμματα και κόμματα της «εθνικής», «προοδευτικής», «δημοκρατικής» κλπ. αστικής τάξης ή «μικροαστικά» κόμματα.

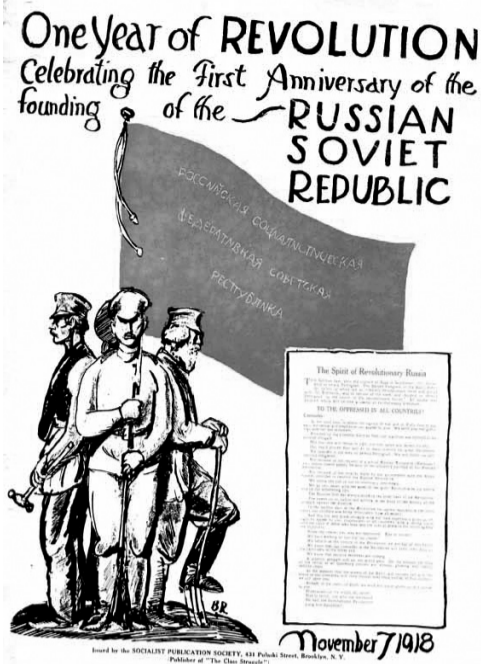
– **Δείχνει अपαραβίαστο σεβασμό στα ιερά και όσια της ατομικής ιδιοκτησίας και των αστικών θεσμών, όχι μόνο του κοινοβουλίου αλλά κυρίως του σκληρού πυρήνα του κράτους, των μηχανισμών καταστολής** (στρατός, αστυνομία, δικαστήρια, με όλη την ιεραρχία τους). Το σημείο αυτό είναι κεφαλαιώδες, καθώς εκεί είναι που σε τελευταία ανάλυση διασφαλίζεται η αστική κυριαρχία, αν χρειαστεί με αιματηρά πραξικοπήματα, δικτατορίες κλπ.

– **Περιορίζει και φρενάρει την αυτοοργάνωση και κινητοποίηση του προλεταριάτου**. Ένα Λαϊκό Μέτωπο όχι μόνο δεν δεσμεύεται από τη δημαγωγία περί «δημοκρατίας» αλλά και είναι συχνά υποχρεωμένο να καταφύγει στην καταστολή ενάντια στο εργατικό κίνημα.

Η επαναστατική τακτική του Ενιαίου Μετώπου

Το Ενιαίο Μέτωπο (ΕΜ) είναι μια βασική τακτική του επαναστατικού κόμματος, που στηρίζεται στα εξής [4]:

1. Στην ενοποίηση της εργατικής τάξης και σε μια ενωτική πολιτική. Αυτό συνδέεται άρρηκτα με τη θέση αρχής υπέρ μιας πλουραλιστικής σοσιαλιστικής δημοκρατίας, σε κάθετη αντίθεση με τα σταλινικά πρότυπα.
2. Στην ανάπτυξη των αγώνων και της αυτοοργάνωσης της εργατικής τάξης. ΕΜ δεν σημαίνει εκλογική συμμαχία ή ενότητα μηχανισμών (όχι ότι δεν μπορούν ή δεν πρέπει να υπάρχουν συγκεκριμένες συμφωνίες ανάμεσα σε οργανώσεις/κόμματα), δεν μπορεί να γίνει ανά πάσα στιγμή. Προϋποθέτει την ανάπτυξη αγώνων (συνήθως «αμυντικών» αλλά και «επιθετικών») ή τουλάχιστον αυτή τη δυνατότητα, καθώς και μορφών αυτοοργάνωσης, όχι μόνο των παραδοσιακών συνδικαλιστικών αλλά και εκλεγμένων επιτροπών κλπ. ή και σοβιέτ.
3. Παλεύοντας για ένα ΕΜ, το επαναστατικό κόμμα παλεύει για την υιοθέτηση μετα-

▲ Αφίσα για την πρώτη επέτειο της Οκτωβριανής Επανάστασης του 1917: «Ένας χρόνος από την Επανάσταση, Γιορτάζοντας την πρώτη επέτειο από την ίδρυση της Ρωσικής Σοβιετικής Δημοκρατίας», Νοέμβρης 1918.

βατικών αιτημάτων, που οδηγούν στην αμφισβήτηση του καπιταλιστικού συστήματος. Μέσα από την ανάπτυξη των αγώνων και της αυτοοργάνωσης της εργατικής τάξης, αυτά κορυφώνονται στο σύνθημα για «κυβέρνηση των εργαζομένων», που είναι βασικά μια φόρμουλα διατύπωσης της επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού (και όχι π.χ. μιας «συμπαρατάξης της Αριστεράς»).

4. Το επαναστατικό κόμμα διατηρεί πλήρη οργανωτική-πολιτική ανεξαρτησία, ελευθερία άσκησης κριτικής στους συμμαχούς στο ΕΜ.

Το ΕΜ δεν είναι πανάκεια, η εφαρμογή του συνδέεται με **απαράβατες προϋποθέσεις**. Είναι μια πολιτική συμμαχία του επαναστατικού κόμματος, που επιβάλλεται (πολιτικά, όχι πραξικοπηματικά) πάνω στους ρεφορμιστές, με βάση κάποιους στοιχειώδεις αριθμητικούς-πολιτικούς συσχετισμούς. Διαφορετικά γελοιοποιείται, εκφυλίζεται σε πολιτικές καλών προθέσεων, αλληπάλληλων καλεσμάτων «ενότητας» χωρίς αντίκρουσμα ή «συμφωνίες κορυφής» της Αριστεράς. Αν οι συσχετισμοί δεν υπάρχουν, οι επαναστάτες μαρξιστές παλεύουν για την ενοποίηση/ενότητα της εργατικής τάξης και μ' άλλες τακτικές ή ειδικότερες εκδοχές του ΕΜ (π.χ. ενότητα στην δράση των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων, συνήθως για ένα συγκεκριμένο θέμα). Κάθε συμμαχία δεν συνιστά υποχρεωτικά ΕΜ, όπως συχνά γίνεται σύγχυση.

Συνοψίζοντας: καμία επιτυχημένη επανάσταση δεν έγινε χωρίς το Ενιαίο Μέτωπο (με την παραπάνω έννοια και προϋποθέσεις), αλλά κυρίως **χωρίς ν' απορριφθεί μαζικά στην πράξη η προδοτική πολιτική των Λαϊκών Μετώπων**.

Σημειώσεις

- [1] Βλ. *Τρίτη Διεθνής, Τα τέσσερα πρώτα συνέδρια*, εκδ. Εργατική Πάλη
- [2] Π.χ. η ορολογία του ΣΥΝ περί «πολιτών», του ΚΚΕ για ένα μέτωπο «εργαζομένων και επαγγελματιοβιοτεχνών» και βέβαια για «Λαϊκή Οικονομία/Εξουσία».
- [3] «... η αγροτική τάξη, ακόμα και εκπαιδευμένη στην χρήση των όπλων, δεν πραγματοποιήσει ποτέ με τις δικές της δυνάμεις... την επανάσταση που ήθελε. Είχε ανάγκη από διεύθυνση. Για πρώτη φορά στην παγκόσμια ιστορία [στην Οκτωβριανή Επανάσταση], ο χωρικός θα βρισκε τον οδηγό του στο πρόσωπο του εργάτη» (Τρότσκι).
- [4] Βλ. την προσούρα της ΟΚΔΕ *Για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο*, εκδ. Εργατική Πάλη.

67 χρόνια από τη συμφωνία της Βάρκιζας Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΑΚΟΜΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Εχουν περάσει 67 χρόνια από την υπογραφή της πιο επαισχυντης προδοτικής συμφωνίας από την ελληνική σταλινική γραφειοκρατία. 67 χρόνια και οι εγκληματικές ενέργειες κατά του εργατικού κινήματος συνεχίζονται αμείωτες. Κάθε φορά που οι εργαζόμενοι πλησιάζουν λίγο πιο κοντά στη σοσιαλιστική επανάσταση, βρίσκουν απέναντί τους πρώτα τους ρεφορμιστές σταλινικούς και μετά τους αστούς.

Στις 12 Φεβρουαρίου 1945 η ηγεσία του ΚΚΕ, του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ (Σιάντος, Παρτσαλίδης, Τσιριμώκος και Σαράφης) υπέγραψε με την ελληνική αστική κυβέρνηση Πλαστήρα τη συμφωνία της Βάρκιζας, η οποία σκόπευε να βάλει οριστικό τέλος στην εξέγερση που είχε ξεκινήσει το Δεκέμβριο του 1944. Η συμφωνία της Βάρκιζας προέβλεπε τη διάλυση των αντάρτικων οργανώσεων που είχαν αντισταθεί κατά τη διάρκεια της Κατοχής, την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ μέσα σε δύο βδομάδες, την παραχώρηση αμνηστίας στην ηγεσία του ΕΑΜ και τη νομιμοποίηση του ΚΚΕ.

Συνέπεια της εφαρμογής της Βάρκιζας ήταν ο ντροπιαστικός και ταπεινωτικός αφοπλισμός χιλιάδων ανταρτών, οι οποίοι μέχρι και την τελευταία στιγμή έλπιζαν να λάβουν εντολή για κατάληψη της εξουσίας με τα όπλα. Ούτως ή άλλως είχαν ήδη στον έλεγχό τους το μεγαλύτερο μέρος της Ελλάδας, αλλά

εξαιτίας της προδοτικής τακτικής της ηγεσίας του ΕΑΜ δεν δινόταν εντολή για κατάληψη της Αθήνας, με αποτέλεσμα στην πρωτεύουσα να σφαγιαζονται οι λίγοι αγωνιστές που είχαν απομείνει.

Κατά τον αφοπλισμό, οι σκηνές παράδοσης των όπλων, με τους επιβλητικούς γενειοφόρους αντάρτες να παρατάνε τα όπλα, υπακούοντας στην ηγεσία του κόμματος, ξεσπώντας σε λυγμούς σαν μωρά παιδιά, είναι συγκλονιστικές. Όπως αναφέρουν: «Ήταν ένα τρομερό σοκ. Δεν μπορούσαμε να το κατανοήσουμε, γιατί οι νικητές να παραδώσουν τα όπλα. Τα παραδώσαμε κλαίγοντας».

Από εκείνη τη στιγμή θα αρχίσουν και οι διώξεις των άοπλων πια ανταρτών. Γιατί η ηγεσία του κόμματος είχε εξασφαλίσει πολιτική αμνηστία. Η πλειοψηφία όμως των αγωνιστών διώχθηκε για ποινικά αδικήματα κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών, με αποτέλεσμα να γεμίσουν οι φυλακές και οι εξορίες, την ίδια στιγμή που η Λευκή Τρομοκρατία θέριζε τις πόλεις και τα χωριά.

Αρκετοί αντάρτες που αρνήθηκαν να δεχτούν τη συμφωνία, κατανοώντας την προδοσία της επανάστασης από το ΚΚΕ, κατέφυγαν στα βουνά, με αρχηγό τον Άρη Βελουχιώτη. Το ΕΑΜ τους αποκέρυξε αμέσως και το ΚΚΕ τους εξοστρακίζει μέχρι σήμερα, επειδή δεν υπάκουσαν στην ηγεσία του κόμματος, ακόμα κι αν αυτή αποφάσιζε ενάντια στην ίδια την επανάσταση (δες ΕΠ Νοεμβρίου).

Οι εργατικές μάζες πάντως, που υπέφεραν τις επιπτώσεις της συμφωνίας της Βάρκιζας, δεν έμειναν με σταυρωμένα χέρια. Σύντομα ξεκίνησε η ελληνική επανάσταση (1946-49), παρά και ενάντια στην ηγεσία του κόμματος, η οποία αναγκάστηκε να συρθεί από πίσω για να μη χάσει τελείως την επιρροή της.

Η συμφωνία της Βάρκιζας αποτελεί ένα καλό μάθημα, όσον αφορά τη στάση της σταλινικής γραφειοκρατίας, το οποίο όμως κόστισε χιλιάδες ζωές αγωνιστών: Μπορούμε να γνωρίζουμε πια πώς θα συμπεριφερθεί το ΚΚΕ και το κάθε ρεφορμιστικό κόμμα όταν έρθει αντιμέτωπο με την πιο κρίσιμη στιγμή του αγώνα. Όταν η εργατική τάξη θα είναι έτοιμη να πάρει την εξουσία αυτό θα την προδώσει. Γι' αυτή την εγκληματική στάση εξάλλου μας προϊδεάζει από τώρα: δεν μας διδάσκει μόνο η ιστορία για τις κρίσιμες προδοσίες της σταλινικής γραφειοκρατίας, αλλά και η καθη-

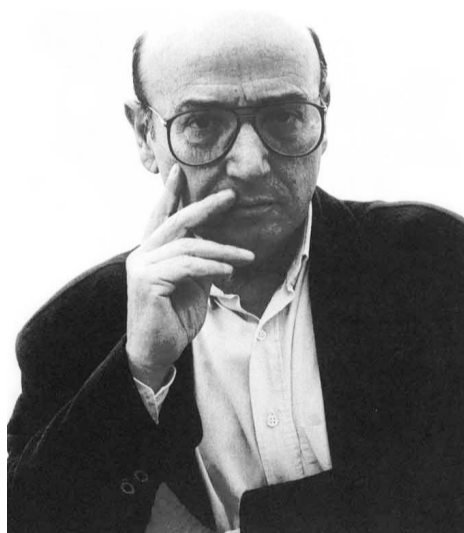
μερινή εμπειρία, στους χώρους της δουλειάς, στα σωματεία, στις λαϊκές συνελεύσεις, στο φοιτητικό και μαθητικό κίνημα. Την κρίσιμη στιγμή το ΚΚΕ θα επιλέξει το στρατόπεδο στο οποίο πραγματικά ανήκει: το αστικό. Γιατί για την εκάστοτε ηγεσία του, ο αφοπλισμός της εργατικής τάξης ακόμα συνεχίζεται. Γι' αυτό τους ακούμε συχνά να λένε ότι «στην επανάσταση δεν θα σπάσει ούτε τζάμι».

Η εργατική τάξη, για να απελευθερωθεί από τα δεσμά της σταλινικής γραφειοκρατίας, πρέπει να αυτοοργανωθεί και να την ανατρέψει, μέσα στα σωματεία, στις γειτονίες, στους κοινωνικούς αγώνες. Μόνο πάνω από το πτώμα των ρεφορμιστών θα μπορέσει να εδραιώσει τη σοσιαλιστική επανάσταση και να οδηγηθεί σε μια κομμουνιστική κοινωνία!

M.X.

Θ. Αγγελόπουλος

Ο Μεγάλος του Ελληνικού Κινηματογράφου

Η άλλη θάλασσα δεν θα γυριστεί ποτέ. Ένα τροχαίο ατύχημα, που συνέβη κατά τα γυρίσματα της νέας του ταινίας *Η άλλη θάλασσα*, στις 7 το απόγευμα της Τρίτης 24/1 στον περιφερειακό δρόμο της Δραπετσώνας, στάθηκε μοιραίο για τη ζωή του μεγάλου καλλιτέχνη.

Ο Θόδωρος Αγγελόπουλος, σίγουρα ο πιο γνωστός Έλληνας σκηνοθέτης στο εξωτερικό, γεννήθηκε στις 27 Απριλίου 1935 στην Αθήνα. Πολιτικά ανήκε στην Αριστερά, στην οποία έμεινε πιστός μέχρι τέλους της ζωής του. Το 1961 μετέβη στη Γαλλία, όπου σπούδασε φιλοσο-

φία και κινηματογραφική τέχνη. Όταν επέστρεψε στην Ελλάδα (1964), ασχολήθηκε αρχικά με την κριτική και αργότερα με την σκηνοθεσία. Τα θέματά του ήταν κυρίως για την ανεργία, τη μετανάστευση και την ιστορία του λαϊκού κινήματος της χώρας μας, δοσμένα όλα με το δικό του, ίσως και μοναδικό, τρόπο. Για το έργο του βραβεύτηκε πάρα πολλές φορές, πήρε το Μεγάλο Βραβείο της Επιτροπής στις Κάννες για το *Βλέμμα του Οδυσσέα*, και τον Χρυσό Φοίνικα στις Κάννες για το *Μία αιωνιότητα και μια μέρα*.

Η *Αναπαράσταση* (1970) ήταν η πρώτη του ταινία μεγάλου μήκους, όπου πειραματίζεται με το γνωστό του κινηματογραφικό ύφος και γραφή, το οποίο κατόπιν θα υπάρχει σε όλες του τις ταινίες. Το υπόλοιπο έργο του, όχι τελείως αυθαίρετα μπορούμε να το χωρίσουμε σε τέσσερις περιόδους:

Α) Στη δεκαετία του '70 έχουμε την πρώτη του τριλογία του, *Μέρες του '36* (1972, περίοδος δικτατορίας του Μεταξά), *Θίασος* (1974, περίοδος κατοχής και εμφυλίου πολέμου), *Κυνηγοί* (1977, περίοδος των πρώτων μετεμφυλιακών χρόνων), όπου ασχολείται βασικά με την παραδοσιακή αριστερά ή αυτή υπάρχει πάντοτε μέσα στο πλαίσιο όπου εκτυλίσσονται οι ιστορίες του. Ασφαλώς δύσκολα θέμα-

τα, αλλά ο Αγγελόπουλος δεν διστάζει.

Μεσολαβεί ο *Μεγαλέξανδρος* (1980), ίσως η πιο δύσκολη και μάλλον η πιο πολιτική ταινία του. Σ' αυτή καταπιάνεται με το εσωτερικό της παραδοσιακής αριστεράς, την προσωπολατρία και το σταλινικό φαινόμενο. Όπως δήλωσε ο Θ. Αγγελόπουλος τον Απρίλη του '89: «Από τον Μεγαλέξανδρο και μετά βλέπω την Αριστερά από τα μέσα, οι ταινίες μου προσπαθούν να ανιχνεύσουν την Αριστερά στο εσωτερικό της».

Β) Στη δεκαετία του '80 ακολουθεί η δεύτερη τριλογία του, *Ταξίδι στα Κύθηρα* (1984, ο απροσάρμοστος πολιτικός πρόσφυγας στις νέες συνθήκες), *Μελισσοκόμος* (1986, ο παλιός αριστερός που ερωτεύεται μια νεαρή κοπέλα), *Τοπίο στην Ομίχλη* (1988, η αναζήτηση ενός ουτοπικού(;) οράματος), όπου αυτή τη φορά κυριαρχεί η κοινωνική ματιά του Αγγελόπουλου, πάντοτε βέβαια με την αριστερά να υπάρχει στα γεγονότα, στους διαλόγους και τους συμβολισμούς.

Γ) Στην τρίτη τριλογία του, τη δεκαετία του '90, *Το μετέωρο βήμα του πελαργού* (1991, ο πολιτικός που «ιδιωτεύει»), *Το βλέμμα του Οδυσσέα* (1995, ο σκηνοθέτης που ψάχνει, αναζητά την αλήθεια μέσα από παλιά αρχεία), *Μία αιωνιότητα και μια μέρα* (1998, αμφιβολία και ανα-

ζήτηση αν όσα συνέβησαν είναι η πραγματικότητα), όπου ο Θ. Αγγελόπουλος αναφέρεται άλλοτε στην προσωπική τραγωδία και στην ανθρώπινη μοίρα, αλλά και σε ιστορικά και κοινωνικά θέματα όπως οι αναταραχές και οι πόλεμοι στα Βαλκάνια, η κατάρρευση των καθεστώτων του υπαρκτού σοσιαλισμού κλπ.

Δ) Η τέταρτη τριλογία της δεκαετίας του 2000 δεν θα ολοκληρωθεί ποτέ λόγω του τραγικού θανάτου του. Υπάρχει βέβαια το πρώτο μέρος αυτής της νέας τριλογίας, *Το Λιβιάδι που δακρύζει* (2004, γενικά για τον ανθρώπινο πόνο), και επίσης το δεύτερο μέρος, *Η σκόνη του χρόνου* (2008, για το ατομικό/συλλογικό, για τον έρωτα και την πολιτική, ως υποκείμενα και αντικείμενα της ιστορίας). Σ' αυτές τις ταινίες ο Θ. Αγγελόπουλος φαίνεται εξαιρετικά συγχυσμένος πράγμα που δε διστάζει να το δείξει, ιδιαίτερα στη πρώτη ταινία του. Και στις δυο ταινίες του υπάρχει η αριστερά, αλλά σαν παρελθόν, σαν ιστορική αναφορά. Στην δεύτερη ταινία του έκανε μια προσπάθεια να ξαναγυρίσει κάπως στα παλιά του μονοπάτια, ωστόσο το βήμα του είναι μετέωρο. Μπορεί στην τελευταία του ταινία, *Η άλλη θάλασσα* το βήμα του να ήταν πιο σταθερό.

Σ.Π.

Ιράν

Στα πρόθυρα περιφερειακού πολέμου

■ Κώστας Δικαίος

Μόλις τον Δεκέμβρη υποτίθεται ότι οι ΗΠΑ ανακοίνωσαν επίσημα τη λήξη της κατοχής του Ιράκ, αποσύροντας τα τελευταία στρατεύματά τους (στην πράξη, βέβαια, δεκάδες χιλιάδες συνεχίζουν να δρουν), αλλά ταυτόχρονα φαίνεται ν' άνοιξαν ένα άλλο μεγάλο μέτωπο στο Ιράν, που μπορεί να οδηγήσει σ' έναν ακόμα μεγάλο περιφερειακό πόλεμο.

Πρόφαση για την περικύκλωση, τον αποκλεισμό και την απομόνωση του Ιράν είναι ότι προσπαθεί να κατασκευάει πυρηνικά όπλα. Πράγματι φαίνεται πως το Ιράν διαθέτει ήδη ικανό αριθμό αντιδραστήρων, υψηλό επίπεδο τεχνολογίας, πληθθές επιστημονικό προσωπικό και σημαντικές εγκαταστάσεις, ώστε να παράγει εμπλουτισμένο ουράνιο για χρήση στην παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας και ιατρικές εφαρμογές. Το άλμα σε εμπλουτισμό κατάλληλο για την κατασκευή πυρηνικής βόμβας δεν είναι ιδιαίτερα μεγάλο.

Πρόσφατα ανακοίνωσε την έναρξη της λειτουργίας υπόγειων εγκαταστάσεων, «θωρακίζοντας» το πυρηνικό του πρόγραμμα απέναντι σε ενδεχόμενες αεροπορικές επιθέσεις. Ωστόσο, οι εγκαταστάσεις του σε Νατάνζ και Φορντό, στα σπλάχνα του βουνού κοντά στην ιερή πόλη Κομ, βρίσκονται από το 2006 και το 2009 αντίστοιχα υπό την επιτήρηση της Διεθνούς Υπηρεσίας Ατομικής Ενέργειας (ΔΥΑΕ), δεδομένου ότι το Ιράν έχει υπογράψει τη Συνθήκη ΝΡΤ για τη διάδοση των πυρηνικών όπλων και έτσι υποχρεώνεται να επιτρέψει ελέγχους της ΔΥΑΕ! Ωστόσο, το Ιράν, επειδή δεν εντάσσεται στα πλαίσια της πολιτικής των ιμπεριαλιστών και ιδιαίτερα των ΗΠΑ ήδη από την επανάσταση του 1979 και βρίσκεται σ' ευθεία αντιπαράθεση με το Ισραήλ (που διαθέτει ήδη 400 πυρηνικές κεφαλές, χωρίς να έχει υπογράψει την συνθήκη ΝΡΤ), υφίσταται έναν τρομερό πόλεμο και διεθνείς πιέσεις ώστε να σταματήσει το πυρηνικό του πρόγραμμα. Ήδη ο ΟΗΕ τού έχει επιβάλει τέσσερις γύρους κυρώσεων. Μυστικές υπηρεσίες των Ισραήλ, ΗΠΑ και Βρετανίας έχουν δολοφονήσει τέσσερις πυρηνικούς φυσικούς, με τελευταίο τον Μουσταφά Αχμαντί Ροσάν, που κατείχε διευθυντική θέση

στο εργοστάσιο εμπλουτισμού ουρανού της Νατάνζ (με μαγνητική βόμβα στο αυτοκίνητό του, τον Ιανουάριο). Στο συγκαλυμένο πόλεμο κατά του Ιράν περιλαμβάνονται εκρήξεις σε στρατιωτικές βάσεις, που η Τεχεράνη προτίμησε να υποβαθμίσει ως «ατυχήματα». Μια τέτοια έκρηξη σκότωσε τον θεωρούμενο ως πατέρα του ιρανικού πυραυλικού προγράμματος, στρατηγό Μογκανιάμ, καθώς και άλλους 18 στρατιώτες στις 12 Νοεμβρίου. Ίσως όμως πιο αποτελεσματικά να είναι τα σαμποτάζ, όπως αυτό του ιού υπολογιστών που δημιούργησε σοβαρά προβλήματα στο κέντρο της Νατάνζ το 2010.

Η σημερινή κρίση, όμως, οφείλεται στην έκθεση της ΔΥΑΕ το Νοέμβριο, όπου για πρώτη φορά διατυπώθηκαν υπόνοιες για «κατασκευή ατομικού όπλου»! Η επικεφαλής διπλωματίας της ΕΕ βαρώνη(!) Άστον, ούτε λίγο ούτε πολύ ζήτησε να σταματήσει το πυρηνικό πρόγραμμα, ακόμα και για ειρηνικές χρήσεις (δηλαδή να κλείσουν τα εργοστάσια παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας ή να εισάγουν καύσιμο ουράνιο από την Ευρώπη!). Να διακοπούν οι συνομιλίες μεταξύ των πέντε χωρών του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ και του Ιράν στην Κωνσταντινούπολη. Και τέλος να υπογράψει ο Ομπάμα το εμπάργκο στο πετρέλαιο του Ιράν από 1/1/2012 και ταυτόχρονα τη διακοπή των εμπορικών σχέσεων των ΗΠΑ με όποια χώρα πάρει πετρέλαιο από το Ιράν! Αυτό το εμπάργκο σημαίνει λιμοκτονία του ιρανικού λαού, αφού η οικονομία του Ιράν εξαρτάται άμεσα από τις εξαγωγές πετρελαίου.

Το Ιράν απάντησε απειλώντας με κλείσιμο των στενών του Ορμούζ, απ' όπου διακινείται το 35% του πετρελαίου παγκοσμίως. Οι ΗΠΑ θεωρούν μια τέτοια κίνηση ως αιτία πολέμου, αφού ο σαουδαραβικός αγωγός που παρακάμπτει τα στενά του Ορμούζ δεν μπορεί να μεταφέρει το σύνολο της σαουδαραβικής παραγωγής, ενώ η κατασκευή του αγωγού των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, που επίσης παρακάμπτει τα στενά, καθυστερεί και δεν μπορεί να τεθεί σε λειτουργία πριν τα μέσα του έτους. Όμως ο αποκλεισμός των στενών θα παρέλυε και την προσπάθεια των ιμπεριαλιστών για τη δημιουργία ενός μηχανισμού αστυνόμευσης τους από τα κρά-

τη του Περσικού μαζί με τις ΗΠΑ.

Δυο αεροπλανοφόρα των ΗΠΑ έχουν καταπλεύσει ήδη στον Περσικό Κόλπο, συνοδευόμενα από αγγλικά και γαλλικά πολεμικά σκάφη, ενώ το Ισραήλ απειλεί ακόμα και με μονομερή δράση. Ο υπουργός άμυνας του Ισραήλ Εχούντ Μπάρακ δήλωσε βέβαια στον απεσταλμένο των ΗΠΑ στρατηγό Ντέμπσι -που στάλθηκε να κατανοήσει τις στρατιωτικές προθέσεις του Ισραήλ- ότι το πλήγμα στο Ιράν «απέχει πάρα πολύ». Η διαφορά όμως της σημερινής κατάστασης στο Ιράν με το 1981 -όταν το Ισραήλ επιτέθηκε σε ιρακινό αντιδραστήρα- και το 2007 -όταν εξαπέλυσε επίθεση σε συριακές εγκαταστάσεις- είναι ότι για να καταστραφούν οι εγκαταστάσεις του Ιράν απαιτείται ένας πραγματικός πόλεμος!

Το Ιράν λίγα θα μπορούσε να πετύχει αν κατασκεύαζε πυρηνικές βόμβες, την στιγμή που οι ιμπεριαλιστές διαθέτουν 20.000! Για να γίνει κατανοητή η επιμονή των ιμπεριαλιστών, πρέπει να λάβουμε υπόψη τα εξής:

1. Ο πόλεμος στο Ιράκ προκάλεσε την αποδυνάμωση ενός βασικού πόλου του περιφερειακού συστήματος ασφαλείας (πόλεμος Ιράν-Ιράκ μετά την επανάσταση του 1979) και ανέδειξε το Ιράν σε μοναδικό αντιαμερικάνικο πόλο στους λαούς της περιοχής (προσβάσεις σε Λίβανο, Συρία, Παλαιστίνη). Οι ιρακίνοι Σίιτες, στους οποίους οι ΗΠΑ έχουν «εμπιστευτεί» την οικοδόμηση του «νέου Ιράκ», έχουν στενούς δεσμούς με το Ιράν. Άρα το Ιράν απαιτεί μια νέα περιφερειακή αρχιτεκτονική ασφαλείας στην περιοχή του Κόλπου (που περιλαμβάνει το 60% των παγκόσμιων αποθεμάτων πετρελαίου) και θα μπορούσε να επεκτείνει την επιρροή του προς τα βόρεια (Αζερμπαϊτζάν, Τουρκμενιστάν). Αυτό δεν είναι αποδεκτό από τις ΗΠΑ και τις σουνιτικές χώρες του Κόλπου, ιδιαίτερα τη Σαουδική Αραβία.

2. Ο ιρακίος «πόλος» δελεάζει ιδιαίτερα τις χώρες που ανταγωνίζονται τους ιμπεριαλιστές και εξαρτώνται άμεσα από το πετρέλαιο του Κόλπου. Κίνα, Ινδία, ακόμα-ακόμα και η Ιαπωνία δεν θέλουν να δουν το σύνολο του πετρελαίου να ελέγχεται από τις ΗΠΑ και ΕΕ. Άρα ο πόλεμος ενάντια στο Ιράν έμμεσα πλήττει και τους αναδυόμενους ισχυρούς καπιταλιστικούς σχηματισμούς, που θέλουν να μετατοπίσουν το κέντρο βάρους της παγκόσμιας οικονομίας προς την Ασία.

3. Η κρίση των δυτικών ιμπεριαλιστών είναι τόσο μεγάλη που με δυσκολία θ' αποφύγουν την υποβάθμισή τους στην παγκόσμια οικονομία. Επομένως πρέπει κάποια στιγμή να «παίξουν» έντονα το χαρτί της στρατιωτικής τους υπεροπλίας. Μια τέτοιου είδους επίδειξη δύναμης έχουμε στην περίπτωση του Ιράν και γι' αυτό οι πιέσεις στον Ομπάμα (από τους Ρεπουμπλικάνους, το Κόμμα του Τσαγιού και άλλους μισοφασιστικούς σχηματισμούς) ενόψει των προ-

εδρικών εκλογών στις ΗΠΑ έχουν αυξηθεί. Δεν αποκλείεται μάλιστα ν' αναδειχθεί σιγά-σιγά μια ηγεσία στις ΗΠΑ που θα αιματοκυλίσει όλο τον πολωνήτη, αν δεν το κάνει ο ίδιος ο Ομπάμα για να ξανακερδίσει τις εκλογές!

Με βάση τα παραπάνω μπορούν εύκολα να εξηγηθούν:

(α) Η σύμπλευση της ΕΕ με τις ΗΠΑ, αποφασίζοντας στις 23/1 εμπάργκο στο Ιράν, αν και επέτρεψε να ισχύουν τα ήδη υπάρχοντα συμβόλαια μέχρι 1/7 για να προλάβει μια κρίση στο εσωτερικό της ΕΕ (το Ιράν πουλάει με ευνοϊκούς όρους).

(β) Η άρνηση της Τουρκίας, Ινδίας, Κορέας, Κίνας και Ιαπωνίας να συμφωνήσουν με τις ΗΠΑ, παρά το γεγονός ότι τους ασκούνται τρομερές πιέσεις. Μάλιστα η Ινδία λέγεται ότι έχει συμφωνήσει να πληρώνει σε χρυσό για ν' αποφύγει το αμερικάνικο δολάριο, το ίδιο σκέπτεται και η Κίνα.

(γ) Οι δηλώσεις του προέδρου του Ιράν, Αχμαντινετζάντ: «Μια εποχή το 90% του εμπορίου μας διεξαγόταν με την Ευρώπη, αλλά σήμερα είναι μόλις το 10% και έχουν περάσει 30 χρόνια που οι ΗΠΑ δεν αγοράζουν πετρέλαιο από το Ιράν. Ο λαός του Ιράν δεν θα επηρεαστεί!»

Σε καμία περίπτωση δεν μπορούμε να υποστηρίξουμε την κατασκευή πυρηνικής βόμβας από το Ιράν. Αυτή θα είναι το ίδιο επικίνδυνη στα χέρια της δικτατορίας του ιρανικού ιερατείου και της άρχουσας τάξης όσο και στα χέρια των ιμπεριαλιστών. Απαιτούμε την καταστροφή όλων των πυρηνικών όπλων άμεσα. Ούτε πρόκειται να στηρίξουμε τη δικτατορία του Ιράν στον πόλεμο που διεξάγει ενάντια στον ιρακίνο λαό. Στην περίπτωση επέμβασης των ιμπεριαλιστών και ενός νέου περιφερειακού πολέμου, θα στηρίξουμε τους λαούς της περιοχής, που θα δοκιμαστούν από το εμπάργκο και τον πόλεμο, στην κατεύθυνση να σταματήσουν τους ιμπεριαλιστές αλλά και ν' ανατρέψουν τα καθεστώτα στην περιοχή, εφαρμόζοντας μια άλλη πολιτική προς όφελος των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Τέλος, πρέπει να πούμε δυο λόγια για την άθλια στάση της κυβέρνησης του Μαύρου Μετώπου στην χώρα μας. Η Ελλάδα αγοράζει τον τελευταίο καιρό πάνω από το 35% του πετρελαίου της από το Ιράν, κυρίως γιατί το Ιράν δεν ζητάει χρηματικές εγγυήσεις. Παρόλα αυτά ψήφισε το εμπάργκο και πήρε την υπόσχεση ότι θα καλυφθούν από την ΕΕ οι οικονομικές ζημιές που θα προκύψουν. Ωστόσο τίποτα δεν γράφτηκε επίσημα στα κείμενα γι' αυτές τις υποσχέσεις. Τα συμβόλαια με το Ιράν ισχύουν μέχρι τον Ιούλιο, ενώ μετά θα πρέπει να πάρουμε πετρέλαιο από την Σ. Αραβία - αλλά κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί την τιμή! Ετσι, η δοσίλογη κυβέρνηση Παπαδήμου υπέγραψε την καταδίκη του ιρανικού λαού, θα στείλει πυραυλακάτους στον Κόλπο και καταδίκασε τον ελληνικό λαό σε έλλειψη πετρελαίου ή τουλάχιστον σε νέα χρέη λόγω αγοράς σε υψηλότερες τιμές.

